

မုပျိုငွေငါးဆီ

လတ်စွတ်

BURMESE CLASSIC .COM

L ၇၆

BURMESE
CLASSIC
.com

အမှတ်(၄၁) အစောင့်အရှောက်ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးလမ်း(၉၀)
 ကန်တော်ကလေး၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊
 Ph : 09 550 5024, 01-240032

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာပုဒ်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၇၄၀၇၁၀
- ချက်နာခုံးတွင်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၆၀၀၈၁၀
- ချက်နာပုံနှိပ်ခြင်း - Lလင်း
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်သင်းသင်းမွန် (သင်းစာပေ)
အမှတ်(၁၀)၊ ရတနာပြိုင်လမ်း၊
ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်နီနီနိုင် (၀၇၁၃၅)
သီရိမေရောင်စုံပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၁၉)၊ လမ်း(၉၀)၊
ကန်တော်ကလေး၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်းမလင် - ဦးထွန်းဆိုင်
- စာအုပ်ချုပ် - Thirimay Binding
- ကွန်ပျူတာစာပီ - (Asia Glory)
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ
(ပထမအကြိမ်)
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀ ကျပ်

မူပိုင်ခွင့်အခွင့်အလမ်း

လက်မှတ်

၇၉၅ . ၈၃

မူပိုင်နှင်းဆီ

လက်မှတ်/မူပိုင်နှင်းဆီ-ရန်ကုန်

သင်းစာပေ ၂၀၁၀

၂၀၂-စာ အလျား ၁၂.၇ စင်တီ၊ အမြင့် ၁၇.၇၈ စင်တီ

(၁) လက်မှတ်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချစ်အကြံအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားတိုး ပုဆိန်နိမ့် အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ခိုင်မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်စီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ချက်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ရွေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ချက်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့်အတူတူစာရိတ္တဖြစ်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ကျွန်မရဲ့ ပရိသတ်များအားလုံး မင်္ဂလာပါ. . .

မူပိုင်နှင်းဆီ ဆိုတဲ့ ကျွန်မ စာ စာပြီးရေးတဲ့အချိန်က စိတ်
 ဖိစီးမှုတွေ ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ်။ Self Confidence ဘယ်
 လောက်ပဲ ရှိတယ်ပြောပြော၊ ကျွန်မ ရေးပြတဲ့စာ. . . ကျွန်မ ဖန်တီး
 လိုက်တဲ့ ဇာတ်ကောင်တွေဟာ ပရိသတ်တွေကို ဆွဲဆောင်နိုင်ပါ့မ
 လား. . . ပရိသတ်တွေကရော ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ အားပေး
 မှာလဲဆိုတဲ့ စိတ်တွေက ကျွန်မကို တော်တော်လွှမ်းမိုးခဲ့ပါတယ်။
 စာရေးဆရာမ တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်တဲ့ ကျွန်မ အဖြစ်က
 ခေတ်စောက်တဲ့ တောင်တစ်တောင်ကို တက်နေရသလိုပါပဲ။ တစ်ဆင့်
 ချင်း တက်ရတဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာ ဖေးကူပြီး လက်ကိုင်တဲ့သူတွေရှိ
 သလို၊ ဆက်မတက်ရဲအောင် ဟန့်တားနှောင့်ယှက်ပြီး ခြေထိုးခံမယ့်
 သူတွေနဲ့လည်း ကြုံခဲ့ရပါတယ်။

ဘာတွေပဲ ကြုံလာ ကြုံလာ ကျွန်မ အဓိကခြေတင်ယူအား

ဆောင်ရွက်ပြသိုစာပေ

ဧာ ပရိသတ်ရဲ့အားတစ်ခုတည်းပဲ. . ဟိုးဝေးလံသီခေါင်တဲ့ အရပ်
တွေတနေ ကျွန်မဆီ ဖုန်းဆက်ပြီးအားပေးတဲ့ လေလှိုင်းပေါ်က ပရိ
သတ်တွေ၊ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်ကနေ စာရေးပြီးအားပေးကြတဲ့ စာ
ထဲတ ပရိသတ်တွေ၊ Face Book ပေါ်က ကျွန်မရဲ့Fanတွေ၊ အဲဒီ
က ရတဲ့ အင်အားတွေနဲ့ ကျွန်မ ရှေ့ဆက်ခဲ့တာ အခုဆိုရင် ဆယ်
အုပ်မြောက်ခဲ့ပါပြီ. . ဒါဟာ ကျွန်မဘဝမှာတော့ မှတ်တိုင်တစ်ခုပဲ
ပေါ့။

ကျွန်မကို စာရေးဆရာမ ဖြစ်စေချင်တဲ့ မိဘနှစ်ပါးအတွက်
လည်း စိတ်ကျေနပ်စရာဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

ဒီဆယ်အုပ်မြောက်အမှတ်တရစာအုပ်လေးကို ရေးတဲ့အခါ
ပရိသတ်တွေ ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကျန်ခဲ့စေချင်တဲ့ စေတနာ ကျွန်မ
ရင်ထဲမှာ တကယ်ဖြစ်ပေါ်လာတာပါ။ ကျွန်မ ဘာရေးရမလဲဆိုတာ
ကိုလည်း လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးလလောက်ကတည်းက စဉ်းစားထားပြီး
သားပါ။

ဘယ်တော့မှန်းမသိတဲ့ တစ်နေ့နေ့မှာ လူတိုင်း မလွဲမသွေ
ရင်ဆိုင်ရမယ့် သေခြင်းတရားကို ကျွန်မ တွေးမိတဲ့ ရှုထောင့်ကနေ၊
ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တွေ့ကြုံနေရတဲ့ဖြစ်ရပ်တွေကနေ တစ်စစီ ဆွဲထုတ်
ယူပြီး ပရိသတ်တွေအတွက် ကျေးဇူးဆပ်လိုက်ပါတယ်။

comic ပဲ ရေးရေး၊ drama ပဲ ရေးရေး၊ အားပေးပါမယ်
ဆိုတဲ့ ပရိသတ်တွေအားလုံးကို ကျွန်မ အရမ်းချစ်ပါတယ်၊ ကျေးဇူး
လည်း အထူးတင်ပါတယ်ရှင်. . .

မူပိုင်နှင်းဆီ

P.S

ဒီဝတ္ထုလေးရေးဖို့အတွက်ကုန်ကြမ်းလိုတဲ့အခါရေဝေးအထိ
ကျွန်မသွားပါတယ်။ဝင်လေနဲ့ထွက်လေ ကြားထဲမှာ ရပ်သွားနိုင်
တာအသက်ပါ. . ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးတွေ အများကြီးရှိလည်း သေပြီး
တဲ့နောက်မှာတော့ certificate တစ်ခုက ရသေးတာပဲ။ အတန်း
ပညာ မတတ်တဲ့သူတွေလည်း အဲဒီ certificate လေးတော့ မလွဲ
မသွေရဦးမှာပါ။

လာခြင်း တူပေမယ့်. . ပြန်တာခြင်းတော့ မတူနိုင်ကြဘူး
မဟုတ်လား။ အချိန်မရွေး ဒီစီက ကိုယ့်ဆီ ရောက်လာနိုင်တယ်ဆို
တဲ့ အသိလေးတစ်ချက်ဝင်သွားပြီဆိုရင် ကျွန်မ ရေးရကျိုးနပ်ပါပြီ။

www.burmeseclassic.com

City Fm ဇာ

ကြယ်စင်များရဲ့ပဲ့တင်သံ အစီအစဉ်အတွက်
စာရေးဆရာမ မူပိုင်နှင်းဆီ နှင့်တွေ့ဆုံခြင်း
အမှတ်တရ...

City FM ကြယ်စင်များရဲ့ပဲ့တင်သံပရိသတ်ကြီးမင်္ဂလာအပေါင်း
နဲ့ပြည့်စုံတဲ့ နေ့ကလေး ဖြစ်ပါစေနော်. . ဒီအစီအစဉ်
လေးကနေ စာဖတ်ပရိသတ်တွေကို ရသစုံ ခံစားနိုင်
ဖို့ တင်ဆက်ပေးနေတဲ့ စာရေးဆရာမ မူပိုင်နှင်းဆီရဲ့
စကားသံများကို တင်ဆက်ပေးသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

City FM ဆရာမ မူပိုင်နှင်းဆီ မင်္ဂလာပါ. . . ပထမဆုံးအနေနဲ့
အစ်မ ဒီစာပေလောကထဲကို ရောက်ရှိခဲ့ပုံနဲ့ ပထမဆုံး
လုံးချင်းဝတ္ထု စတုတ်ဖြစ်ပုံလေးကို သိပါရစေ။

Rose ၁၉၉၉ မှာ အစ်မ ဆေးဝါးကျွမ်းကျင်တက္ကသိုလ်မှာ
final year တက်နေတဲ့အချိန်ပေါ့။ တစ်နေ့ အလင်း
တန်းဂျာနယ်မှာ ပြင်သစ်အခြေစိုက်ကမ္ဘာ့ဆရာဝန်များ
အဖွဲ့က ဝတ္ထုတိုသုံးပုဒ်ပေါင်းပြီး ဝင်ပြိုင်ဖို့ ပြိုင်ပွဲကျင်း
ပမယ့် သတင်းလေး ပါလာတာ အစ်မ တွေ့ရတယ်။

အဲဒီမှာ 'ဘဝနွဲ့'ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုလေးကို စရေးပြီး ဝင်ပြိုင်ခဲ့
တာ မထင်မှတ်ဘဲနဲ့ ပထမဆုံး ဒေါ်လာ ၃၀၀ ကို အစ်မ
ရခဲ့ပါတယ်။

City FM အဲဒီတုန်းက 'မူပိုင်နှင်းဆီ' နာမည်နဲ့ပဲ ရေးတာလား
အစ်မ. .

Rose မဟုတ်ဘူး။ အစ်မရဲ့ နာမည်အရင်း ယဉ်ခိုးပိုင်နဲ့ ရေး
ခဲ့တာပါ။

City FM ဒါဆိုလို့ရှိရင်လေ. . ပထမဆုံး လုံးချင်း စတုတ်ဖြစ်တာ
ကရော. .

Rose 'ပင်လယ်ရေချင်း နွေမှာခန်း'ကို ရေးပြီးတော့ ၂၀၀၉
မှာ စတုတ်ဖြစ်တာ. .

City FM အဲဒီဝတ္ထုလေးက ဖတ်ပြီး ရင်ထဲမှာ နှင့်နေအောင် ခံ
စားရတယ်။ ဖြစ်ရပ်မှန်လား အစ်မ. .

Rose အစ်မတို့ မြိတ်က ပင်လယ်နဲ့နီးတော့ ပင်လယ်ဓားပြ
တွေဆို မြို့ပေါ်မှာ လူကြီးလူကောင်းလိုနေတာ. . မြို့
မျက်နှာဖုံးတွေပေါ့. . ဒါကတော့ တကယ်ဖြစ်ရပ်မှန်၊
အဲဒါလေးကို အခြေခံပြီး ကျန်တာက အစ်မရဲ့စိတ်တူး
နဲ့ပေါင်းစပ်ပြီးတော့ ဇာတ်လမ်းအနေနဲ့ ဖန်တီးတာ။

City FM အစ်မ ဒီစာရေးတာကို ဘယ်အရွယ်က စပြီး စိတ်ဝင်စားတာလဲ . .

Rose ကိုယ့်ဟာကိုယ် စာရေးချင်လို့ ရေးချင်မှန်း မသိဘူး။ ၁၉၉၅ မှာ အစ်မ သိပ်ချစ်တဲ့ အဘွား ဆုံးသွားတယ်။ စိတ်ထဲမှာ ခံစားရလွန်းလို့ ထွက်ပေါက်အနေနဲ့ စာတွေ ချရေးဖြစ်တာ။ အဲဒီအချိန်ကျတော့မှ သိတာ . . ကိုယ် စာရေးချင်နေတယ်ဆိုတာပေါ့နော် . .

City FM အစ်မရဲ့မူပိုင်နှင်းဆီ ဆိုတဲ့ ကလောင်ဖြစ်ပေါ်လာပုံလေး ပြောပြပါလား . .

Rose မူပိုင် ဆိုတဲ့ နာမည်လေးက ဆန်းတယ်လေ။ နောက်ပြီး စာရေးတဲ့သူက မိန်းကလေး ဆိုတာ . . သိစေချင်လို့ ပန်းနာမည် နှင်းဆီနဲ့ တွဲပြီး 'မူပိုင်နှင်းဆီ' ဆိုတဲ့ ကလောင်နာမည်ကို ယူခဲ့တာပါ။

City FM အစ်မစာအုပ်တွေက တစ်အုပ်နဲ့တစ်အုပ် မတူဘဲ ရသစုံပေးတာ တွေ့ရတယ်။ သူများတွေဆိုလို့ရှိရင် အချစ်လိုင်း၊ ဟာသလိုင်း ဆိုပြီး တစ်လိုင်းတည်း သွားတာ တွေ့ရတယ်လေ . .

Rose တချို့ကလည်း အစ်မကို လိုင်းကြောင်တယ်လို့ ပြော

ကြတယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့နော်။ အစ်မက အစောကြီးကတည်းက ပြောပြီးမှဝင်တာလေ။ အစုံချပြချင်လို့ ပါလို့ ဘာလို့ဆို လူတွေရဲ့ခံစားချက်က တစ်နေ့နဲ့ တစ်နေ့ မတူကြဘူးလေ။ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ထွက် ဆိုလည်း ဒီတစ်အုပ်က ဒီလိုသွားပေမယ့် နောက်တစ်အုပ် ရေးတဲ့အခါ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ငြီးငွေ့လာရင် ထွက်ပေါက် ဆိုတာလိုချင်လာမှာပဲ။ ဟာသလေးရေးလိုက်ရင် တိုက်လည်း ပျော်ရတယ် ပရိသတ်တွေလည်း ပျော်ရတယ် ဆိုတော့ အဲဒီ ဖီလင်ကလေးကို အစ်မက ကြိုက်တယ်လေ . . . အဲဒါကြောင့် ဇာတ်လမ်းတော့ အစုံရေးမှာပါ။

City FM အစ်မရဲ့ဝတ္ထုတွေကို ဇာတ်ရုပ်အနေနဲ့ အသက်သွင်းဖို့ရော မရှိဘူးလား။

Rose 'ပူးစာ လူးလာ ဒူးကာလို့မရ'နဲ့ 'ဇောသုံးဇော'ဝတ္ထုပါ။

City FM ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကိုဖန်တီးတဲ့အခါမှာ အစ်မအတွက် ဘယ်လို ပတ်ဝန်းကျင်အချိန်အခါမျိုး လိုအပ်သလဲ အစ်မ။

Rose အစ်မအတွက် ပတ်ဝန်းကျင်က ဒီလောက်အဓိကမကျဘူး။ အဓိကက အစ်မရဲ့စိတ် . . ကိုယ့်စိတ်က တည်

ငြိမ်ပြီး clear ဖြစ်နေတဲ့အခါကျရင် . . အရမ်းရေးလို့ ကောင်းတယ်။

City FM အစ်မရဲ့ဝတ္ထုအတွက် . . ကုန်ကြမ်းကို ဘယ်လို ရှာဖွေ သလဲ။

Rose ကုန်ကြမ်းအတွက်ဆိုရင်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်က အရေး ကြီးတယ် ညီမ . . သာမန်မျက်စိနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်လို့ မရတော့ဘူး . . ပညတ် မဟုတ်တဲ့ ပရမတ် သဘောထား Ultimate Reality ကို မြင်တတ်ဖို့လို တာပေါ့။

City FM အစ်မ . . သူများတွေရေးနေကျ မဟုတ်တဲ့ ထူးထူးခြား ခြားဇာတ်လမ်းလေးတွေ ရေးဖို့ စဉ်းစားထားတာပေါ့ ရှိလား . .

Rose ရှိတယ် ညီမ . . ဆယ်အုပ်မြောက်ကျရင် အထူးထုတ် အနေနဲ့ သေခြင်းတရားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဇာတ်လေးရေး မှာပါ။ နာမည်က DC တဲ့ Death Certificate ပေါ့ လူသေရင် ထုတ်ပေးတဲ့ သေလက်မှတ်လေ . . မသေ ခင်မှာ ဘွဲ့တွေ၊ ဝုဏ်ထူးတွေ အများကြီးရှိလည်း သေ ပြီးတဲ့နောက်မှာ အသုံးမဝင်ပါဘူး . . ဘယ်လောက်စ

ဆင်းရဲပါစေ . . ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာ ချမ်းသာ . . နောက်ဆုံး သူတို့အတွက် အသုံးဝင်တာ DC ပဲ။ အဲဒါ မှ မပါရင် ရေဝေးကို အလောင်းသယ်လို့မှ မရတာ။

City FM အစ်မရဲ့ ထွက်ပြီးသမျှဝတ္ထုထဲမှာ အားအရဆုံးဝတ္ထု။

Rose 'ပင်လယ်ရေချမ်း နွေမှာခန်း'

City FM ဒီအစီအစဉ်ကနေ ပရိသတ်ကို ပြောချင်တာလေးရှိရင် ပြောခဲ့ပါဦး အစ်မ။

Rose ထွက်ပြီးသမျှ ဝတ္ထုအားလုံးကို အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ အားပေးတဲ့ ပရိသတ်ရှိလို့လည်း အစ်မကို အားပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်လို့ ပြောချင်ပါ တယ်။ နောက်ထပ်လည်း ဇာတ်လမ်းအစုံရေးသွားမှာ ပါ။ ဆက်ပြီး အားပေးပါ။ ဝေဖန်ပါလို့ ကျေးဇူးတင်ပါ တယ် . .

City FM အခုလိုမျိုး အချိန်ပေးပြီး လာရောက်ဖြေကြားပေးတဲ့ အတွက် အစ်မကို City FMက ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

Rose အစ်မကလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

*

ခင်ကမှဆုံးခဲ့တဲ့ အလောင်းတွေဆို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်တွေ မြင်လိုက်ရရင် ဒီနေ့အဖို့ ကျွန်တော် ထမင်းစားဝင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

‘ဟေ့ကောင်. . မီးလေး ဘာလေး ထိုးပြလေကွာ. . ဒီမှာ အဖေက အလုပ်လုပ်နေတာ မင်းက ကူဖော်မရဘဲ ဘာတွေ ငေးနေတာလဲ’

ထစ်ခနဲရို ဆူမယ်၊ ဆဲမယ်. . စိတ်မထင်လျှင် နှိုက်မယ်. . အဲဒါ ကျွန်တော့်အဖေပေါ့. . ပြောရင်းဆိုရင်းပင် အဖေက

‘မိုင်း. . ရော့. . ဖမ်းလိုက်စမ်း’

‘အား. . အား. . ခြေထောက်ကြီး အဖေ’

ရုတ်တရက် ကောက်ခါ ငင်ခါ ပစ်ပေးလိုက်တာက. . ခြေထောက်အပြတ်ကြီးဆိုတော့ မိုင်း တော်တော်လန့်သွားပါသည်။ သွေးပျက်မတတ် ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် ကုန်းအော်သောအခါ မိုင်းရဲ့အဖေက တဟားဟား ရယ်လို့မဆုံးတော့. .

‘ဟား. . ဟား. . ဟား. . မိုင်း သေချာကြည့်လေကွာ အဲဒါ ခြေထောက်အတုကြီး သားရဲ့. . ငါ့သားလုပ်ပြီးတော့ သတ္တိကြောင်ချက်ကလည်း အံ့မခန်းပါပဲလား၊ ဒီမယ်. . အဖေပြောပြမယ်၊ တောဒီ. . လူသေကောင်တွေက လောကမှာ အပြစ်အကင်းဆုံးနဲ့ အချိန်အခွမ်းဆုံးပဲကွ. . အသက်ရှင်နေတုန်းမှာတော့ လောဘတွေ၊ လော

ကောင်းကင်ကြီးက မှောင်နှင့်မည်းမည်း ရှိနေတုန်း. . . အရုဏ်တက်ဖို့များ သတိမရလေရောသလား. . . ရောင်နီလေးတွေ ယှိုလာပါတော့. . ကျွန်တော် ကြောက်လာပြီဗျ. . ဒီနေ့ကျမှ ဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းက ပိတ်ရတာလဲ. .

စောစောစီးစီး ကျက်သရေ မင်္ဂလာမရှိတဲ့ အလောင်းတွေကို အဖေက အခကြေးငွေယူပြီး စတုန်းနေပြီ။ တစ်လောင်းပြီး တစ်လောင်း. . အလောင်းပိုင်ရှင်တွေက လာစောင့်ယူပြီး သင်္ချိုင်းအသစ် ဆီ သယ်သွားကြမည်။ အုတ်ဝူအသစ်. . ဒါမှမဟုတ် မြေပုံအသစ်တွေလုပ်ပြီး ထပ်မံ သင်္ဂြိုဟ်ကြဦးမည်။

နှစ်ပေါင်း ဘယ်လောက်အကြာမှာ ဆုံးခဲ့တဲ့အလောင်းလဲဆိုတာ သိချင်ပေမယ့် ဓာတ်မီးနှင့် ရဲရဲထိုးမကြည့်ရဲပါ။ မကြာသေး

တွေ့ ဒေါသတွေ၊ မာနတွေနဲ့ မုန်းစရာကောင်းသလောက်
သေလည်း သွားရော... အားလုံးငြိမ်းချမ်းကုန်တာပဲ သား'

ကျွန်တော့်အသက် ဆယ့်လေးနှစ်မှာ အဖေပြောတဲ့ ချစ်
စရာကောင်းထယ်ဆိုတဲ့ အလောင်းတွေကို ဘယ်လိုစိတ်အခံနှင့်နား
လည်ပေးရမုန်း မသိခဲ့ရိုးအမှန်ပါ။

'မိင်းရေ... လာဟော... နောက်တစ်လောင်း ဖော်ရဦးမယ်'
အဖေခြေရာနောက်က ထက်ကြပ်မကွာ ကျွန်တော်လိုက်
ခဲ့ပါသည်။ အဖေကိုချစ်လို့ ရိုသေလို့ဆိုတာထက် သင်္ချိုင်းမြေနှင့်ပတ်
ဝန်းကျင်ကို ကြောက်လွန်းလို့ ဖြစ်သည်။

ဒီနေ့ ဒီအချိန်အထိ အဖေရဲ့နာမည်နှင့် အလုပ်အကိုင်တို့
အမေးခံလိုက်ရတိုင်း အလိုလိုအားငယ်ရွက်ရွံ့မိသည်။ သူငယ်ချင်း
တွေ သိသွားမှာလည်း သေမလောက်ကြောက်ရသည်။ သူတစ်ရာဇာ
တစ်ယောက်ရဲ့သား ဆိုတဲ့ အဖြစ်က ကျွန်တော့်ကို ဂုဏ်တက်စေမှာ
မှ မဟုတ်တာ။ လူတွေရဲ့ ကဲ့ရဲ့စရာ၊ နှိမ့်ချချင်စရာ၊ သနားစရာ...
လူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်လာမှာပေါ့။

ဒါပေမယ့် ဒါဟာ အမှန်တရားပဲလေ... ရှောင်လွှဲလို့မှ မရ
တာ...

အဖေကို ကျွန်တော်ကြောက်သည်။ သိပ်ကြောက်ပါသည်။

အဖေအရိပ်မှာနေရတာ ရှက်ရွံ့လို့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး အမျိုး
တွေဆီမှာ သွားနေတတ်တဲ့ ကျွန်တော်။

အဖေက သူ့သန်ကို အိမ်လုပ်ပြီးနေတဲ့လူ ဆိုတော့ ကျွန်
တော့်ကို မျက်စိဒေါက်ထောက်ပြီး လိုက်မကြည့်အားပါ။

ကျောင်းဖွင့်ရက်တွေဆို ကျွန်တော့်အတွက် အပျော်ဆုံးနေ့
တွေပဲ။ ကျောင်းနဲ့နီးအောင်လို့ အကြောင်းပြပြီး အမေ့ရဲ့ညီမ ဒေါ်
လေးသန်းတို့ဆီမှာ ငါးရက်နေခွင့်ရသည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်နှစ်ရက်ကတော့ ကျွန်တော့်အတွက် ငရဲ
ပဲ။ စိတ်မပါတဲ့ အဖေအလုပ်တွေကို လိုက်ကူပြီး လုပ်ပေးရသည်။
ဒီနေ့လိုမျိုးပေါ့...

'သားရေ... ဒီလူကြီးခမျာ အရိုးတောင် မရှိတော့ပါလား
ကွ... ကြည့်စမ်း၊ ဒီနာရီလေးက အကောင်းစားဖြစ်မှာ သေချာတယ်၊
ဪ... စံပီး... သူဌေးကြီးစံပီး... ခုကျတော့လည်း မြေမှုန့်၊ သဲမှုန့်
တွေနဲ့ရောလို့ ချမ်းသာလိုက်တာမှ ကျိကျိတက်... ဒါပေမယ့် လူဖြစ်
ရကုန်း မနပ်ဘူးကွာ၊ သုံးမဝင်၊ စွဲမဝင်နဲ့၊ တိတ်တိတ်ပုန်းမယားတွေ
လည်း အများကြီး... ခုတွေ့လား... သူ့အလောင်းကို ဘယ်မယား
မှ လာမဖော်ကြဘူး၊ သူ့ရဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်တဲ့လူတစ်ယောက်တာ
အဖေကို ပိုက်ဆံပေးပြီး ငှားလိုက်တာ'

အဖေက ဦးစံပိုး၏နာရီကို ယူပြီး ကျွန်တော့်တို့ လှမ်းပေး

သည်။

‘သား ယူလိုက် . . ရော့ . . မင်း ကျောင်းတက်ရင် ပတ်လို့ ရတာပေါ့’

‘ဟာ . . မလိုချင်ပါဘူး အဖေရာ . . ရွံစရာကြီး’

ကျွန်တော် ခါးခါးသီးသီးပင် ငြင်းမိပါသည်။ မင်း မယူရင် ငါယူတယ်ဆိုပြီး အဖေက သူ့အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ထိုနေ့က အလောင်းပိုင်ရှင် လာမစောင့်သော တရုတ်မကြီးတစ်ယောက် ရဲ့အလောင်း ဖော်ပေးလို့ အဖေ ပုလဲတစ်လုံး ရလိုက်သေးသည်။

တရုတ်တွေရဲ့အယူအရ သေသူရဲ့ပါးစပ်ထဲကို ပုလဲတစ်လုံး ထည့်ပေးလေ့ရှိသည်။

အဖေအလုပ်က ဂုဏ်ငယ်ပေမယ့် တစ်ခါတလေကျတော့ လည်း အချို့ကြီး ရုလေ့ရှိသည်။ နားကပ်တွေ၊ ဆွဲကြိုးတွေ ရသည် အခါ ရတတ်သည်။

အမေ ဆုံးပြီးတဲ့နောက် ဒီအဖေနှင့်ဒီသား နှစ်ယောက်သာ ရှိသောဘဝတွင် အဖေ တာဝန်ကျေရွာပါသည်။ ဒီနေ့ဒီရက်အထိ ကျွန်တော် ထမင်းမငတ်ဖူးသေးဘူးလေ . . ကျောင်းလည်း သူလိုငါလို တက်နေနိုင်တာပဲ . .

ဒါပေမယ့် အဖေ့သားဖြစ်ရတာကို သေမလောက် ရှက်ရ ထယ်ဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ် . .

‘အဖေ . . ပိုက်ဆံရတိုင်း သူများအလောင်းတွေပဲ ဖော်မနေနဲ့ . . အမေ့အလောင်းရော ဘယ်တော့ရွှေ့မလဲ’

ကျွန်တော်က မေးတော့ အဖေ ပြန်ဖြေပါသည်။

‘နောက်ဆုံးမှရွှေ့မယ်ကွာ၊ မင်းအမေနဲ့ငါ ဒီသင်္ချိုင်းကနေ အတူတူပြောင်းကြတာပေါ့’

‘ဒီနေ့ကျောင်းပိတ်ရင် ကျွန်တော် ကိုးတန်းစာ ကြိုသင်မလို့ အဖေ’

အဖေက ထွက်လာသောခွေးတွေကို အင်္ကျီလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲသုတ်ရင်း

‘ပညာအတွက် ဝမ်းစာဖြည့်ပေးတာတော့ ကောင်းပါတယ် သားရယ် . . အလွန်အကျွံဆိုရင်တော့ ဘယ်ဟာမှမကောင်းဘူး . . . ဇုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင် ဖြစ်သွားတတ်တယ်ကွ . . . နောက်ဆုံး သေသွားတော့လည်း မင်းတို့တတ်ထားကြတဲ့ ဟိုလက်မှတ် ဒီလက်မှတ်တွေ တယူသွားလို့မရပါဘူးကွာ . . ဒီမယ် . . ခိုင်း . . မင်းကို အဖေ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ် . . လောကမှာ ပညာတတ်တဲ့သူပဲဖြစ်ဖြစ် . . မတတ်တဲ့သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် . . သေပြီးတဲ့နောက်မှာ လက်မှတ် တစ်ကောင်စီ

www.burmeseclassic.com

တော့ ရကြတာပဲ. . အဲဒီလက်မှတ်ကမှ တရားဝင်တာ. . အသုံးဝင်တာကွ'

အဖေဟာ ပညာမတတ်လို့ပဲလား မသိဘူး။ ပညာရဲ့တန်ဖိုးကို သူ နားမလည်ပါဘူးလေ။ အသက်ရှင်နေတုန်းမှာ ရတဲ့ ဘွဲ့လက်မှတ်တွေ၊ ဘာ certificate, ညာ certificate တွေ. . အဲဒါတွေရှိမှ လူ့ဘဝမှာ ဂုဏ်သရေရှိစွာ ရပ်တည်နိုင်မှာပေါ့။ သေပြီးမှ ရတဲ့ လက်မှတ်ဆိုတာ ရှိသေးလို့လား။ ရှိတော့ရော ဘာများ သုံးစားလို့ရမှာလဲ. . အလကား. .

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အဖေ့ကို ပြစ်မှားမိပါသည်။ ဒီလို အတွေးအခေါ် အယူအဆမျိုး ရှိတဲ့ အဖေနဲ့ ကျွန်တော် အတူမနေချင်တာ သဘာဝကျပါတယ်လေ. .

ရောင်နီတွေ သန်းလာပြီ။ နံနက်လို့ ပီပီပြင်ပြင်ခေါ်လို့ ရအောင် အလင်းရောင်အားကောင်းလာလေပြီ။ ကျွန်တော် ဒီသင်္ချိုင်းထဲက ဘယ်အချိန်ကျမှ ထွက်ရမှာလဲ. .

လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ဒီလိုကျက်သရေကင်းမဲ့တဲ့နယ်မြေကို အများအားဖြင့် မလာချင်ကြပါဘူး။

ကျွန်တော့်မှာတော့ ဝင်ကြီးလွန်းလို့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဒီလိုနေရာမျိုးကို လာနေရတာ. .

ဒါပေမယ့် လူဆိုတာ ရည်မှန်းချက်ပျောက်သွားလို့ မဖြစ်

ကျွန်တော့်မှာ အနာဂတ်ရှိတယ်။ သူ့ဘရာဇာတစ်ယောက် ခွဲသား ဖြစ်နေလို့ လမ်းဟောင်းထဲမှာပဲ ပိတ်မိနေရတော့မှာလား. . ဘမ်းသစ်ကနေ ရအောင် ဖောက်ထွက်ရမှာပေါ့. .

ဒါ. . ကျွန်တော့်အိပ်မက်ပဲ. .

မူပိုင်နှင်းဆီကို Facebook ပေါ်တွင်လည်း
အားပေးနိုင်ပါသည်။
Find "Mu Paing Rose" on Facebook and
become a fan

မိုးစက်တွေက သွပ်ပြားတွေပေါ် တဖြောက်ဖြောက် တဆင်းနေသည်။ လေတိုက်လိုက်တိုင်း ယူနေပင်လေးတွေ ယိမ်းသွားကြသည်။ သားလေးနှစ်သက်တဲ့ ဇီဝါပန်းရနံ့လေးတွေ လေအတွေ့မှာ အဖေ ရလိုက်တယ် သားရယ်. .

ဟိုးမှာ. . မိုးရေတွေကြားထဲမှာ လာနေတာ. . . သားလေးမဟုတ်လား။ ဟုတ်မှာပါ. . သားမှ သားအစစ်ပဲ. . သားဝတ်နေတာ မိုးကာလျာကင်လေးတောင် နေနေလေး တွေ့နေရသေးတာ. .

ဦးသက်နွေသည် ဝါးကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်နေရာမှ ရုတ်တရက်ထရပ်လိုက်ပြီး မိုးတွေရွာနေသော အိမ်အံ့ပြင်ဘက်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့သွားနေသည်။

မီးငယ်လေးသည် ရေနံဆီမီးခွတ်တလေးဖြင့် စာကျက်နေသော်လည်း ကိုကိုကိုသာ သတိရနေသည်။ မိုးတွေရွာနေချိန်မို့ ပိုသွမ်းမိတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ စာတစ်ပုဒ်ရပြီးတိုင်း ကိုကိုဆီမှာ စာအံ့နေကျမို့ စာရပြီဆိုလျှင် ဒီလောကမှာ မရှိတော့တဲ့ ကိုကိုကိုတမ်းတပြီး မီးငယ် ဝိုမိမြဲဖြစ်သည်။

ကိုကိုနဲ့အတူ အမြဲတမ်းဆော့ကစားတတ်တဲ့ puzzle လေးတွေကို မီးငယ်ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ထားပြီး အိပ်လေ့ရှိသည်။

လေပြင်းတစ်ချက် ဝှေ့လိုက်စဉ်ဝယ် မီးငယ်နားထဲမှာ ခြေဆံလိုလို ကြားလိုက်ရသည်။

ဝေခွဲမရစိတ်ဖြင့် အိမ်ရှေ့သို့လှမ်းကြည့်မိတော့ ဖေဖေရယ်လေ. . မိုးရွာကြီးထဲကို ထွက်ဖို့ပြင်နေသည်။

'မေမေရေ. . မေမေ ဖေဖေ အိမ်အပြင်ကို ထွက်သွားပြီ' မီးဖိုချောင်ထဲမှာ စားပြီးသား ပန်းကန်တွေ ဆေးကြောနေသော ဒေါ်မြင့်မြင့်နွယ် ပြေးထွက်လာပြီး ဦးသက်နွေကို လိုက်ခေါ်သည်။

'ကို. . ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ မိုးတွေ ဒီလောက်သည်းနေတာ' 'မိုးရွာတော့ ဘာဖြစ်လဲကွ၊ ဟိုမှာ ငှါသားလေး လာနေတာ' မတွေ့ဘူးလား'

ဒေါ်မြင့်မြင့်နွယ်သည် ဦးသက်နွေ ပြသောနေရာသို့ ကြည့်မိတယ်ဆိုရင်ပဲ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာတော့သည်။

‘သားလေး မရှိတော့ဘူးလေ ကို. . သတိထားပါဦး ကိုရဲ့ မြင့်တို့သားလေး ဆုံးသွားပြီလေ’

ဦးသက်နွေသည် ဒေါ်မြင့်မြင့်နွယ်ကို မယုံသင်္ကာသောမျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေပြီး မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်နေလေသည်။

‘လာပါ ကိုရယ်. . အိမ်ထဲ ဝင်ကြရအောင်နော်’

မီးငယ်လေးသည် အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို မြင်တွေ့ကြာသိရပြီးနောက် ဘယ်လိုမှဟန်ဆောင်လို့မရတော့ဘဲ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးမိလေသည်။

ဟိုးအရင်က မိသားစုဝင် လေးယောက်ရှိခဲ့သော သူတို့အိမ်ကမ္ဘာလေးမှာ အေးအတူ ပူအမျှ ဖေးကူမပြီး ရှိလည်း ပျော်ပျော်မရှိလည်း ပျော်ပျော်နေခဲ့ကြဖူးသည်။ ကိုကိုနွေဦးက သားအကြီးပီပီမီးငယ်လေးကို အမြဲအလျှော့ပေးတတ်သလို ညီမလေးတစ်ယောက်တည်းမို့ တုန်နေအောင်ချစ်ပါသည်။ ဖေဖေနဲ့မေမေက သားနှင့်သမီးကို တစ်မိမိမိကြည့်ပြီး လိုအပ်သမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးတတ်သောမိဘမျိုးဖြစ်သည်။ ‘လိုတရ’ဘဝမျိုး မဖြစ်ပေမယ့် လိုလေသေးမရှိအောင် ပြည့်စုံအောင် ထားပေးခဲ့သည်။

ရက်ရာဇာဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ၊ ပြဿဒါးဆိုတာက ဘာလဲ။ ကောင်းတာတွေ အပြည့်ရှိတာ ရက်ရာဇာတဲ့လား. .

ဒါဖြင့် ကိုကိုနွေဦးက ရက်ရာဇာနေ့တစ်နေ့မှာ ဘာလို့ဆုံးသွားခဲ့တာလဲလို့ သူ့ရဲ့ညီမတစ်ယောက်အနေနဲ့ မေးတို မေးချင်ပါသည်။

အခု ဖေဖေခံစားနေရသလိုမျိုး မိန်းမသားဖြစ်တဲ့ ငေငေနဲ့ မီးငယ်လေးလည်း ခံစားရပါသည်။ ပိုပြီး ဝမ်းနည်း နာကျင်ရသလို အမှတ်ရစရာလေးတွေ ကြုံလာတိုင်း ကိုကိုကို လွမ်းရပါသည်လေ။

ဦးသက်နွေသည် ညက အိပ်ဆေးသောက်ပြီး အိပ်လိုက်ရသည်။ သူ့စိတ်တွေက သားလေးကို အရမ်းသတိရလာပြီဆို ထိန်းချုပ်လို့မှမရတော့တာ. . တစ်ချက်တစ်ချက် လွတ်သွားချင်သည်။

အမှန်က စိတ်ထဲရှိရာ လုပ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သားသေတဲ့နေ့မှာ သူပါ ရောပြီး သေပစ်လိုက်ချင်သည်။ ဒါဆို အခုလိုမျိုး တဖြေဖြေခံစားနေရမည် မဟုတ်တော့ပါ။ ငဲ့ကွက်စရာ သမီးနဲ့မိန်းမကြောင့် သူနေခဲ့ရတာ. .

သူ့အသိအာရုံတွေမှာ တစ်ချိန်လုံး သားအကြောင်းတွေပဲ ရစ်ပတ်နေသည်။ မတွေးမိအောင် ထိန်းချုပ်ထားသော်လည်း တွေးမိနေပြန်ပါသည်။

ထိုနေ့က သားလေး ခုနစ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေပြီးသော
မီးငယ်လေးက သုံးတန်း ဖြေသည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက် လက်
ပြီး ထွက်လာကြသည်။

သူနှင့်မြင့်ကတော့ သားနှင့်သမီး ဖြေနိုင်ရဲ့လား ဆိုပြီး
ရိမ်နေရသည်။ သားလေးမျက်နှာမသာတာ ဟိုးအဝေးကနေ မြင်
ရတာပဲလေ..

'သား.. ဖြေနိုင်ရဲ့လား'

'ဖြေတော့ ဖြေနိုင်ပါတယ်.. သား ခေါင်းထဲမှာ မူးနေ
နေတာပဲ ဖေဖေ၊ ဘာမှတောင် ကောင်းကောင်းမမြင်ရတော့ဘူး

'စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ပင်ပန်းလို့ဖြစ်မှာပါ သားရယ်.. အခု
မေးပွဲပြီးသွားပြီပဲ.. ဖေဖေတို့ ကန်ဘောင်မှာ လေသွားရှုကြတာ

'ဟင့်အင်း.. သား အိမ်ပြန်ပြီး နားချင်ပြီ ဖေဖေ'

ဦးသက်နွေ ထင်တာက သားလေး စာကျက်ထားရလို့
ပန်းပြီး အိပ်ချင်နေတာ.. သားက အိမ်ရောက်တော့ သူ့အိပ်ရာ
တန်းဝင်သွားပြီး ခွေခွေလေး လှဲနေသည်။ ထမင်းစားဖို့ သွား
တော့လည်း ထမင်းစားနိုင်။ မကြာခဏဆိုသလို ထိုး ထိုးပြီး အန်
တော့ သူ စိတ်ပူလာသည်။ ပျို့ရဲ့ပဲ ပျို့တာ မဟုတ်၊ ပျို့ခြင်းပြုခြင်း
လုံးဝမရှိဘဲ တန်းပြီး အန်နေတာ သိပ်တော့ သဘာဝကျချင်။

'သား.. ဆေးခန်း သွားမလား.. ဖေဖေ လိုက်ပို့ပေးမယ်

သားပုံစံလေးက နှမ်းဖတ်နေသည်။ အဖေကို သူကြည့်တဲ့

ကြည့်ကလေးက အရမ်းကို အားကိုးတကြီးနိုင်လွန်းသည်။ ဂဏှာ

ဖြစ်သလို.. တစ်ခုခုကို ချောက်ချားနေပုံရလေသည်။

သားက သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လာပြီး ခေါင်းလေးညိတ်ပြု

တတ်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် သူ့ရင်ထဲ၌ ဘာမှန်းမသိသော ဝေဒနာကြီး

တစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ စိတ်ထင်တာလိုမျိုး စိုးရွံ့သွားတာ..

သတ္တိကြောင်လို့ပဲ သားတို့အမေကိုပါ သူ့ခေါ်လာခဲ့ရသည်။

အခုဆို သူက စိတ်ခိုင်တဲ့သူမဟုတ်။

တစ်လမ်းလုံး ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းလာသည်။

သားလေး ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။

သူတို့မြို့လေးမှာတော့ ဒေါက်တာလွန်းမောင်က နာမည်

ကြီးဆုံးလို့ ပြောလိုရသည်။ ရောဂါရှာဖွေတဲ့နေရာမှာ တော်သလို

လည်း လိုက်တော့ လူတွေရဲ့အားကိုးခြင်းကို ခံရတာပေါ့။

ဆရာဝန်လေးက သားကို စမ်းသပ်မေးမြန်းပြီး သက်ပြင်း

တိုပြီး ချလိုက်တာ သူကြားလိုက်ရသည်။

ဒါမှမဟုတ်. . သူ့စိတ် ထင်တာပဲလား။ ပြီးတော့ သားထဲ
ခေါ်သွားပြီး ရန်ကုန်က အထူးကုဆရာဝန်တွေနဲ့ပြုဖို့ တိုက်တွန်းခံ
တော့သည်။

‘သူ့မှာပြနေတဲ့ sign တွေကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူးခင်ဗျာ
ဖြစ်နိုင်ရင် CT scan ရိုက်လိုက်စေချင်တယ်။ အချိန်မဆွဲစေချင်ဘူး
ကျွန်တော် စာရေးပေးလိုက်ပါမယ်။ ရန်ကုန်သာ မြန်မြန်သွားတော့
ဘာမှန်းမသိသေးပေမယ့် သားရဲ့အခြေအနေက အရေး
ကြီးနေပြီဆိုတာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး သိလိုက်ပါပြီ။

သူက မြင့်ကို သားအား ခေါ်ထုတ်သွားဖို့ မျက်စိ ပစ်ပြုဖို့
စာရေးပေးနေသော ဒေါက်တာအနား ကပ်ကာ မေးကြည့်တော့
‘Intracranial လို့ထင်တယ်။ ခင်ဗျားနားလည်အောင် ပြော
ရရင် brain tumour ဖြစ်ဖို့များနေတယ်ခင်ဗျာ။ အရေးကြီးနေပြီ. .
ဒါကြောင့် ဖြစ်နိုင်ရင် မနက်ဖြန်ပဲ ရန်ကုန်ကို ခေါ်သွားပါတော့’

ဘုရား. . ဘုရား၊ သားလေး. . ဒီလောက်ငယ်ရွယ်တဲ့ သား
လေးမှာ ဒါမျိုးဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ မတ်တတ်ရပ်နေသော ခြေထောက်
နှစ်ချောင်း အလိုလိုတုန်လာသည်။ သူ့ခန္ဓာကို ထိန်းဖို့ခက်လာသည်။

‘ဆရာ. . သားလေး ဘာဖြစ်သွားနိုင်သလဲဟင်. . ပြောပုံ
ပြီး ဆရာရယ်’

ငိုသံပါကြီးနှင့်မေးနေသောသူ့ကို ဆရာက စိတ်မကောင်း
နားကြည့်ရင်း

‘သူက အသက်ငယ်သေးတော့ ပိုပြီး ခိုးခိုခိုရတယ်။ ငယ်တဲ့
သူတွေမှာ ကင်ဆာဆဲလ်တွေက အရမ်းပျံ့လွယ်တာဗျာ. . ဘာဖြစ်နိုင်
သလဲဆိုတော့ စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့ဗျာ. . ဒါပေမယ့် တိုက်ဘတ်က
လုပ်စရာရှိတာတော့ အကုန်လုပ်ထားရမှာပဲ’

ဆရာဝန်ခိုလို့ ကံတရားကို ထည့်မပြောတာ ဖြစ်မည်။ သူ
ပြောပုံအရဆို သားလေးမှာ အန္တရာယ်ရှိနေပြီ။ နီးနီးကပ်ကပ်မှာ
တို ရောက်နေပြီ။

လေးလံသောခြေလှမ်းများဖြင့် သူထွက်လာခဲ့သည်။ ဆရာ
တို့နှုတ်ဆက်ဖို့လည်း သတိမရတော့။

'မြင့် . . အိမ်မှာ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ရှိသလဲ'

'သိန်းတစ်ရာလောက်တော့ ရှိတယ် ကို'

'အားလုံးယူသွားရအောင် . . ဟိုမှာက ကိုယ့်နေရာမဟုတ်
ဆော့ ငွေလိုရင် ဒုက္ခရောက်မှာ . . နောက်ပြီး မင်းလတ်ဝတ်လက်
အားထွေပါ အကုန်ထည့်ခဲ့ကွာ . . ကုန်ချင်သလောက် ကုန်ပါစေ . .
ငွေမကျန်ပေမယ့် လူကျန်စေရမယ် . . ငါ့သားလေး ကုန်ရင် တော်
ပါပြီကွာ'

အညာဒေသမှာ ဆယ်ဘီးကားနှစ်စီး ထောင်ထားသော သူ
တို့အခြေအနေက သားလေးကို ကိုယ့်ဘက်ပါအောင် ဆွဲနိုင်လိမ့်မည်
ဟု တစ်ထစ်ချယုံခဲ့မိသည်။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ဖြေတွေးခဲ့
တာ မြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ထိုနေ့က အိမ်သော့ခတ်ပြီး သူတို့မိသားစု ရန်ကုန်သို့ ဟိုင်း
လတ်ကားလေးဖြင့် ထွက်ခဲ့ပါသည်။ သမီးငယ်လေးက အခြေအနေ
မှန်ကို မသိဘဲ ဘုရားဖူးထွက်စာယ်ထင်ပြီး ပျော်နေရှာသည်။ သား
လေးလည်း ကြည်ကြည်လင်လင်၊ လန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြစ်နေသလို
ပဲ . . .

သူတို့ မိဘနှစ်ပါးမှာသာ သောကတွေ ရင်မှာပိုက်လို့ . .
ရန်ကုန်ရောက်တော့ ဈေးနှုန်းသင့်တင့်သော တည်းခိုခန်း

သားလေးက ဆရာ ပေးလိုက်သော ဆေးအရှိန်ဖြင့် အိပ်
ပျော်သွားပေမယ့် သူတို့မိဘနှစ်ပါးမှာတော့ အိပ်လို့ မပျော်နိုင်ပါ။
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိပ်စက်နိုင်မှာလဲလေ . . ကင်ဆာ ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရ
ကြီးက ကြီးမားစွာနှိပ်စက်နေတာကိုး။

မြင့်က သားအဝတ်အစားတွေ သိမ်းရင်း ရှိုက် ရှိုက်ပြီး ငို
သည်။ သူက ယောက်ျားတန်မဲ့ မျက်ရည်မကျအောင် ထိန်းတဲ့ကြား
က မျက်ရည်တွေ ကျလာပြီး မိန်းမကိုလည်း အားပေးရသေးသည်။

'အားတင်းထားပါဦး မြင့်ရယ် . . ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာ
ပါ'

ဒီလိုပြောပြီး သိပ်မကြာမီမှာပဲ သူ မေးပြန်သည်။

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

တစ်ခုမှာ တည်းပြီး ဒေါက်တာလွန်းမောင် ညွှန်လိုက်သော သမား
တော်ကြီးနှင့်ပြုရန်အတွက် နာမည်ကြီးအထူးကုဆေးခန်းတစ်ခုသို့
ဖုန်းဆက်ပြီး ဘွတ်ကင်ကြိုယူရသည်။

အစစအရာရာ သူပဲ ဦးဆောင်နေရသည်။ အပူရုပ်ကို ဖုံးမိ
ပြီး အသိအကျွမ်းမရှိသောသူစိမ်းတွေအလယ်မှာ မေးရင်း စမ်းရင်း
တစ်ဖက်မှာလည်း ငွေကို တတ်နိုင်သမျှ ချွေတာနေရသည်။

သားလေးအတွက် . . သားလေး အသက်ရှင်ဖို့အတွက် . .
ငွေလိုအပ်လိမ့်မည်ဟုသာ သူ့အာရုံမှာ လှုံ့ဆော်နေသည်။

ဦးသက်နွေသည် သားလေးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ရှိပြီး
သား၏အခြေအနေကို အားမရပါ။ ခရီးပန်းလို့ပဲလား . . ဆရာ ပြော
သလိုများဖြစ်နေပြီလား။ တိတိကျကျမသိရသေးပေမယ့် သိပ်မကြာ
ခင်မှာ သိရတော့မည့် သား၏အခြေအနေအတွက် သူ အဆင်သင့်
မဖြစ်သေးတာ သေချာပါသည်။

ဒီနေ့ သားကို ဆေးခန်းသွားပြရမည်မို့ တစ်ညလုံး သူ့အိပ်
မပျော်ပါ။ သားခမျာ ခေါင်းတွေ ကိုက်လွန်းလို့ ဝေဒနာခံစားရလွန်း
လို့ မအိပ်နိုင်ဘဲ ညည်းညူနေရှာသည်။ မြင့်က သားရဲ့လက်ကလေး
ကို ကိုင်ပြီး ဘုရားစာတွေ ရွတ်ပေးသည်။ အဲဒီမှာ သားက သူ့အမေ
ကို ငိုပြီး ပြောရှာသည်။

‘မေမေ သား ခေါင်းကို တွန့်သော နာနာထူပေးပါတော့ဗျာ
တော့ချင်ကျေသွားပါစေ၊ သား မခံနိုင်တော့ဘူး . . ကယ်ပါဦး မေမေ’

မီးငယ်လေးက သူ့အစ်ကိုရဲ့ခေါင်းတလေးကို သူ့လက်က
လေးတွေနဲ့ နှိပ်ပေးတော့တာပဲ။ မြင့်ခမျာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး မျက်
ရည်တွေ လည်လာသည်။ သို့သော် သားရွှေမှာမို့ သူ့စိတ်သူ တင်း
ထားပုံရသည်။

‘ကောင်းသွားမှာပါ သားရယ်၊ မေမေ့သားက လိမ္မာတော့
သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေ စောင့်ရှောက်မှာပါ . . ဒီညနေ
မေမေတို့ ဆေးခန်းသွားရမယ်လေ၊ ဆေးသောက်လိုက်ရင် တောင်း
သွားမှာနော် သားလေး . . တရားမှတ်ပြီး အိပ်လိုက်ပါ သားရယ်’

အိပ်လို့မရမယ့်အတူတူ မနက် ငါးနာရီထိုးမှာ ကားယူပြီး
ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ သူ့လွက်လာခဲ့သည်။

ဘုရားရိပ်မှာများ သူ့စိတ်တွေ နည်းနည်းငြိမ်းမလားဆိုတဲ့
မျှော်လင့်ချက်လေးနဲ့ပေါ့ . .

သားရဲ့မွေးနံ့ထောင့်မှာ ရေချမ်း ကပ်လှူ၊ ရေသပ္ပာယ်ပြီး
သားအတွက် ဆုတွေတောင်းမိသည်။

သားလေးကို နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာအထိ မိဘတွေရဲ့ရှင်
ခွင်ထဲမှာ ရှိစေချင်သေးသည်။

အသက်အရွယ်ရလာတဲ့အခါ သားလေးကို ရှေ့တန်း တင်ပြီး သားရဲ့နောက်ကွယ်မှာ သူ့ရှိချင်ပါသေးသည်။ သားကို အားကိုး ချင်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ သားဘာပဲလုပ်လုပ် အောင်မြင်အောင် နောက်တွယ်ကနေပြီး ကူညီချင်တာ..

ဆူညံခြင်းကင်းတဲ့ တိတ်ဆိတ်သောနယ်မြေမှာလည်း သူ့စိတ်တွေက သိပ်ပြီး အစိုးမရချင်ပါ။ လွင့်ချင်ရာလွင့်နေသည်။

ဖခင်ဖြစ်တဲ့ သူ့တောင်မှ ဒီလောက် ခံစားနေရရင် ဝမ်းနဲ့ လွယ်ပြီး မွေးခဲ့တဲ့ မြင့်ဆို ဘယ်လောက်တောင် ခံစားနေရရှာမလဲ။ သားရဲ့ဦးနှောက်မှာ ဘာအကျိတ် ဘာကင်ဆာမှ မရှိပါစေနဲ့ ဘုရား၊ ဆရာဝန်ပြောလိုက်တာ မှားပါစေ ဘုရား... သူ့ကောက်ချက်ချတာ မှားပါစေ...

ဦးသုံးကြိမ်ချပြီးနောက်မှာတော့ ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ သူငိုမိပါတော့သည်။

သားကို သွေးစစ်ကြသည်။ CT Scan ရိုက်ကြသည်။ လိုအပ်တာ အားလုံးလုပ်နေကြသည်။

ရလာတဲ့ result က brain tumour တဲ့။ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ရပ်တည်စရာနေရာမရှိတော့သလို မွန်းကြပ်လာသည်။ နားထင်မှာ သွေးတွေ ဆောင့်ပြီး တိုးလာသည်။

ဒါပေမယ့် သားလေး သိလို့မဖြစ်ဘူး။ မရရအောင် ကုမယ် တုန်ချင်သလောက်ကုန်ပါစေ... သားလေးအသက်ရှင်ဖို့ အဓိကပဲ။

ထိုနေ့မှစ၍ ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ် သားလေးရဲ့လက်တွေမှာ အပ်တွေ၊ ပိုက်တွေ၊ သွင်းလိုက်ရတဲ့ဆေးတွေဆိုတာ မြင်ရတဲ့သူအဖို့ သနားစရာကောင်းလှပါသည်။

Chemotherapy ယူပြီးနောက် ဆံပင်တွေ တျစ်တုန်တဲ့ အတွက် သားကို ဆံပင်တွေ ရိတ်ပေးလိုက်ရသည်။

သားလေးက သူ့ကို ဘာပဲလုပ်လုပ် ငြိမ်ပြီး ခံတော့တာပဲ။ သူ့ရဲ့မျက်လုံးလေးတွေဟာ လုံးဝကို အငြိမ်ဖြစ်သွားသည်။ စကားလည်း မပြောတော့သလို ခေါင်းလေးကို တစ်ချိန်လုံး ငဲ့ထားပြီး သူပုံစံမှာ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့ပြီး အရှုံးပေးသလိုဖြစ်နေပါသည်။

ဦးသက်နွေက သားကို တစ်ချိန်လုံးအားပေးနေသည်။ သားလေး ပျော်အောင် အပျော်အပျက်တွေ လျှောက်ပြီးပြောသည်။ သားသာ ပျော်မယ်ဆိုရင် ကပြဖို့လည်း သူဝန်မလေးပါ။

အဆိုးဆုံးက ဆေးသွင်းပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ side effects တွေကြောင့် အစားအသောက် ပျက်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဘာပဲကျွေးကျွေး သူ့ခဲမှာ မစားနိုင်ရှာပါ။

လျှာရော... အာခေါင်ရော... ပါးစောင်ရော အတုန်တုန်နေ

တော့ စားဖို့အရေးတောင် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျနေရသည်။
ဝင့် ကြီးလိုက်တာ သားလေးရယ်... .

သားကို ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ဖခင်တစ်ယောက်၏သောက
တွေ ပိုပြီးဖိစီးလာသည်။

နီးစပ်ရာကို စုံစမ်းကြည့်တော့ ဘန်ကောက်မှာ သွားပြရင်
ငွေကုန်ပေမယ့် အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိတယ်လို့ပြောကြတာပဲ။ ဟုတ်
သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ ရေနစ်သူအဖို့ ကောက်ခိုးတစ်မျှင်ကို ဆွဲကြည့်
ချင်တာ သဘာဝကျပါသည်။

ဦးသက်နွေသည် သူတို့သုံးယောက်အတွက် passport ကို
အသည်းအသန်လိုက်လုပ်တော့သည်။ ဆေးသွားကုမှာဆိုတော့ သိပ်
ပြီး ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရပါ။ passport ရလာပြန်တော့ မီးငယ်
လေးကို သူတို့မြို့ကို ပြန်ပို့ပြီး အိမ်နီးချင်းမိန်းမဖော်တစ်ယောက်နှင့်
ထားခဲ့ရပြန်သည်။

ဘန်ကောက်မှာ ဆေးကုစရိတ်ဈေးကြီးသည်မို့ ရှိသမျှ ခွေ
တွေကို ငွေသားအဖြစ် ပြောင်းပြီးပြီ။

ထိုနေ့မှစပြီး သားလေးကို သေမင်းလက်တွင်းမှ ပြန်လုဖို့
အံ့တုပြီး သူကြိုးစားခဲ့သည်။ ဘန်ကောက်ကို အခေါက်ခေါက် အခါ
ခါသွားပြီး ဆေးကုသပေးခဲ့သည်။

ထောင်ထားတဲ့ ဆယ်ဘီးကား နှစ်စီးမှာ တစ်စီးပြီး တစ်စီး
ဆောင်းလို့ကုန်ပြီ။ သူတို့မှာ ပိုင်ဆိုင်တာဆိုလို့ အိမ်တစ်အိမ်ပဲရှိတော့
ထား။ စီးပွားရေးဘက်ကို လုံးလုံး မလှည့်အားဘဲ သားအတွက်သာ
အချိန်တွေ ပေးအပ်ထားခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့်လည်း သူ တော့နပ်ပါ
သည်။ အခုချိန်ထိတော့ သားလေး သူတို့အနားမှာရှိနေသေးသည်။

သို့သော် သူ့စိတ်ထဲမှာ ပူပင်နေတဲ့အရာတစ်ခုက သူ့ပိုင်
ဆိုင်မှုတွေ ကုန်သွားတဲ့တစ်နေ့ သားလေးကို ဘာနဲ့ဆက်ပြီး ကုပေး
မှာလဲ... ဒီလိုနဲ့ပဲ သေခြင်းတရားကို အရှုံးပေးလိုက်ရတော့မှာလား။
ဆင့်အင်း... နောက်ဆုံး ဘာမှမကျန်တော့တဲ့ တစ်နေ့မှာ သူ့ဖွားဆီ
အ ငွေချေးပြီး ကုပေးဦးမှာပဲ။ ကျွန်ခံပြီးပဲ ဆပ်ရ ဆပ်ရ... ထိုသို့ပင်
သူ တွေးထားခဲ့သည်။

တစ်နှစ်ဆိုတဲ့အချိန်အတိုင်းအတာအတွင်းမှာ သားအော လုံးဝ
ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မြေကို ခြေချတာနှင့် အညာက အိမ်
စာလေးကို တန်းပြီးပြန်ချင်သည်။ သူ့ညီမလေးကို သိပ်လွမ်းတာပဲတဲ့။

သားက အဖေနှင့်အမေကို မှာထားတာတစ်ခုရှိသေးသည်။
သူတို့ ဆေးကုနေစဉ်ကာလအတွင်းမှာ ဘာပဲ လိုအပ်လိုအပ် (ဥပမာ
သွေးဖြစ်စေ ရိုးတွင်းခြင်ဆီဖြစ်စေ) သူ့ညီမလေးဆီက ဘာမှမယူရ
ဘူး။ ဘယ်တော့မှ မယူရဘူးတဲ့လေ။

အဲသလောက်အထိ သူ့ညီမကို ချစ်ရှာသည်။

သားဟာ သူ့ဝေဒနာတွေကို သူတစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ခံနေသေးသည်။ အခြေအနေ တော်တော်ဆိုးလာမှ ဘန်ကောက်တံပြန်သွားဖို့ ဖြစ်လာပြန်သည်။ သားက သူ့ မလိုက်ချင်တော့ဘူးတဲ့ မသွားပါနဲ့တော့ ဖေဖေရယ်. . ဆိုတော့ သူ့ရင်ထဲတွင် နာရပါသည်။ ဘာလို့များ သားလေးက အားလျှော့တဲ့စကား ပြောရတာလဲ။

သား ဘယ်လိုပဲ ငြင်းဆန်ငြင်းဆန် နောက်ဆုံးမှာ မဖြစ်နေသွားရမည်အခြေအနေကြောင့် သူတို့သုံးယောက် ဘန်ကောက်တံအမြန်ဆုံးထွက်ခဲ့ရသည်။

သားလေး ပြုနေကျBumrungradဆေးရုံကြီးထဲတွင် အစက်နေသော်ငြား သူ့နဖူးမှာ ဇောချွေးတွေ ပြန်နေသည်။ ဆရာကြီးရဲ့ပြောကြားချက်တွေကို ဘာသာပြန်ပေးမည့် translatorရဲ့နှုတ်ထွက်စကားကိုစောင့်မျှော်ရတာတရားရုံးမှာ အမိန့်ချမှတ်တော့မည့် တရားသူကြီးတစ်ယောက်၏ အမိန့်ကိုနာခံနေရသူလူနှလုံးခုန်သံတွေ မြန်လွန်းမက မြန်နေသည်။

ယိုးဒယားလိုပြောနေပေမယ့် ဆရာဝန်ကြီး၏ပုံစံတစ်ခု ခု အရေးကြီးနေပြီဆိုတာ ရိပ်မိလိုက်သည်။စကားပြန်ထူသူ့ကို 'သေ သေချာချာ ရှင်းပြသည်။

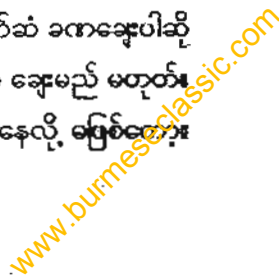
'ကိုသက်နွေ. . သားရဲ့ brainကို ခွဲစိတ်ဖို့ လိုအပ်နေပြီတဲ့၊ အပေမယ့် လူနာရှင်ရဲ့ဆန္ဒက အရေးကြီးတယ်လို့ ပြောတယ်ခင်ဗျ။ ဘစ်ခုရှိတာက ခွဲပြီးရင်လည်း 50-50ပဲ chance ရှိမယ်ဆိုတာတော့ ငြိမ်ပြောထားပေးပါတဲ့၊ ကင်ဆာဆဲလ်တွေက အရမ်းကို ပျံ့နေပြီတဲ့ ဘာ'

သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်ခဏတော့ တွေ့ဝေသွားသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှန်းမသိဘဲ သားလေးအသက်ရှင်ဖို့အတွက် အဆုံးစွန်ထိလုပ်ပေးချင်စိတ်တစ်ခုသာ ရှိနေသည်။ ရပ်နေတဲ့ခြေထောက်တွေဆို တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

'ခွဲရင် ဘယ်လောက်ကုန်နိုင်သလဲဆိုတာ မေးပေးပါလား ဘာ'

'ဘတ် ()
'ခင်ဗျာ'

သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးနှင့်ယှဉ်ရင် များပြားလှတဲ့ပမာဏပါ။လောလောဆယ် သူ့လက်ထဲမှာလည်း ဒီလောက်ပါမလာပါ။ သူ့များနိုင်ငံသူများတိုင်းပြည်မှာ အသိအကျွမ်းမှမရှိတာ ပိုက်ဆံ ခဏအေးပါဆို ရင်တောင်မှ ငွေပမာဏ များလွန်းလို့ ဘယ်သူမှ အေးမည် မတုတ်၊ ကင်ဆာဆဲလ်တွေက ပျံ့နေပြီဆိုတော့ အချိန်ဆွဲနေလို့ ဖြစ်တော့

ထိုအချိန်လောက် ဘဝမှာ စိတ်သောကရောက်ရတာ မရှိတော့။ သားလေးနှင့်မြင့်ကို နှစ်သိမ့်ပြီး ဘန်ကောက်မှာ ခဏထားခဲ့ရသည်။ သူကတော့ မြန်မာပြည်ပြန်ပြီး သားလေးအတွက် ခွဲစိတ်ခရအောင် သူတို့မြို့မှာကျန်ခဲ့တဲ့ နောက်ဆုံးပိုင်ဆိုင်မှုဖြစ်တဲ့ တစ်ထပ်အိမ်ကလေးကို ကာလပေါက်ဈေးထက် သိန်းနှစ်ဆယ်လောက်လျှော့ပေးပြီး ရောင်းခဲ့ရသည်။ လတ်စာလော ငွေက လိုနေပြီလေ။

သမီးငယ်လေးခမျာ နေစရာ အိမ်မရှိတော့ အမျိုးအိမ်တစ်အိမ်မှာ ခဏသွားအပ်ရပြန်သည်။ စိတ်ထဲမှာ လေးလံကာ ဝမ်းနည်းရသည်။ တစ်သက်လုံးဒီမိသားစုတွေ ဒီအိမ်လေးထဲမှာပဲ အရိပ်ခိုခဲ့ကြတာ။

အခု သားလေးက အသက်ရှင်ဖို့တောင်မှအနိုင်နိုင်ဆိုတော့ အဲဒီအိမ်ဆိုတာကရော ဘာများအသုံးတည့်ဦးမှာလဲ. . ဘယ်ပိုင်ဆိုင်မှု ဘယ်အရာဝတ္ထုမဆို သားနှင့် လဲရဲပါသည်။ သားသမီးအပေါ်မှာ ဝမ်းနည်းတဲ့ မိဘမေတ္တာတရားကို အာနိန္ဒာမရှိတော့မဟုတ်ဘူး။ ကားလည်း ကုန်ပြီ။ အိမ်လည်း ကုန်ပြီ။ ဘန်ကောက်မှာ သားကို သူတို့ခွဲစိတ်ကြသည်။ ခွဲစိတ်မှု အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ သားလေး နွေဦးပုံစံက စိတ်နှင့် ခန္ဓာ မကပ်တော့သလို အေးစက်စက်နိုင်လွန်းသည်လို့ သူ ခံစားရသည်။

ထိုနောက် သူတို့ မြန်မာပြည်ပြန်လာရသည်။ ဆေးချိန်းက ဆစ်လ ပြန်ချိန်းလိုက်သည်။

တစ်လမတိုင်ခင်မှာပင် သားလေး ရောဂါသည်းလာခဲ့၏။ သားရဲ့ကျန်းမာရေးကို ငဲ့ကွက်ပြီး သူတို့ နယ်မြို့လေးကို မပြန်ဖြစ်ဘူးပါ။ မြင့်ဆို ပိုဆိုးတော့မှာပေါ့။ နေစရာအိမ်မရှိတော့တဲ့ မြို့လေးနဲ့ ဘယ်လိုစိတ်ထားနှင့် ပြန်ရဲမှာလဲ။

ရန်ကုန်မှာပဲ တိုက်ခန်းလေးတစ်ခန်းငှားပြီး သူတို့ နေလိုက်ကြသည်။

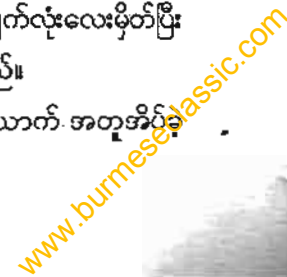
မိုးတွေ သည်းသည်းမည်းမည်းရွာနေသော ညတစ်ညတွင် သားလေးကို သေမင်း လာခေါ်သွားခဲ့ပါသည်။ ညဦးကတင် အဖေအနားမှာ ထိုင်စောင့်နေလို့

‘သွားအိပ်ပါလား အဖေရယ်. . သားလည်း အိပ်တော့မှာပေါ့’

‘သား. . ဖြစ်ရဲ့လားကွယ်. . ဖေဖေ သားအနားမှာပဲ အိပ်ပါလေ’

သားက ဘာမှထပ်ပြီးမပြောတော့ဘူး။ မျက်လုံးလေးမှိတ်ပြီး နှစ်လေထွက်လေကို ကြိုးစားပြီး မှတ်နေရှာသည်။

အဲဒီညက ကျွန်တော်တို့သားအဖနှစ်ယောက် အတူအိပ်ခဲ့

တာဝါ။ သားလက်ကလေးကို ကိုင်ပြီးအိပ်ခဲ့တာ။ ကျွန်တော်က ပြန် နိုးလာပြီး သားလေးက ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မနိုးလာတာလဲ။

မနိုးသောအိပ်ခြင်းနဲ့ အိပ်သွားပြီလားသားရယ်. . . ဖေဖေ တာဝန်မကျေလို့လားဟင်. . . ဖေဖေလေ သားအသက်ရှင်ဖို့အတွက် သေမင်းကို လာဘ်ထိုးခဲ့ပါသေးတယ်။ နို့သမ္မုစည်းစိမ်တွေ ပုံအောပြီ တော့လေ. . .

ဖေဖေ ဘာတွေ ပြန်ရခဲ့တာလဲ. . .

လူလား. . . ငွေလား. . . ။ ဟင်အင်း. . . လူလည်း မကျန်ဘဲ ငွေလည်း မကျန်ခဲ့ဘူး။

သားကို ကိုယ့်ဘက်ပါအောင် မဆွဲနိုင်တဲ့အတွက်. . . ဖေဖေ အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေတော့ မှာပါ။

မိုးတွေသည်းတဲ့ညတိုင်း သားလေး ပြန်လာနိုးနဲ့ စောင့်နေ တဲ့ ဖေဖေပါ သား. . .

သားကို ဖေဖေ ဘာတွေပေးလိုက်နိုင်သလဲလို့ သေချာပြ စဉ်းစားကြည့်မိတော့. . .

ပညာလား. . . ဆုံးခန်းတိုင်အောင် သင်မသွားရရှာဘူး။

ဒါဖြင့် ဥစ္စာလား. . . သားလေးမှယူမသွားနိုင်တာ တစ်ခု

မှတ်မှတ်ရရ ပေးလိုက်နိုင်တယ်။ ဖေဖေကိုယ်တိုင်သွားယူပြီး ပေးခဲ့ တာလေ။ သေလက်မှတ်(Death Certificate)တဲ့ သားရယ်။

သားလေးဟာ တမလွန်ခရီးကို ဒီစီလို့ ခေါ်တဲ့ လက်မှတ် လေးကိုင်ပြီး ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းကြီးကို ထွက်သွားပြီနော်. . .

ဒါဖြင့် ဘဝမှာ ရှင်သန်နေတာတွေ ရှာဖွေနေတာတွေဟာ နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာ ဘာမှအရာမထင်ပါလား. . .

ဦးသက်နွေသည် သားကို စွဲလမ်းတဲ့စိတ်ဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ဘာ သတိလက်လွတ်ဖြစ်ပြီး အိမ်အပြင်သို့ ထွက် ထွက်သွားတတ်ပါ သည်။

ကျော်ရှိပြီဖြစ်ပြီး မိသားစုမရှိတဲ့အတွက် တူမ တော်စပ်သော ဒေါ်သင်းနုတို့အိမ်မှာ အတူနေထိုင်နေရသည်။

အပျိုကြီး ညီအစ်မနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဒေါ်သင်းနုနှင့် ဒေါ်စင်းနုတို့သည် တစ်ခုခု ခိုင်းစရာရှိပြီ ဆိုလျှင် ဖင်ပေါ်ပြီး မျက်နှာနှိမ့်သော မှိုင်းကိုသာ သတိတရနှင့် လှမ်းခေါ်ပြီး ခိုင်းလေ့ရှိသည်။

မှိုင်းသည် ဒေါ်လေး စကား ဆုံးတာနှင့် အိပ်ရာမှ ကယျာတယာထကာ မျက်နှာသစ်ပြီး ဟိုဘက်အိမ်ကို တန်းပြီး ပြေးတော့သည်။

မှိုင်းကို မြင်သောအခါ ဒေါ်သင်းနုသည် အားကိုးစရာ လူတွေ သွားပုံဖြင့် အကူအညီလှမ်းတောင်းပါသည်။

'မှိုင်းရေ . . နင့်အဘိုးတင့် ရေချိုးခန်းထဲမှာ လဲကျသွားလို့ လမ်းထိပ်မှာ ကားသွားငှားချေ . . ဆေးရုံပို့ရအောင် မြန်မြန်ခေါ်လာခဲ့နော်'

မှိုင်း ငှားလာသောကားဖြင့် အဘိုးတင့်ကို ဆေးရုံသို့ခေါ်လာခဲ့ကြသည်။ အသက်ငယ်ပေမယ့် သန်မာထွားကျိုင်းသောမှိုင်းက အဘိုးတင့်ကို ချီမပြီး ကားပေါ်တင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တာဝန်ကျဆရာဝန်က အဘိုးတင့်ကို စမ်းသပ် စစ်ဆေးပြီး စိတ်မကောင်းစွာ ပြောပြသည်။

မိုးရာသီကျောင်းပိတ်ရက်တွေဟာ မှိုင်းအတွက်တော့ အကောင်းဆုံးမိတ်ဆွေပါပဲ။

အဖေဆီ သွားစရာ မလိုတဲ့အတွက် မိုးအေးအေးမှာ ဇိတ်ကွေးနေလည်း ဒေါ်လေးသန်းက ကျွန်တော့်ကို သားတစ်ယောက်ချစ်နေတော့ ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘယ်လိုပဲ နေနေ၊ အကုန်passပေးထားသည်။

'မှိုင်းရေ . . သား၊ ခဏထပါဦးကွဲ့ ဟိုဘက်အိမ်မှာ ဘာဖြစ်နေသလဲ မသိဘူး၊ တတင့်များ တစ်ခုခုဖြစ်လို့လား . . . တစ်အိမ်ပွက်လောရိုက်နေတာပဲကွယ်၊ မင်း သွားမေးကြည့်ပြီး ကူစရာရှိတာကူပေးလိုက်ပါဦး'

ဘတင့် လို့ ခေါ်တဲ့ ဦးထွန်းတင့်ဟာ အသက်ခုနှစ်ဆယ်

‘လူနာက အခြေအနေမကောင်းဘူး ခင်ဗျ. ဒီညတောင်
ဘော်နိုင်ဝါမလား မသိဘူး’

ဆရာဝန်က သူ့တာဝန်အတိုင်း လိုအပ်သော treatment
တွေ ပေးကာ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော့်အမြင်ကတော့ အဘို့
တင့် မြောနေတာ ဖြစ်မည်။ အသက်ကလေး ဟစ်၊ ဟစ် ရှူနေသော
တာက လွဲရင် ဘာမှ အသိမရှိတော့ပါ။ ဖတ်ဖူး မှတ်ဖူးသလောက်
ဦးနှောက်သေသွားတာမျိုး ဖြစ်နိုင်သည်။

အဘိုးတင့်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတုန်းမှာ ဒေါ
လေးသင်းနုတို့ညီအစ်မ ပြောတာဆိုတာကိုကြားပြီး ကျွန်တော်သာ
အဘိုးတင့်နေရာမှာဆိုရင်. . . လို့ ကိုယ်ချင်းစာပြီး သနားမိသည်။

‘အဝင်းရေ. . . ငါတို့ အခေါင်းဝယ်မှ ဖြစ်မှာပေါ့ အခုအချိန်
အခေါင်းက အရမ်းဈေးကြီးတာ. . . နောက်ပြီး ဘတင့်ကို ဂူသွင်းဦး
မှာလား၊ မြေကြီးကလည်း ဈေးကြီးတယ်ဟဲ့. . . အမယ်လေးနော်. . .
တစ်သက်လုံး မစားရက်မသောက်ရက် စုဆောင်းလာသမျှ ဒီအဘို့
ကြီးသေမှပဲ ကုန်တော့မှာပါလား. . . တူမတွေအတွက်ကျတော့ အတွေ့
ဆိုလို့ ခြူးတစ်ပြားတောင် ချွန်ထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး’

‘မမရယ် သေတဲ့သူက သေသွားရင် ဂူသွင်းတာတွေ မသွင်း
တာတွေ မသိနိုင်တော့ပါဘူး ကောင်းသလို ကြည့်စိစဉ်ကြတာပေါ့’

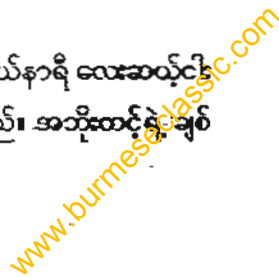
‘အိုအေ ဒါတော့ ငါလည်း သိတာပေါ့။ ပတ်ဝန်းကျင်လေ
ပတ်ဝန်းကျင်က ရှိသေးတယ်. . . ပါးစပ်ပေါက်တွေက ကဲ့ရဲ့ဖို့ အဆင်
သင့်စောင့်နေကြတာ၊ ငါ့သဘောအတိုင်းဆို အငြိုးလည်း ပြန်မယူဘူး
ပြာလည်း ပြန်မယူဘူး၊ တစ်ခါတည်း မီးခိုးလိုက်ပြီးရင်ပြီးရော၊ အခု
တာက မကောင်းတတ်လို့. . . ခေါင်းကို ခဲနေရောအော့’

သူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် အာပေါင်အာရင်းသန်သန်
အတိုင်အဖောက်ညီနေပေမယ့် ကြားရတဲ့ ကျွန်တော့်မှာတော့ နား
ထဲမှာ ကန့်လန့်ကြီးပေါ့ဗျာ။ အဘိုးတင့်က သေမှမသေသေးတာ. . .
သူတို့ပြောတာဆိုတာတွေ အားလုံးကို ကြားနေဦးမှာပဲ. . . အဲဒါဆို
ဘယ်လောက်အထိ စိတ်မကောင်းဖြစ်လိုက်မလဲ။

မသေသေးတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ဘေးမှာထားပြီး ပြောချင်
ရာပြောနေတဲ့ ပါးစပ်စည်းမစောင့်တဲ့ အပျိုကြီးနှစ်ယောက်ကို ကျွန်
တော့်စိတ်ထဲမှာ အပြစ်တင်မိသည်။

ဘယ်သူမှ လာပေးထားတဲ့ တာဝန် မဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်
တော့်စိတ်ထဲမှာ အဘိုးတင့်ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ စောင့်နေထေ့
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဆရာဝန်ခန့်မှန်းခဲ့သလိုပါပဲ။ ည ဆယ်နာရီ လေးဆယ့်ငါး
မိနစ်မှာ အဘိုးတင့် အသက်ထွက်သွားပါသည်။ အဘိုးတင့်ရဲ့ ချစ်

လှစွာသောတူမနှစ်ယောက်မှာ မျက်ရည်မကျအားဘဲ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ငွေအကုန်သက်သာမလဲဆိုတာ အသည်းအသန်တိုင်ပင်ပါတော့သည်။

အဘိုးတင့်လက်ကလေးကို ကျွန်တော်တိုင်ကြည့်တော့ နွေးလေးရှိနေသေးသည်။ စိတ်ထဲမှာ တော်တော်လေး ဝမ်းနည်းသွားသည်။ အဘိုးတင့်က ကျွန်တော့်ကိုချစ်ရှာသည်။ သူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားတော့မယ်ဆို ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြီးခေါ်တတ်သည်။ ဒေါ်လေးသန်းကဆို ဘာတင့်တစ်ယောက် မိန်းမ မရှိဘဲ ဝမ်းမနာမြှေးတံ့ကျွေးမွေးရှာတယ်လို့ မကြာခဏ ကျီစယ်တတ်သည်။ သွေးမတော်သားမစပ်ပေမယ့် သံယောဇဉ်တော့ရှိတာပေါ့ဗျာ။

ဆရာဝန်က အဘိုးတင့်သေဆုံးကြောင်း လက်မှတ်ထိုးပေးပြီး ဒီစီထုတ်ဖို့ပြောသည်။ ဒေါ်သင်းနုက

‘ဆရာ.. ဒီစီဆိုတာ ဘာလဲ.. ကျွန်မတို့ နားလည်အောင် ပြောပါဦး’

‘သေလက်မှတ်ကိုပြောတာပေါ့ဗျာ Death Certificateရဲ့ အတိုကောက် DCပေါ့.. ခင်ဗျားတို့နဲ့ သက်ဆိုင်ရာရပ်ကွက်နဲ့မှာ ထောက်ခံစာတောင်းပြီး မြို့နယ် ဒေသန္တရဆေးခန်းမှာ သွားထုတ်ရမှာဗျာ’

အဲဒီအချိန်မှာပဲ DCဆိုတဲ့စကားကို ကျွန်တော် စပြီးရင်းနှီးခဲ့တာ။ အဖေပြောပြောနေတာ အလကားမှ မဟုတ်ဘဲလေ။ သေရင် ရတယ်ဆိုတဲ့လက်မှတ်က DC ကိုး။

နေရာလေးတစ်ခု၊ ရပ်တည်စရာ ခြေချစရာ နေရာကလေး တစ်ခုရဖို့ လူတွေ နိစ္စဓူဝ ရုန်းကန်နေကြရသည်။

ကာယကိုအားပြုပြီး လှုပ်ရှားရှာဖွေနေရသော လူတန်းစားတွေ အင်မတန်မှ သနားစရာကောင်းပါသည်။ သွားရင်း လာရင်းနဲ့ ကျွန်တော်တွေ့ဖူးတာတွေ အများကြီး.. . . .

ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေတဲ့ နေရောင်အောက်မှာ အသားတွေ မည်းပြောင်လာတဲ့အထိ ပင်ပန်းကြီးစွာ အလုပ် လုပ်နေရတဲ့သူတွေ မှာလည်း ဘဝအတွက် ရည်ရွယ်ချက်.. ရည်မှန်းချက် ဒါမှမဟုတ် မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ ရှိကိုရှိကြမှာပါ။

ပိုက်ဆံရှိပါတယ် ဆိုတဲ့ မိလ္လာနာကြီးတွေတောင်မှ ရောင့်ရဲခြင်း၊ တင်းတိမ်ခြင်းတွေ ကင်းမဲ့နေသေးတာပဲ.. . .

ကျွန်တော် အဘိုးတင့်ကို ကြည့်ပြီး သံဝေဂတွေ ရနေမိသည်။ တရုတ်သွေးစပ်လို့သာ သူတို့အယူအရ ဂူသွင်းတာတွေ ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေပေမယ့် ရင်ထဲကလာတဲ့ စေတနာအစစ်အမှန်မှ မဟုတ်တာ.. .

ဒီထက်ပိုပြီး ဆိုးတာက အသုဘချတဲ့နေ့မှာ ဒေါ်သင်းနုတို့ ညီအစ်နှစ်ယောက် သဘောထားကွဲလွဲကြခြင်းဖြစ်သည်။

အစ်မကြီး ဖြစ်သူက တရုတ်အယူအတိုင်း လိပ်ပြာမြန်ခေါ် ချင်ပြီး ညီမကတော့ ဘုန်းကြီးငါးပါး ပင့်ပြီး သရဏဂုံ တင်ပေးချင် သည်။

ညီနှိုင်းလို့ မရတဲ့အဆုံးမှာ သူတို့ ဆန္ဒရှိရာ လုပ်ကြတော့ သည်။ ဒေါ်ဝင်းနုက ဘုန်းကြီးပင့်ပြီး သရဏဂုံတင်စေသည်။

အသုဘလည်း ချလိုပြီးရော ဒေါ်သင်းနုက အဘိုးတင့်၏ ဝိညာဉ်(သို့)လိပ်ပြာကို အဝတ်ဖြူတွေ့ပတ်ထားသည့် ပုံးကလေးနှင့် ပြန်ခေါ်လာသည်။

အဘိုးတင့်ရဲ့လိပ်ပြာ . . ပြန်ပါလာသလား မပါလာသလား တော့ ကျွန်တော်မသိပါ။ ကျွန်တော်သိတာတစ်ခုက သေသူရဲ့ဝိညာဉ် က နောင်ဘဝကို လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်သွားရမှာလား၊ ပိတ်နှောင် ခံရလို့ ဟိုမရောက် ဒီမရောက်ဖြစ်ပြီး သောင်တင်နေမလား . .

ကိုးကွယ်တဲ့ဘာသာရဲ့ အယူအဆတွေအတိုင်း ကွဲလွဲချက် တွေရှိနေပေမယ့် မကွဲလွဲတဲ့တစ်ချက်က အဘိုးတင့်လည်း DC ရ သွားသည်ဆိုတာပဲ . .

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သွားယူပေးခဲ့ရတာ။

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

အဘိုးတင့်ဟာအတန်းပညာမှာ ဘွဲ့မရခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သေတော့မှ လက်မှတ်လေးတစ်ခုရသွားရရှာတယ်။

အဲဒီ သေလက်မှတ်ကမှ အသုံးဝင်တယ်လို့ အဖေပြောခဲ့ ထာလည်း မှန်နေတာပဲ။

ကျွန်တော့်အဘိုးလိုချစ်ရတဲ့ ဦးထွန်းတင့်တစ်ယောက် သွား ညို့ရာဘဝကို လွတ်လပ်စွာသွားနိုင်ပါစေ၊ ဘောင်းရာသုဂတိ လားပါ စေလို့ ဆုတောင်းရုံမှတစ်ပါး ကျွန်တော် ဘာများတတ်နိုင်မှာလဲ . .

(ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာများ ပေးပို့လိုပါက အမှတ်-၄၁၊ မြေညီထပ်၊ မေတ္တာရောင်ပြန်ရပ်ရှင်၊ လမ်း ၉၀၊ ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပေးပို့နိုင်ပါသည်။)

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

သီတင်းကျွတ်ကျောင်းပိတ်ခါနီး တစ်ရက်မှာ အဖေ့သူငယ်
နှင်းထင် ကျွန်တော်ဆီ လိုက်လာပါသည်။ သို့သော် ကောင်းသော
အခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။

'မိုင်းရေ . . နှင့်အဖေ ဆုံးပြီ'

'ဗျာ . . အဖေ . . အဖေက . . '

'ဟုတ်တယ်ကွ . . နေတအားပြင်းနေလို့ သူ့ကို ငါတို့ တား
မိသေးတယ်။ မရဘူး . . ငွတ်သွားလုပ်တာပဲ။ အဲဒီဂူ ဒီနေ့ပြီးအောင်
ဆုပ်ပေးရမှာတဲ့ . . သင်္ချိုင်းအပေါ်မှာ သစ္စာရှိတဲ့အကောင်၊ အင်မ
တန်မှတာဝန်ကျေချင်တဲ့အကောင် . . အခု သေတော့လည်း သင်္ချိုင်း
ဆဲမှာ၊ သင်္ချိုင်းမြေပေါ်မှာ လဲပြီး သေတာပဲ မိုင်းရေ . . '

ပြောပြီး ဦးထင်က သူ့အကျီလက်ဖြင့် မျက်ရည်တွေကို
ဆုတ်သည်။

ကျွန်တော့်မြင်လွှာထဲမှာ . . ကျွန်တော့်အာရုံထဲမှာ အဖေ
အရပ်၊ အဖေအသံတွေ ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ မယုံပါဘူး။ အဖေသေ
ပြီဆိုတာ ကျွန်တော်မယုံချင်ပါဘူး . . လောကအလယ်မှာ ကျွန်တော့်
ဆီ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်စေပြီလား အဖေ . . .

ဦးထင် ကျွန်တော့်နောက်ကို ပြေးလိုက်လာသည်။ အဖေရှိ
ဆဲ အရပ်ဆီ ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေ လျင်မြန်စွာ ဦးတည်နေသည်။

အဖေနှင့် ကျွန်တော် အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတာ ကြာပြီ။
ဆယ်တန်း ဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ စာကြိုးစားနေရလို့
ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ အဖေ့ကို ကျွန်တော်လျစ်လျူရှုခဲ့မိသည်။

အဖေ ဆိုတဲ့ လူကလည်း ခေါ်လေးသန်းတို့ဆီ တစ်နှစ်နေ
လို့မှ တစ်ခေါက် ရောက်မလာတတ်ပါ။ လူတွေနဲ့ ဝေးဝေးနေရတာ
အဖေ သဘောကျသည်။ သုဿန်နားက သူ့အိမ်ကလေးမှာပဲ အနေ
များသည်။ ဇီဝမကြောင် ပါးစပ်တကျာကို အလိုမလိုက်တဲ့ အထဲမှာ
အဖေ ပါသည်။

ထမင်းပန်းကန်ထဲကို ရေတွေ ဆမ်းထည့်ပြီး ငါးခြောက်
ကြော်နှင့် စားချင်စားလိုက်သည်။ ထမင်းကို ဆီဆား နယ်ပြီး မြေပဲ
ကြော်နှင့်လည်း စားတာပဲ။

ခြေထောက်တွေက ပြေးနေကြသည်။ ဘာအတွက်ကြောင့် ဒီလောက်
မြန်မြန် ပြေးနေရသလဲ ကျွန်တော် မသိပါ။ ဒီခြေထောက်တွေက
နောက်လည်း ပြေးလမ်းပေါ်မှာ ဒီလိုပဲ ပြေးရဦးမှာပဲ . . ကျွန်တော်
တစ်ယောက်တည်းလေ . .

ကျွန်တော်တို့အိမ်ကလေးမှာ အဖေအလောင်းကို ပြင်ထား
ကြသည်။ အရပ်က ရေချိုးပေးတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးနဲ့တူသည်။ ကျွန်
တော် ရှက်မိပါသည်။ တကယ်တော့ ဒါတွေဟာ ကျွန်တော် အဖေ
ကိုလုပ်ပေးရမယ့် တာဝန်တွေပါ။

အသက်ရှင်စဉ်မှာ ညစ်ပတ် စုတ်ဖွာစွာ နေတတ်သော
အဖေက အခုတော့ သန့်ပြန်နေသည်။ အဝတ်အစား အသစ်တွေ
ဝတ်ပြီး နောက်ဘဝတစ်ခုထဲကို အပြီးထွက်သွားတော့မည့်အဖေ
'မှိုင်း . . ဒါ နင်ဝယ်ပေးတဲ့ ပုဆိုးနဲ့ အကျီ မဟုတ်လား . .
ငါတို့ကို သူ ခဏ ခဏ ထုတ်ကြားလို့ သူများ ဝတ်ချင်မလားဆိုပြီး
ဝတ်ပေးထားတာ'

ဟုတ်ပါသည်။ ဒါ သူ အဖေကို ကိုးတန်း အောင်တုန်းက
ဝယ်ပြီး ကန်တော့ထားတာ . . အဲဒီတုန်းက အဖေ သူ့ကို ဆုတွေပေး
ပြီး ပြုံးပြုံးကြီးစိုက်ကြည့်နေတာ မှတ်မိသေးသည်။

အခုတော့ အဖေရယ် . . သားဝယ်ပေးတဲ့ အကျီကို သေ

ဆံသွားတာလား။ သူများတကာတွေ အကုန်သိအောင် ဂုဏ်ယူပြီး
အဖေထားသတဲ့လား အဖေ . .

စိတ်ချပါနော် . . သားလေ . . အဖေဖြစ်စေချင်တဲ့ လူ့ဘဝ၊
သူ့လောကကို နားလည်သိတတ်ပြီး ပထဝီမြေကြီးကို တော့ဇူပြန်ဆပ်
နိုင်အောင် ကြိုးစားပါမယ် အဖေ . . သား ကတိပေးပါတယ်။

လူတွေသေတိုင်း သေတိုင်းမှာ ကျင်းတူးပေး၊ ဂူသွင်းပေးပြီး
အပူပေးတတ်တဲ့ အဖေ . . အခု အဖေ သေတော့ . . .

အဖေကို မြှုပ်နှံဖို့ နောက်ဆုံးအိပ်စက်မယ့်နေရာလေးကို
ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ကျင်းတူးပေးနေပါတယ် အဖေ . . .

သုဘရာဇာတစ်ယောက်ရဲ့သားလို့ . . လူသိခံရမှာကို တစ်
သတ်လုံး ရှက်နွဲ့ခဲ့လို့၊ သိမ်ငယ်ခဲ့လို့ ဖုံးကွယ်လိမ်ညာခဲ့ဖူးတဲ့ ကျွန်
တော်ဟာ အဖေအတွက်၊ အဖေကို ဂုဏ်ပြုဖို့အတွက် . . ကိုယ်တိုင်
သုဘရာဇာလုပ်ခဲ့ပြီ။ ဒါတွေကို အဖေ သိပါစေ . .

နောက်ဆုံးကျေးဇူးဆပ်ခွင့်လေးကို မလွတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်
ထားချင်ခဲ့သည့် ကျွန်တော် . . အဖေမြေပုံရှေ့မှာ အားရအောင်-ငို
မိလိုက်သည်။

အမေ သေတုန်းက အဖေရှိသေးတယ်ဆိုပြီး အားတိုးစိတ်
ပြင်းဖြေသာခဲ့ပေမယ့် . . အခု အဖေ မရှိတော့ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ

ဟင်းလင်းပြင်ကြီး ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ လွင်တီးခေါင်မှာ ခြောက်သွေ့စွာ တွန့်တော် ရှင်သန်ရဦးမည်။

အချိန်တွေ ကုန်လို့ကုန်မှန်း မသိလိုက်ပါ။ ဦးထင် လာမေ့မှ ကျွန်တော်လက်ရှိဘဝထဲကို ပြန်ရောက်လာသည်။

ဦးထင်က ပြောသည်။

‘လူလေး.. ဒါ လူတိုင်းသွားရမယ့်လမ်းပါကွာ.. တစ်ခု

မင်းအဖေဟာ ကြောက်သေ သေသွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီအတွက် ဖြေတတ်မယ်ဆိုရင် မင်း ဂုဏ်ယူလို့ရတယ်.. သူက သေခြင်းတရားကို ဘယ်တုန်းကမှကြောက်ခဲ့တဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး.. ! သေသွားတဲ့လူတွေအပေါ်မှာလည်း အမြဲတမ်း အကြင်နာတရားထားရှိခဲ့တာပဲ။ သူ့စေတနာက သူ့ကို အကျိုးပေးမှာပါကွာ၊ နေတောင် ဝင်သွားပြီ မှိုင်း.. မင်းအဖေကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦး’

အဖေ့ကို သူ ဦးသုံးကြိမ်ချပြီး ကန်တော့သည်။ အဖေလှည့် DC ရသွားပြီပဲ.. တစ်နေ့နေ့မှာ သားလည်း ဒီသေလက်မှတ်လေး ဖျာပြီး အဖေ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ရဦးမှာပါ။

သေရင် ဘာမှပါမသွားဘူးလို့ အဖေ ပြောခဲ့တာ သိပ်မှန်တာပဲ အဖေ.. တထွယ်ကို ဘာမှယူမသွားနိုင်တာပါ။ ဒါပေမယ့်.. လူတွေ.. လူတွေ ဘာဖြစ်လို့ ရုန်းကန်နေရတာလဲ.. ဘာအတွက်

ရှင်သန်နေရတာလဲ။ သူတို့မှာ ကိုယ်ပိုင်ဘဝတွေရှိနေကြတယ်။ အဲဒီဘဝဝန်းချိုကို စုတ်ချက်ပေါင်းများစွာနဲ့ လိုသလို အရောင်ပြောင်းယူနေကြတာ။ သူတို့ရေးချယ်တဲ့အထဲမှာ သမိုင်းတွင်မယ့် ဂန္ထဝင်ပန်းချီကားတွေပါသလို မထင်မရှားနဲ့ ချောင်ထိုးခံရမယ့်ကားချင်တွေလည်း ရှိနေဦးမှာပဲ။

ဘဝအတွက်ဆိုရင် ‘အသိ’တစ်ခုတော့ ရှိကို ရှိသင့်တယ်။ သူ့ရားရှင် ဟောတော်မူခဲ့တဲ့ ‘သတိ’ ဆိုတဲ့ အရာလေးကိုလည်း လူတိုင်း အလေးထားသင့်သည်ပဲ။

ပဲ့တိုင်ရွှင် ဖေဖေ

□ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့အစ
 အနီးထုပ်လေးထဲမှာ
 အူဝဲ. . လို့ ပြနေအောင် ငိုတော့
 အဖေက လူတကာကို ပြောခဲ့တယ်
 ဒီကောင်ကြီးအသံက သြဇာသံအပြည့်ပဲတဲ့။
 မူလတန်းတက်တော့
 ကျောင်းမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို
 ဆွဲထိုးခဲ့တယ်. .
 အဖေက ပြောတယ်
 လက်ရုံးအားကိုးတဲ့ မင်း
 လူ့မိုက်ပဲတဲ့. . .
 စိတ်လိုလက်ရနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ
 ပရဟိတတွေ လိုက်လုပ်တဲ့အခါ
 အဖေ ဂုဏ်ယူတယ်
 ငါ့သား. . ခင်း သိပ်တော်တယ်ဆိုပဲ. .
 ကျွန်တော် အခု ဆယ်တန်းကို

ငုဏ်ထူးတွေနဲ့အောင်တယ် အဖေ. .
 အဖေ. . ကျွန်တော့်ကို ဘာပြောဦးမှာလဲ. .
 လူ့မိုက်လား. . လူတော်လား. .
 ကျွန်တော် သိနေပါတယ် အဖေ. .
 ခပြောပါနဲ့တော့. . □

မူပိုင်နှင်းဆီကို
 Facebook ပေါ်တွင်လည်း အားပေးနိုင်ပါသည်။
 Find "Mu Paing Rose" on Facebook and
 become a fan

ထောင်စရိတ် ထားခဲ့ပေးနိုင်တယ်ဆိုရင် လူတွေ ယုံချင်မှ ယုံကြ
နိုင်မည်။

ဝမ်းသာဝမ်းနည်း စိတ်ခံစားချက်ဖြင့် သူ့စိမ်းတွေအလယ်
ခြေချရတော့မည် မှိုင်း. .

အနာဂတ်မှာ သူ့အတွက် လမ်းကြောင်းတစ်ခုကို ဖြောင့်
စွာ မြင်နေရပြီ။ ဒေါက်တာ'မှိုင်းဝေဟင်' ဖြစ်ဖို့ သူ ကြိုးစားရ

သင်္ချိုင်းမြေပေါ်မှာ အသက်မဲ့နေတဲ့လူတွေကို မြှုပ်နှံပေးခဲ့
သူ့ဘာရာဇာတစ်ယောက်ရဲ့သားက ဒေါက်တာ ဖြစ်နိုင်သေးတယ်
ပြယုဂ်တစ်ခုအဖြစ် ထားခဲ့ချင်သည်။

နယ်က လာတဲ့ မှိုင်းက အဆောင်မှာ နေရမည်မို့ နေရေး
အတွက် ပူစရာမလိုပါ။

ရှေ့ဆက်ရမယ့် ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ စိန်ခေါ်မှုတွေ ပါနေပြီမို့
အစောင့်အစောင့်ခံလို့ မဖြစ်တော့. .

သူ့ဘဝမှာ သူ့ရဲ့ဒဿနတွေကို ပေါ်လွင်အောင် ဖွင့်ဆိုဖို့
အနှောင့်အယှက်တွေကိုကျော်လွှားပြီး ကိုယ်ယုံကြည်ရာကို
အောင်မြင်အောင် လုပ်ပြဖို့လိုသည်။

အစိုးမရတဲ့ သေခြင်းတရားကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ခဲ့ပြီး

မှိုင်းသည် သူ့နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့သော ဇာတိမြို့ကလေး
သံယောဇဉ်ကြီးစွာ. . စိတ်မကောင်းစွာ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်သည့်
အနေဖြင့် အားရအောင် ကြည့်မိသည်။

လေးဘာသာဂုဏ်ထူးရှင်မှိုင်းက ဆေးတက္ကသိုလ်(၂)တွင်
ပညာသင်ကြားခွင့်ရသည့်အတွက် ရန်ကုန်သို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။

ကျောင်းတက်ဖို့လိုအပ်တဲ့ငွေကြေးကို ဘယ်သူက ထောက်ပံ့
ပံ့သလဲလို့ မေးစရာရှိပါသည်။

မှိုင်းအတွက် လိုအပ်သမျှကို ဖေဖေက စုဆောင်းပေးခဲ့ခဲ့
လူအထင်ကြီး မခံရတဲ့ သူ့ဘာရာဇာတစ်ယောက်က သူ့သားအတွက်

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၆၄

ငြိမ့်လူ့ဘဝ ခဏရှင်သန်ခွင့်ရစဉ်မှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိသောလုပ်ရပ်တွေ
တို့ သူ မဖြစ်မနေလုပ်ရတော့မည်။

ဒီကမ္ဘာမြေကြီးကို 'Good Bye' လို့ နှုတ်ဆက်ဖို့ အဆို
ရောက်လာခဲ့ရင် သူ့ရဲ့ကောင်းသောလုပ်ရပ်တွေ ကျန်ခဲ့ဖို့လိုသည်။

(ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာများ ပေးပို့လိုပါက
အမှတ်-၄၁၊ မြေညီထပ်၊
မေတ္တာရောင်ညွှန်ရုပ်ရှင်၊
လမ်း ၉၀၊ ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့သို့
ပေးပို့နိုင်ပါသည်။)

ဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်စာ

မိုင်းအတွက်တော့ ရန်ကုန်ရောက်ပြီး နောက်ပိုင်း နေ့ရက်
များသည် ဆေးကျောင်းရဲ့ များပြားလှစွာသော စာတွေကြားထဲမှာ
သာ ကုန်ဆုံးရင်း အပြင်လောကနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်မှန်းမသိ
ပြတ်ခဲ့ရသည်။

1st MB, 2nd MB, 3rd MB တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ် ကျော်
လွှားနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ငွေရေးကြေးရေးအဆင်မပြေဖြစ်လာသည်။ အဖေ
ချန်ထားခဲ့တဲ့ငွေတွေက ကုန်သလောက်ဖြစ်လာပြီမို့ နောက်တစ်နှစ်
စာ ကျောင်းစရိတ်အတွက် တွေးပူကာ ရတက်မအေးနိုင်အောင်ဖြစ်
ရသည်။

ဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်စာ

ငွေရွာဖို့အတွက် ကျောင်းပိတ်တုန်းမှာ ကြိုးစားရသည်။ အဆက်ပြတ်နေတာ ကြာပြီဖြစ်သည့် ပြင်ပလောကနှင့် ပြန်ပြီးချိတ်ဆက်မိအောင် လုပ်ရသည်။

မှိုင်း ထိုင်နေကျ 'ကံ့ကော်ရိပ်' ကဖီမှာ တော်ဒါတွေ စုံနေကြပြီ။ ဆိုက်ကားဆရာ ကိုသံချောင်း၊ ကမ်းနားမှာ ကုန်တင်ကုန်ချလုပ်ပေးတဲ့ ကိုသာခေါင်၊ နူးစာနေလေး ကိုမြင့်မောင်၊ ဆယ်တန်းဖြေပြီး အလုပ်အကိုင်မရှိသေးသည့် ၁၀၉၊ ၁၁၀ လေး ရဲ့ရဲ့။

မှိုင်းနှင့် သူတို့တွေ ဘယ်လို တွဲမိကြသလဲဆိုတော့ ဒီဆိုင်လေးမှာ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း တဖြည်းဖြည်း ရင်းနှီးလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ Anatomy ကျက်လို့ ခေါင်းစားလာတဲ့အခါ BC လို့ခေါ်တဲ့ Biochemistry ကျက်လို့ ငြီးငွေ့လာတဲ့အခါမျိုးမှာ သူတို့တွေရဲ့ဘဝထဲက ဖြစ်တတ် ပျက်တတ်တဲ့ ဟာသကလေးတွေကို နားထောင်ပြီး စိတ်အမောပြေခဲ့ရသည်။

'မှိုင်း.. မင်းတို့ ကျောင်းပိတ်ပြီမဟုတ်လား၊ နယ်မပြန်သေးဘူးလားကွ'

ကိုမြင့်မောင်က မေးတော့ မှိုင်း ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်ရင်း

'အဆောင်မှာတော့ လူမကျန်တော့ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်လည်း နယ်ပြန်ပြီး ငွေရွာရကောင်းမလား၊ ဒီမှာပဲ တစ်နေရာမှာခဏနေပြီး

အလုပ်ရှာရမလား မသိတော့ပါဘူးဗျာ၊ လက်ထဲမှာတော့ ဒါက ခြွတ် နေပြီဗျ'

မှိုင်းက လက်မနှင့်လက်ညှိုးကို ဝိုင်းပြရင်း ပြောသည်။

'နယ်ပြန်ရင်လည်း အသွားအပြန်စရိတ်က မှိုသေးတယ်ကွ၊

မင်းပဲ ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ မောင်ဖျတ်ပြီး တက်လာခဲ့တာဆို'

'ကျွန်တော်လည်း မပြန်ချင်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီမှာပဲ အလုပ်တစ်ခု

သောက်ရအောင် ရှာပေးကြစမ်းပါ'

အဲဒီမှာ ရဲ့ရဲ့က အကြံတစ်ချက်ရသွားပုံဖြင့် အားတက်သ

ရာ ဝင်ပြောတော့သည်။

'ကိုမှိုင်း study guide လုပ်ပါလားဗျ၊ ကျွန်တော့်သူငယ်

ချင်းရဲ့ညီမလေးက ဒီနှစ် ဆယ်တန်းတက်မှာဆိုတော့ study guide

ထိုနေတယ် ပြောဖူးလို့၊ ကိုမှိုင်းလို ဆေးကျောင်းသားဆိုရင် သူတို့

သဘောကျမှာပါ။ ဘယ်လိုလဲ.. လုပ်မလား၊ ကျွန်တော် ပြောပေး

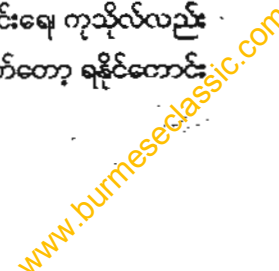
မယ်လေ'

ကိုမြင့်မောင်က

'အဲဒီအလုပ်တော့ လက်လွတ်မခံနဲ့ မှိုင်းရေ ကုသိုလ်လည်း

ရ ဝမ်းလည်းဝတဲ့ အလုပ်ကွ၊ မင်း ကျောင်းစရိတ်တော့ ရနိုင်ကောင်း

မိတယ်ကွာ'

မှိုင်းသည် တွေဝေတို့ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲ
 'ကျွန်တော် လုပ်မယ်ဗျာ၊ အဲဒီကောင်မလေးကို ကျွန်တော်
 လို ဆေးကျောင်းရောက်တဲ့အထိ သင်ပေးမယ်'
 'ဒါဆို ကျွန်တော် ဒီနေ့ပဲ သွားပြောလိုက်တော့မယ်လေ'
 ရဲရဲနှင့် သူ လက်ဝါးချင်း ရိုက်လိုက်ကြသည်။
 တစ်ချိန်လုံး ဘာမှ မပြောဘဲ မှိုင်းနေသော ကိုသံချောင်း
 က...
 'မှိုင်း.. မနက်ဖြန်မနက် ငါးနာရီလောက် ငါနဲ့ခဏလိုက်ခဲ့
 ပေးပါလား'
 'အစောကြီးလား.. ဘယ်သွားမလို့လဲ ကိုသံချောင်းရ'
 '..... အထူးကုဆေးခန်း'
 မှိုင်းက လိုက်မည်ဟု ကတိပေးလိုက်သည်။
 ကိုသံချောင်းမိန်းမ ဆေးရုံတင်ထားရတာ သူသိထားသည်။
 သို့သော် ကိုသံချောင်းရဲ့ဝင်ငွေနှင့် သူမိန်းမကို ဒီလို အထူး
 ကုဆေးခန်းမျိုးမှာ ထားနိုင် မထားနိုင် ဆိုတာတော့ သူ မသိချင်သ
 လို့ မေးလည်း မမေးရက်တော့ပါ။
 ကလေး သုံးယောက်နှင့် ကိုသံချောင်းခမျာ တော်တော်
 ကသီလင်တင်နိုင်နေတာ သနားစရာကောင်းပေမယ့် သူ့ကို ကူညီဖေး

မဖို့ နေနေသာသာ၊ ကိုယ့်ဝမ်းတောင် ကိုယ် အနိုင်နိုင်ကျောင်းနေရ
 သည်။
 'ကိုသံချောင်း.. ကျွန်တော် ကားဂိတ်တို့ဝဲလားခွဲလိုက်မယ်
 လေ.. လေးနာရီခွဲနော်၊ ကဲ.. အားလုံးပဲ သွားပြီဗျာ.. ရဲရဲ.. မင်း
 သေချာရင် ငါ့အဆောင်မှာ လာပြောနော်'
 'ဟုတ်ကဲ့'
 မှိုင်းသည် လူသိပ်မရှိတော့သော အဆောင်ဆီသို့ ပျင်းရိ
 လေးတွဲတွဲ လျှောက်လှမ်းလာမိသည်။
 ဒီလိုထိုင်ပြီး ပျင်းနေရမယ့် ဘဝမျိုးကို သူ မလိုလားပါ။
 နယ်မှာလို ရပ်ကွက်ထဲမှာ တက်တက်ကြွကြွလုပ်အားပေး
 ရတဲ့ ဘဝလေးကို လွမ်းမိပါသည်။
 ကိုယ်နှင့်မရင်းတဲ့ သူစိမ်းတွေအလယ်မှာ တစ်ခါတလေကျ
 တော့လည်း ကြောင်တောင်တောင်တော့ နိုင်သား။
 မြို့ထဲထွက်ပြီး ဈေးဝယ်ထွက်ရအောင်ကလည်း လက်ထံ
 မှာ ငွေပိုငွေလျှံက မရှိပြန်။
 ငွေကို လောဘတကြီးမရှာဖို့ အဖေက ပြောခဲ့ပေမယ့် လူ
 ဘဝရပ်တည်ဖို့အတွက်ဆိုရင် ထိုက်သင့်တဲ့အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ
 တော့ ငွေက ရှိနေဖို့လိုသည်။

www.burmeseclassic.com

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၇၀

ဒါက သူ့ရဲ့ခံယူချက်။

မှားချင် မှားမည်။ မှန်ချင် မှန်မည်။

လူတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အလှူအဆချင်းတော့ တူ

ချင်မှ တူမည်။

ကိုယ်ယုံကြည်ရာလမ်းကြောင်းကို အတိမ်းအစောင်းမခံဘဲ

ခွဲခွဲစွာ လျှောက်လှမ်းနေသော လူတိုင်းကို သူက Bravo ဟု ပြောလိုက်ချင်သည်။

မနက် ငါးနာရီပဲ ရှိသေးတာမို့ ဆေးခန်းမှာ လူတွေ ရှင်းနေ
သည်။ မှိုင်းထင်တာက ဓာတ်လှေခါးစီးပြီး အပေါ်ထပ်တက်ရမည်ဟု
အားမိပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ အောက်ထပ်က ကားပါကင်
နားမှာ လူလေးငါးယောက် ထိုင်စောင့်နေတာတွေလိုက်ရသည်။ မှိုင်း
သည်း သိချင်စိတ်က ပြင်းပြလာတာမို့ မနေနိုင်ဘဲ ကောက်ခါငင်ခါ
အေးမိသည်။

‘ကိုသံချောင်း.. သူတို့က အစောကြီး ဒီမှာ ဘာလာလုပ်
တာလဲ’

ကြည့်ရတာ လူနာစောင့်လည်း ဟုတ်ပုံမရပါဘူး။

ကိုသံချောင်းက

‘သူတို့လည်း ငါ့လို ဘဝသမားတွေပေါ့ကွာ.. ဒီလောကမှာ

ဆောင်ရွက်ရန်

ဆောင်ရွက်ရန်

အခက်ဆုံးတ မင်းတို့ဆေးကျောင်းက စာတွေ မဟုတ်ဘူး မှိုင်း
မင်း မှတ်ထား. . ဝမ်းဇေးကွ. . ဝမ်းဇေး၊ သူ တောင်းဆိုလာလို့ရှိရင်
ဘယ် သူမှ တောင့်ပြီး မခံနိုင်ဘူး။ အခု မင်းတွေ့နေတဲ့လူတွေက
သူတို့ခန္ဓာ ကိုယ်ထဲက သွေးကို ဖောက်ပြီး ရောင်းဖို့အတွက်
စောင့်နေကြတာ။ ငါအပါအဝင်ပေါ့လေ. .

‘ဗျာ. . .’

မှိုင်း အံ့ဩလွန်း၍ ဗျာတစ်လုံးသာ ထွက်လိုက်နိုင်သည်။
လောကမှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေလည်း ရှိတတ်တယ်ဆိုတာ မျက်ဝါ
ထင်ထင် မြင်ခွင့်ရလိုက်သည်။ သွေးလျှံတဲ့လူတွေကို မြင်ရ ကြားရ
တိုင်း သာဓုအကြိမ်ကြိမ်ခေါ်မိတဲ့ မှိုင်း. . အခုလိုမျိုး ခန္ဓာကိုယ်ထဲက
သွေးသားကို ဖောက်ပြီး ရောင်းစားတဲ့အပေါ်မှာ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုး
တစ်မည်ကြီးခံစားလိုက်ရသည်။ ကိုသံချောင်းတို့ကို သနားလို့လား
စာနာမိလို့ပဲလား မပြောတတ်ပါ။

‘မင်း အံ့ဩနေသလား မှိုင်း၊ သွေးလာရောင်းတဲ့သူတွေက
ရည်ရွယ်ချက်မျိုးစုံနဲ့ပေါ့။ တချို့ဆို သွေးမစစ်နိုင်ကြဘူးလေ၊ သောင်
ချိပြီးကုန်မှာကိုး. . ဒီမှာက သွေးဝယ်မယ်ဆိုရင် သွေး အလကားစစ်
ပေးတယ်လေ၊ သွေးစစ်လို့ အဆင်ပြေရင် တစ်ပုလင်းကို ငါးထောင်
လောက်ရတော့ တွက်ချေကိုက်တာပေါ့ကွာ. . မင်းသိတဲ့အတိုင်း

မှိုင်းမကအခု ဆေးရုံပေါ်မှာ၊ ကလေးတွေက များတော့ ဆိုက်ကား
ဘာတစ်ခုတည်းနဲ့ အဆင်မပြေဘူးကွ’

အဆင်မပြေလို့ ကိုယ့်ရဲ့သွေးသားကို ရောင်းစားနေကြတာ
သူတို့သာ အဆင်ပြေရင် သွေးတွေကို အလကားပေးမှာပဲလို့
တော့ တွေးမိသည်။ ထိုနေ့က တစ်ခါမှမကြုံဖူးသည့် အတွေ့အကြုံ
တစ်ခုကို သူ ရလိုက်သည်။

‘ဒီထက်ထူးတာတစ်ခု ပြောပြဦးမယ် ဆေးကျောင်းသားရေ
တောင်မှာနေတဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းညီတစ်ယောက်ဆို ကျောက်တပ်
ရောင်းဖို့ အိန္ဒိယတောင် ပါသွားပြီ. . အဲဒီကောင်တော့ ထောပြီကွ၊
နီးရာချိပြီး ရသွားတယ်လို့ကြားတယ်၊ သူ့ကျောက်တပ်ကို ဝယ်မယ့်
သူက ကျောက်တွင်းသူဌေးတဲ့. . ငါလည်း အဲဒီလိုခွင့်မျိုးမိလိုက်ချင်
တယ်ကွာ. . တစ်ချီတည်းနဲ့ ‘ဘဝပြောင်းသွားတာပေါ့’

သူတို့ဟာ ဘယ်လိုအတွေးအခေါ် ဘယ်လိုအယူအဆတွေ
လျှောက်လှမ်းနေမှန်း မသိပေမယ့် မှိုင်း ရိပ်မိလိုက်တာတစ်ခုက
သူတို့ရဲ့ခံယူချက်တွေ မှားနေပြီ။ ကိုယ့်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းကို
လျှော့တာဟာ အင်မတန်မှမုန်မြတ်လှသည်။ အခုဟာက ပေးလျှ
တာမှမဟုတ်ဘဲ. . ရောင်းစားနေကြတာ။ အကျိုးတစ်ခုခုအတွက်
ချင်ကိုးပြီး လဲလှယ်နေကြတာ. .

ဒါဟာလည်း ကိုသံချောင်းပြောသလို ဝမ်းရေက တော
ဆိုလို့ပဲလား။

ဒီလူတွေအားလုံး ပိုက်ဆံ ရှိနေရင် ဘယ်လောက်ကော
မလဲ။ ဒါဆို သူတို့ရဲ့သွေးတွေကို အလကားလှူကြမည် ထင်သည့်
ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းတွေကိုလည်း ရက်ရောစွာလှူကြလိမ့်မည်

ထိုနေ့က မှိုင်း ဒါနတစ်ခုပြုလိုက်နိုင်သည်။ အဲဒါကတော
သွေးဖောက်ရောင်းခဲ့တဲ့ ကိုသံချောင်းကို ကြက်ဥနှစ်လုံးနှင့်နွားနို့တ
ခွက် ဝယ်ပြီးတိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မှိုင်း စာပြပေးရသော ကောင်မလေးနာမည်က ချိုချိုထွေး
လို့ခေါ်သည်။ သွက်လက်ချက်ချာပြီး သင်ယူလိုစိတ်၊ နာခံလိုစိတ်ရှိ
သောတပည့်မျိုးမို့ စိတ်ချမ်းသာရသည်။

မိန်းကလေးတို့သဘာဝ ဆရာ ဆိုပေမယ့် . . အသက်ချင်း
က သိပ်မကွာလှတာမို့ ရင်းနှီးလာတာနှင့်အမျှ မှိုင်းကို အစ်ကိုတစ်
ယောက်လို ပြောရဲ့ဆိုရဲ့ရှိလာသည်။

ချိုချိုပြောသမျှစကားထဲမှာ 'တေးသံ'ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး
နာမည်က ရှေ့ဆုံးမှပေါ်မဖြစ် ပါနေကျမို့ ထိုနာမည်လေးကို သူရင်း
နှီးနေပြီဖြစ်သည်။

'ဆရာ . . တေးသံကလေး စာအရမ်းလိုချင်တာ သိလား။

အတန်းထဲမှာဆိုရင် သူချည်း နံပါတ်တစ် ရတာ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က ဆင်းရဲတယ် ဆရာ၊ သမီးတို့လို study guide မငှားနိုင်ဘူး . . သမီးမေမေကဆို တေးသံလို သမီးမျိုးပဲ လိုချင်တယ်တဲ့ . . သမီးက ဉာဏ်မှမကောင်းတာ'

'ဘာဆိုလဲ ချိုချိုလည်း လူပဲ၊ ကြီးစားရင် ဘာမဆိုဖြစ်နိုင်တာပဲ မဟုတ်လား'

'ဒါတော့ ဒါပေါ့ ဆရာရယ်၊ တေးသံက တော်ကို တော်တာပါ။ သမီးရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းလေ'

'မပြောလည်း သိပါတယ်ကွာ . . တကတဲ စကားပြော ရင် တေးသံ မပါလို့ မဖြစ်ဘူး'

ချိုချိုက မျက်နှာလေး တည်သွားပြီး

'သမီးက သူ့ကို သနားလို့ပါ ဆရာ . . သမီးမှာက အစ်ကို ရှိသေးတယ်လေ၊ တေးသံရဲ့ကိုကိုက ဦးနှောက်ကင်ဆာနဲ့ဆုံးသွားပြီ မိုးတွေရွာတိုင်း သူငိုတယ် ဆရာ၊ ခုချိန်ထိ ငိုနေတုန်းပဲ၊ သူတို့မောင်နှမက သိပ်ချစ်ကြတာ၊ သမီးလည်း တေးသံ ငိုရင် ငိုချင်လာရော'

ချိုချိုဆီက တစ်ဆင့် တေးသံရဲ့အကြောင်းတွေ ကြားရဖန် များလာသောအခါ ထိုကောင်မလေးကို လူမမြင်ဖူးပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာ သနားကရုဏာသက်မိသည်။

မိုးတွေရွာရင်ငိုတယ်တဲ့လား တေးသံရယ် . . မင်းရဲ့အစ်ကိုတို့ ခုချိန်ထိ သတိရနေတုန်းပဲလားကွယ် . .

အပြင်မှာ မိုးတွေ ညိုနေသည်။ ဘာကြောင့်လဲလို့ အတိအကျမပြောတတ်ပေမယ့် မိုးတွေရွာချလိုက်မှာ သူ့စိုးရိမ်နေသည်။ တေးသံ ငိုမှာကို သူ့ကြောက်နေတာပါလား။

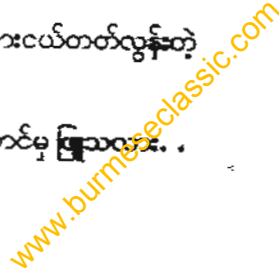
'နောက်ပြီးတော့လေ . . သူ့ထမင်းဘူးထဲမှာ ဘဲဥဆိုလည်း တစ်ခြမ်းပဲ ပါတယ် . . သူ့အမေက တစ်လုံးထည့်ပေးလိုက်ရင် သူက တစ်ခြမ်းဖွဲပြီး သူ့အစ်ကိုရဲ့ဓာတ်ပုံရေ့မှာ သွားထားပြီး ကျွေးတာ . . အစွဲအလမ်းကလည်း သိပ်ကြီးတာပဲ'

'ကဲ . . အမိ ဆရာ ပြန်မယ် . . home work ပေးထားတာ သေချာလုပ်ထားမယ်နော်၊ ဟုတ်ပြီလား'

မိုင်းက ချိုချိုကိုနှုတ်ဆက်ပြီး အဆောင်ပြန်ဖို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် မိုးက ဖွဲကနဲရွာချလိုက်သည်။ မိုးရော်လေပါ သဲသဲမဲမဲဖြစ်လာသောအခါ သူ့စိတ်ထဲမှာ တေးသံကို ပြေးပြီး သတိရလာသည်။

ကောင်မလေး ငိုများငိုနေပြီလား . . အားငယ်တတ်လွန်းတဲ့ ကောင်မလေးကို သူ့စိုးရိမ်နေမိသည်။

ထူးတော့ ထူးဆန်းနေပါသည်။ လူတောင်မှ ဖြူသလား . .

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၇၈

မည်းသလား. . မမြင်ဖူးသေးခင်မှာ တေးသံဆိုတဲ့မိန်းကလေးကို သူ့ စိတ်ထဲမှာ သိပ်ကိုရင်းနှီးနေသည်။

ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်. . လစ်ဟာနေတဲ့ သူ့မရဲ့အစ်ကိုနေရာမှာ အစားဝင်ပြီး စောင့်ရှောက်ပေးချင်လာသည်။ ကာကွယ်ပေးချင်သည်။ တေးသံရဲ့အဖေဟာ သူ့သားဆုံးပြီးကတည်းက သိပ်ပြီး normal မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ချိုချိုက ပြောပြသည်။

အဆောင်ပြန်ရောက်တဲ့အထိ သူ့ရဲ့အတွေးတွေထဲမှာ. . တေးသံက လွှမ်းမိုးနေသည်။ ဘဝရေစက်ဆိုတာ ဒီလိုမျိုးပဲလား. .

တစ်နေ့ သူတို့အဆောင်သို့ ရဲရဲရောက်လာပြီး

'ကိုမိုင်းရေ. . ကျွန်တော်နဲ့ ကမ်းနား ခဏလိုက်ခဲ့စမ်းပါ။

ကိုသာခေါင်အမေကြီး ဆုံးသွားလို့ သူ့ကို သွားခေါ်မလို့ အလောင်းဘာသယ်မှဆိုရင် မမိလိုက်မှာစိုးလို့'

'မင်းတို့ ဒီစီရော သွားထုတ်ပြီးပြီလား'

'အာလဲဗျ. . ဒီစီ ဆိုတာ. . '

'ဟာ. . သေဆုံးကြောင်းအတည်ပြုပေးတဲ့ လက်မှတ်လေ'

'မသိဘူးဗျ'

'ကိုသာခေါင်မှမရှိတာ၊ နေဦး ငါသွားထုတ်ပေးလိုက်ခဲ့တယ်'

အဲဒါ လာ မင်းပါလိုက်ခဲ့၊ ပြီးမှ ကိုသာခေါင်ကို သွားခေါ်ကြတာပေါ့'

ထိုနေ့က မှိုင်းသည် ရဲရဲကိုခေါ်ကာ ဆရာဝန်လက်မှတ်
ပြီး ရပ်ကွက်ရုံးသို့ပြေး၊ ထိုမှတစ်ဆင့်ဒေသန္တရဆေးခန်းသို့ပြေးကာ
ဒီစီ ထုတ်ပြီးနောက် တက္ကဆီငှားပြီး ကိုသာခေါင် ကုန်ထမ်းနေသော
ကမ်းနားသို့ လိုက်ရပြန်သည်။

မှိုင်းက ဆရာဝန်လောင်းပီပီ ရဲရဲအား သတိပေးလာရင်
'ရုတ်တရက်ကြီး သွားမပြောနဲ့ဦးနော်. . သူတို့က နေပူပြု
ထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေရတာ shock ရသွားမှာစိုးလို့ကွ။ အခြေအ
ကြည့်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးမှပြောကြတာပေါ့'

ကမ်းနားမှာ ကားရပ်ပြီးနောက် မှိုင်းက ကားခရုင်းပေး
ကိုသာခေါင်ကို လိုက်ရှာသည်။

ဟိုဟိုဒီဒီလိုက်ရှာပြီး မတွေ့သည့်အဆုံး ရေသန့်ဘူးကနေ
တွေ့ထဲမှာ ပျစ်ခဲနေသော ဖြူဖြူအရည်တွေထည့်ပြီး ရောင်းနေသော
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သူ့သွားမေးကြည့်သည်။

'ညီမလေး. . ဒီနားမှာ ကုန်ထမ်းတဲ့ ကိုသာခေါင်ကို
မိသေးလား'

ကောင်မလေးက မဆိုင်းမတွပင်

'ဪ. . ဦးသာခေါင်ကြီးလား. . ခုနကတင် သမီးဆီ
ထမင်းရည်တစ်ဘူး လာဝယ်သောက်သွားသေးတယ်'

'ဘာရယ်. . ထမင်းရည် ဟုတ်လား. . ဒါဖြင့် ဒီဘူးတွေက
ထမင်းရည်တွေပေါ့'

'ဟုတ်တယ်လေ. . . အလုပ်သမားတွေက နေ့တိုင်း ဒါပဲ
သောက်နေကြတာ။ တစ်ဘူးမှငါးဆယ်ပဲ။ အစ်ကိုရော သောက်ကြည့်
ပါဦးလား'

တစ်ဘူး ငါးဆယ်တန်အားဆေးတွေမှီဝဲပြီး ခြစ်ခြစ်တောက်
ပူနေတဲ့ နေရောင်အောက်မှာ ယန္တရားဆန်ဆန် အလုပ်လုပ်နေရပါ
လား ကိုသာခေါင်ရယ်. .

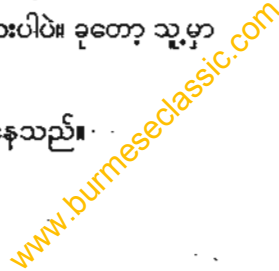
မှိုင်း ရင်ထဲတွင် နင့်သွားသည်။

ကာယကို အားပြုပြီး သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာရှာစားနေရသူ
တွေ ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ ဘယ်လောက်တောင် များနေပြီလဲ. .

'ဟေး. . မှိုင်း'

ဟိုးအဝေးကနေ သူ့ကိုမြင်ပြီး အော်ခေါ်နေသော ကိုသာ
ခေါင်. . ပိန်လွန်းသဖြင့် နံရိုးတွေတောင် အတိုင်းသားမြင်နေရသော
ကိုသာခေါင်။ အဲဒီဗလကလေးနဲ့ ကုန်တွေထမ်းပြီး ဝမ်းစာရှာနေရ
သည်။ မိခင်ကို လုပ်ကျွေးတဲ့ သားလိမ္မာကလေးပါပဲ။ ခုတော့ သူ့မှာ
ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ အမေမရှိတော့ဘူး။

ကိုသာခေါင်က သူတို့ဆီ ပြေးလာနေသည်။

'တာ ရဲရဲလည်း ပါသကဲ့၊ မင်းတို့တွေ ဒီဘက် ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ'

'ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီဘက်လာရင်းနဲ့ အပြန်လမ်းကြိုနေလို့ ကိုသာခေါင်ကိုဝင်ခေါ်တာ တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့လေ အတူတူ ပြန်ရအောင်'

'ကားတစ်စီးတော့ လာဦးမယ် ရတယ်လေ ငါ မထမ်းတော့ဘူး . . မင်းတို့နဲ့ တစ်ခါတည်းပြန်လိုက်ခဲ့မယ်'

သူတို့သုံးယောက် လမ်းလျှောက်လာပြီး မှိုင်းက မပြောမဆို တက္ကစီတစ်စီးကို လှမ်းပြီး တားလိုက်သည်။ အဲဒီမှာ ကိုသာခေါင်က ဝင်တားသည်။

'ဟာ . . မှိုင်း ဈေးကြီးက ကြီးနဲ့ ကွာ လာပါကွာ လိုင်းကားပဲ စီးရအောင်'

'ကျွန်တော် အမြန်လိုနေလို့ပါဗျာ၊ ကားခ ကျွန်တော်ပေးပါမယ်'

မှိုင်းက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ကားပေါ် ပြေးတက်တော့ ကိုသာခေါင်နှင့်ရဲရဲလည်း လိုက်တက်လာသည်။

ကိုသာခေါင်ကတော့ သူ့အမေ ဆုံးတာ မသိဘဲ၊ လမ်းမှာ ရယ်စရာပြောလိုပြော သူတစ်ယောက်တည်းပြောပြီး သူတစ်ယောက်

သည် ခိုင်ခံ့ရယ်နေသည်။ မှိုင်းနှင့်ရဲရဲကတော့ ကိုသာခေါင်ကို ဘယ်အနေ စ၊ ပြောရမှန်းမသိသဖြင့် တစ်ယောက်တို့တစ်ယောက် မျက်စိစိနေကြသည်။

မှိုင်းက အကြီးဆိုတော့ ချောင်းတစ်ချက်ဟန်နဲ့ပြီး 'ကိုသာခေါင် . . စိတ်အေးအေးထားနော် ခင်ဗျားအမေ ဆုံး

ပြီဗျ'

'ဘာ . . အမေဆုံးပြီ . . ဟုတ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တာကွာ မနက်တုန်းက ငါတွေ့ခဲ့တာ အကောင်းကြီးပါ . . ငါ့ကို အမေက ထမင်းထောင် ကြော်ကျွေးလိုက်သေးတယ်၊ ဟာ . . မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ'

ကိုသာခေါင်က သူ့အမေဆုံးတာ ဘယ်လိုမှ လက်သင့်မခံနိုင်ဘဲ အကြောက်အကန်ငြင်းဆန်နေသည်။

'လက်ခံလိုက်ပါတော့ဗျား လူတိုင်းသွားရမယ့် လမ်းပါပဲ' မှိုင်းက ကိုသာခေါင်ပခုံးကို ပုတ်ပြီး နှစ်သိမ့်မိသည်။ ကိုသာခေါင်ရဲ့ မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ ဝဲလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို မှိုင်း မကြည့်

တတ်တော့ပါ။ အဖေ ဆုံးတုန်းက သူ ခံစားခဲ့ရပြီးပြီ။ ထိုခံစားချက်မျိုးတို့ ခံစားရသူတိုင်း ခံစားဖူးသူတိုင်း စာနာနားလည်ပါလိမ့်မည်။

'ငါ့မှာ ငါ့မှာ ဒီအမေပဲ ရှိတာလေကွာ၊ ငါ့ဘဝမှာ ငွေလည်း

ခရီးဘူး ရွှေလည်းမရှိဘူး၊ ဘာဆိုဘာမှ မရှိတာပါကွာ အ
ခြေတော့ ငါ ဘယ်လိုအသက်ရှင်ရမှာလဲ'

ဒီလိုပါပဲ ကိုသာခေါင်. . လောကဓမ္မတာအရ မွေးဖွားခြင်း
နဲ့ သေဆုံးခြင်းဟာ အရှေ့နဲ့ အနောက်လို ကွာခြားပေမယ့် မွေးလာ
တာဟာ သေဖို့ပဲ မဟုတ်လား. . အလာတုန်းကလည်း တစ်ယောက်
တည်းပဲ၊ ပြန်သွားတဲ့အခါမှာလည်း တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားကြ
မှာပါ. . ခံနိုင်ရည်ရှိအောင်သာ ကြိုးစားပါတော့ဗျာ. . .

မှိုင်းသည် ချိုချို တွက်ထားသော ပုစ္ဆာများကို အမှတ်ခြစ်
နေရင်းမှ ချိုချိုတစ်ယောက် ဝနာမငြိမ်ဖြစ်နေတာ သတိထားမိ
နေသည်။

ထိုင်လိုက် ထလိုက်၊ တော်ကြာနေ စာအုပ်တို ကိုင်လိုက်
ပြန်ချလိုက်နှင့်. .

'ချိုချို ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ'

'ဆရာ. . တေးသံလေ ကျောင်းလာမတက်တာ သုံး လေး
နှစ် ရှိနေပြီ. . သူက စာသိပ်လိုတာ၊ တော်ရုံ နေမကောင်းဖြစ်ရင်
အောင် ရအောင် လာတက်တာ. . ခုပုံအတိုင်းဆို ဘာများဖြစ်နေသ
လဲ မသိဘူး. . သမီး စိတ်ပူနေတာ သူ့အိမ်ကိုလိုက်သွားမလို့ ဆရာ
ဆိုက်ခဲ့ပေးပါလား'

‘ချိုချိုကိုကို ကို ခေါ်သွားပါလား’

‘ကိုကို မရှိဘူးဆရာ၊ သန်လျင်က အဘွားတွေအိမ်မှာ သွားအိပ်တယ်’

ချိုချိုခေါ်ကတည်းက သူက လိုက်ချင်နေပြီ။ တေးသံဆိုလျှင် တောင်မလေးကို အပြင်မှာ တစ်ခါလောက်တော့ တွေ့ဖူးချင်နေပါသည်။

‘နော် ဆရာ လိုက်ခဲ့ပါနော်၊ တေးသံက သနားစရာကောင်းပါတယ်။ ဆရာ့ကို တွေ့ရင် အစ်ကိုတစ်ယောက်လို ခင်ရှာမှာ၊ သူက ကြားထားတယ် သိလား... ဆရာက စာအသင်အပြု သိပ်ထေတာပဲလို့၊ အမှန်က သမီးကို မသင်ဘဲ တေးသံကို သင်ပေးလိုက်တာ ဆရာ့လိုပဲ ဆေးကျောင်းကိုတန်းရောက်မှာ သမီးသိတယ်’

ချိုချိုကပဲ စည်းရုံးရေးကောင်းသလား သူ့စိတ်ထဲမှာကို တေးသံရောက်နေသလား မဆိုနိုင်ပါ။ ပညာမပါရမီတော့ ဖြည့်ပေးမိသည်။

‘ချိုချို မင်းသူငယ်ချင်းကို ဆရာက ပိုက်ဆံမယူဘဲ သင်ပေးမယ်ဆိုရင်ရော’

‘တကယ်နော် ဆရာ... တကယ်ပြောတာနော်၊ တေးသံသိရင် အိပ်မက်မက်နေတယ်လို့ ထင်မှာပဲ၊ သူကလေ ဒီတစ်သ

တော့ သူ Study Guide နဲ့ သင်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ပြောဖူးတယ်။ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာရယ်’

မိုင်းက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်မိသည်။

ချိုချိုလို့ ခေါ်တဲ့ တပည့်မလေးဟာ ဉာဏ်သိပ်အကောင်းကြီး မဟုတ်ပေမယ့် အနိုးခံစိတ်ကလေးက ဖြူစင်လွန်းသည်။ သက်တူ ရွယ်တူချင်း မနာလို မစ္စရိယစိတ်လည်း မရှိသလို Teenager (ဆယ်ကျော်သက်)မှာ ဖြစ်တတ်တဲ့ စိတ်ကစားတာမျိုးလည်း မရှိပါ။ သူ့စိတ်က ပကတိအဖြူရောင်ပင်... ❖

အာနှင့်တင် သူတို့အိမ်လေးက အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်ပြီး ဆွဲဆောင်
ခွင့်ရရှိနေပါသည်။ သိပ်မကြာပါ။ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာပါ
သည်။ သူ့အသက်အရွယ်နှင့်သူ ကျက်သရေရှိသောဥပမိရင်ရှိသည်။

‘ဪ... သမီး ချိုချိုပါလား’

‘ဟုတ်တယ် အန်တီ၊ တေးသံ ကျောင်းမလာလို့ သမီးစိတ်ပူ
ပြီး လိုက်လာတာ’

‘အေးကွယ်... သမီးသူငယ်ချင်းက တိုက်ဖျက်ဖြစ်ပြီး ဖျား
နေလို့ နေ့တိုင်း ကျောင်းသွားမယ်ချည်းလုပ်နေလို့ မနည်းတားထား
ရတယ်လေ၊ သမီးလာတာ သိရင် သူ့ပျော်သွားမှာ လာ လာ လာကြ’
အဒေါ်ကြီးက တံခါးဖွင့်ပေးရင်း ဖော်ရွေစွာ ဖိတ်ခေါ်နေ
သည်။

‘အန်တီ... ဒါ သမီးရဲ့ Study Guide ပါ၊ ကိုမိုင်းဝေဟင်
တဲ့’

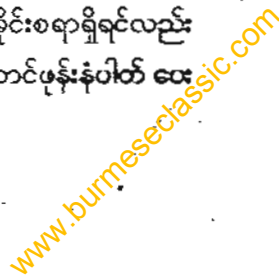
‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် သားရယ်... နောင်လည်း ဒီ
ထက်ရောက်ရင် ဝင်ပါ ထွက်ပါနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ... ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းစရာရှိရင်လည်း
အချိန်မရွေး ခေါ်လိုက်ပါနော်၊ ကျွန်တော့်အဆောင်ဖုန်းနံပါတ် ဝေး
သားခဲ့မယ်’

သူတို့စာသင်ပြီးချိန်သည် ညနေ ငါးနာရီကျော်နေပြီ။
အပြင်မှာ အလင်းမပျောက်သေးပေမယ့် ထုံးစံအတိုင်း မိုး
က ညိုနေသည်။ ချိုချိုနှင့်သူသည် တေးသံတို့အိမ်ရောက်ဖို့ နှစ်မှတ်
တိုင်လောက် ကားစီးပြီး ကားမှတ်တိုင်မှ လမ်းသွယ်လေးထဲသို့ တော်
တော် လမ်းလျှောက်ရသေးသည်။

ခြံဝိုင်းကလေးတစ်ခုရှေ့ ရောက်တော့ ချိုချိုက ပြေးသွားပြီး
တေးသံနာမည်ကို တကြော်ကြော်အော်ခေါ်နေသည်။ ခြံဝိုင်းလေးက
ပေ ၃၀x၅၀ လောက် ရှိလိမ့်မည်။ တေးသံတို့အိမ်က မကျယ်ပါ။
သို့သော် သူတို့မိသားစုသုံးယောက်နေဖို့ဆိုတော့ အတော်ပင် ဖြစ်
ပါလိမ့်မည်။

ခြံထဲမှာတော့ သစ်ပင်လေးတွေ အများသား။ ကြည့်လိုက်

မိုင်းနှင့် တေးသံတို့မေမေ လေပေးဖြောင့်နေတုန်း ချိုချိုတေးသံရဲ့ အခန်းလေးထဲ ပြေးဝင်သွားသည်။

‘သူငယ်ချင်း နေမကောင်းဘူးဆို၊ ကြည့်စမ်း ပိန်သွားလို့တော့ဟယ်’

‘ချို. . ကျောင်းမှာ စာတွေအများကြီးသင်မှာပေါ့နော်’

‘ကြည့်. . လုပ်ပြီ. . . နေမကောင်းတဲ့ကြားက ဒီစာပဲ စိတ်ရောက်နေတယ် စာဂျပိုးမ. . ကျန်းမာရေးက ပိုအရေးကြီးတယ် ဆိုလား’

အိပ်ရာထဲမှာ ပိုးဟပ်ဖြူကလေးလို ဖျော့တော့နေပေမယ့် တေးသံရဲ့ မျက်နှာကလေးက ဘယ်အချိန်ပဲ ကြည့်ကြည့် အကြည့်ပဲ သည်။ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်း၊ အားလုံး သူ့နေရာနှင့်အပြည့်စုံသည်။ လှပသည်။ အပြစ်ကင်းစွာ ရိုးရှင်းနေသည်။

‘ချိုရယ် နင့်မှာက ကျောင်းပျက်ရင် ပြန်သင်ပေးပြီး ရှင်းမယ့် guide ရှိတယ်လေ၊ ငါ့မှာသာ. . အဲဒါကြောင့်ပါဟယ်’

‘အဲဒီအတွက်တော့ မပူနဲ့တော့ အမိရေ၊ အရှေ့မှာ ဆရာလည်း ပါလာတယ်၊ ဆရာကပြောတယ် သိလား. . တေးသံကို ပိုဆံ့ မယူဘဲ သင်ပေးမယ်တဲ့၊ လာပါ ဆရာနဲ့ ထွက်တွေ့လိုက်ဦး ဟိုတကူးတကလိုက်လာရတာ အားနာစရာ’

ချိုချို ဆွဲခေါ်လို့ တေးသံ လိုက်လာရပေမယ့် ‘ချို. . နေပါဦးတဲ့၊ ငါ့ဆံပင်တွေ ဖရိုဖရဲနဲ့ ပွနေမှာပေါ့’ ‘နင်က လှပြီးသားပါဟယ်. . လာ’

မိုင်းသည် စကားပြောနေရာမှ ချိုချို ဆွဲခေါ်လာသော ဆောင်မလေးဆီ အကြည့်တစ်ချက်ရောက်သွားမိသည်။

တေးသံလား. . လူမမြင်ဖူးခင် နာမည်ကလေး စကြားက ဆည်းက စိတ်ဝင်စားနေမိတာ. . သူ့လေးက တေးသံတဲ့လား။

နေမကောင်းလို့ နွမ်းနယ်နေတဲ့ကြားက တေးသံရဲ့ သဘာဝအလှလေးဟာ ဖုံးဖိထားလို့ မရအောင်ကို ပေါ်လွင်နေသည်။ ချိုချိုရဲ့ နောက်မှာ မဝံ့မရဲလေးရပ်ပြီး သူ့ကို မျက်လွှာကလေး ပင့်ကြည့်လာသည်။ ကြည်လဲ့နေတဲ့ မျက်ဝန်းလေးတစ်စုံက သူ့ရင်ထဲကို ခိုင်းကနဲ ဝင်ဆောင့်သည်။

‘ဆရာ. . တေးသံဆိုတာ သူပဲ’ အဲဒီတော့မှ သူ့စိတ်တွေ ပြန်လည်တည်ငြိမ်သွားသည်။

‘နေမကောင်းဘူးဆို၊ အခုရော သက်သာရဲ့လား’

‘ဟုတ်. . သက်သာသွားပါပြီ ဆ. . ရာ’

တေးသံက ချိုချို ခေါ်သလို ဆရာလို့ မဝံ့မရဲလေး ခေါ်ရှာသည်။

'ကျောင်းစာအတွက် တွေးပြီး စိတ်ပူမနေနဲ့လေ... စာအတွက် ပေးလိုက်၊ ဆရာကူးထားပေးမယ်၊ နေကောင်းပြီဆို ချိုချိုနဲ့ အစာလာသင်ပေါ့၊ ဆရာလည်း တတ်နိုင်သလောက် ပညာပါရမိဖြူပေးပါရစေ'

တေးသံရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်တဲ့ အရောင်တွေ လက်သွားတာတွေ့လိုက်ရသည်။ တေးသံရဲ့ မေမေက သူ့ကို ကျေနပ်စွာ ကြည့်ရင်း

'ဝမ်းသာလိုက်တာ သားရယ် ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်၊ ငါ့သားလေး ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေကွယ်'

ဦးသက်နွေသည် ဝက်လက်ကုလားထိုင်လေးပေါ်မှ အသံထလာပြီး မိုင်းကို စေ့စေ့လာကြည့်သည်။

'သူက ဘယ်သူလဲ'

'သမီးချိုချိုရဲ့ ဆရာလေ ဖေကြီးရဲ့'

'ငါက ငါ့သားလေး ပြန်လာတယ်ထင်လို့ မိုးတွေရွာလာပြီ၊ ငါ့သားကို သွားရှာလိုက်ဦးမယ်နော် မေကြီး'

'ဖေကြီး သားမရှိတော့ဘူးလေ... စိတ်ကိုထိန်းမှပေါ့နော်'

'ရှိပါတယ် ဆိုမှပဲကွာ ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ့တဲ့ များရှာမှ တွေ့မှာပေါ့၊ မင်းက အမေလုပ်ပြီး ပေါ့လိုက်တာ မြင့်

တေးသံလို့ ခေါ်တဲ့ မီးငယ်လေးသည် သူ့အစ်ကို နွေဦးကို အတိရသွားပြီး မျက်ရည်လေးတွေ ဝဲလာသည်။

ကိုယ့်မျက်စိရှေ့တင် တွေ့မြင်လိုက်ရသော အခြေအနေအစဉ်ကို မိုင်း သုံးသပ်မိလိုက်တာက တေးသံတို့မိသားစုသည် သေဦးသွားပြီဖြစ်သော နွေဦး၏ အရိပ်က မလွတ်မြောက်နိုင်သေးပေ။

ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာအချိန်များအတွက် အမှတ်တရကျန်ဖို့ နေ့လေးတွေ သူတို့ရင်ထဲမှာ ရှိမှ ရှိသေးရဲ့လား။ သောကရဲ့ အပူရိပ်အောက်မှာ ဖုံးလွှမ်းနေကြပြီပဲလေ... .

အစဉ်အမြဲရှင်သန်နေထိုင်ခွင့် မရှိတဲ့ လောကကြီးမှာ အပြီးဖြစ် နှုတ်ဆက်ဖို့ အချိန်ရောက်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကောင်မသားရယ်... ပြုံးလိုက်စမ်းပါ... ပျော်ပျော်ကြီး နေလိုက်စမ်းပါ။ မင်းဆက်လုပ်ဖို့ အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်လေ... .

သားအတွက် ယနေ့ ချိန်ထိခံစားနေရသော ဦးသက်နွေကို နာ သနားသလို... ဒေါ်မြင့်မြင့်နွယ်ပြောပြသော နွေဦးသေဆုံးရသည့်အကြောင်းကို ကြားရပြန်တော့ ပိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ ထိုနေ့က သူ့ရဲ့ အတွေးအားရုံမှာ စွဲငြိပြီး ပါလာတာက မျက်နှာစွန်းစိုနေတဲ့ အဖြူရောင်မျက်ဝန်းလေးတစ်စုံဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

တွေ့လိုက်ရသည်။ မုန့်ဟင်းခါးနဲ့လေးကလည်း သူ့ကိုဆွဲဆောင်နေသည်။

မိုင်းက သူ့နံဘေးမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးကပ်ပြီးပါလာသော တေးသံကို ဆာနေလောက်ပြီဟု တွေးမိပြီး

‘တေးသံ . . . ဟိုဆိုင်လေးမှာ မုန့်ဟင်းခါးစားရအောင် ဆရာတွေ့မယ်နော်’

‘တေးသံ မစားတော့ပါဘူး ဆရာ၊ အိမ်မှာ ဖေဖေနဲ့ မေမေဆီ တေးသံပြန်မလာမချင်း ထမင်းမစားဘဲ စောင့်နေကြမှာ၊ ဆရာပဲ ဆေးလိုက်ပါနော်’

‘နည်းနည်းတော့ စားလိုက်ပါ . . . အိမ်ရောက်တော့ ထမင်းဆစ်စားလိုက်ပေါ့’

တေးသံလို့ခေါ်တဲ့ကောင်မလေးကို ဘာဖြစ်လို့များ စေတနာတော်ပိုနေရသလဲဆိုတာ သူ့ဘာသာဆန်းစစ်နေမိသည်။ တတယ်ဆို သူကမှ တစ်ကောင်ကြွက်တစ်မျက်နှာနှင့် သူ့စိမ်းတွေ အလယ်မှာ နှုန်းကန်နေရသေးတာ . . .

ဒါပေမယ့် တေးသံနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ထိရလွယ်သည်။ စားရသည်။ ကာကွယ်ပေးချင်သည်။ လစ်ဟာနေတဲ့ နွေဦးရဲ့နေရာကို အစားဝင်ချင်နေတာလား။

မိုင်းသည် ဆေး(၂)တွင် Final Part I တက်ရင်း တစ်ဖက်မှာလည်း ချိုချိုနှင့် တေးသံကို စာသင်မပျက်စေရပါ။ တေးသံသည် ချိုချိုထက် ပိုပြီး ဘဝအသိရှိသည်ဟု ထင်သည်။ ကိုယ်တိုင်က လိုချင်ချင်ဖြင့် ကြိုးစားပြီးသင်ယူရှာသည်။ တေးသံတို့ စာမေးပွဲကြီးလာလေ သူမအစား ဆရာဖြစ်သူက ပိုပြီးရင်ခုန်ရလေဖြစ်သည်။

ချိုချို နေမကောင်းသဖြင့် စာမသင်နိုင်သောနေ့တစ်နေ့တွင် အပြန် မိုးအုပ်နေပြီမို့ မိုင်းက တေးသံကို လိုက်ပို့ပေးသည်။ မိုးမကင်းလွတ်ပြီး သာသာယာယာရှိသော ညချမ်းအချိန်လေးတွင် တေးသံနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်လာကြသည်။

တစ်ညနေလုံး ဗိုက်ထဲမှာအစာမရှိသဖြင့် ဆန္ဒပြနေချိန်တွင် ချိုချိုတို့ တစ်လမ်းကျော်မှ လမ်းထိပ်တွင် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ကလေး

ဟင့်အင်း ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး။ ဒီထက်လည်း မကဘူးဆိုတာလောက်တော့ အဖြေက ထွက်ပြီးသားဖြစ်နေသည်။

နီယွန်မီးတိုင်လေးတွေ လင်းနေပြီ။ ဘဝအသီးသီး အလွှာအသီးသီးမှလူတွေ လူတွေ အိမ်ပြန်ဖို့အတွက် ကားဂိတ်တွေမှာ စုပြုံပြီး တိုးနေကြသည်။

တေးသံသည် မှိုင်းအား မဝံ့မရဲကြည့်ပြီးနောက်

‘ဆရာ. . သန်ဘက်ခါ စာမေးပွဲဖြေရမှာဆို. . ဒီအချိန်ကြီး မုန့်ဟင်းခါး မစားပါနဲ့လား။တေးသံတို့အိမ်မှာ ထမင်းလိုက်စားပါလား ဆရာ. . နော်. . မေမေကဆို နေ့တိုင်း ခေါ်ခိုင်းနေတာ’

နာမည်လေးနဲ့လိုက်အောင် သာသာယာယာလေးဖိတ်ခေါ်တတ်တဲ့ တေးသံပါပဲ။

ဗိုက်ထဲမှာ တော်တော်လေးဆာနေပြီ ဆိုတော့လည်း မမ့ချင်တော့ဘူး။

‘ကောင်းပြီလေ၊ ဆရာ တေးသံတို့အိမ်မှာ ထမင်းလိုက်စားပါ့မယ်’

သူ့ဆီက အဖြေလည်း ရရော၊တေးသံကပျော်သွားကာ ခြေလှမ်းကို သွက်သွက်ကလေးလှမ်းလေသည်။

သူတို့ခြံဝိုင်းလေးရှေ့ ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကလေးလေး

တစ်ယောက်လို ပါးစပ်က တကြော်ကြော်အော်ခေါ်ပြီး ပြေးဝင်သွားတော့သည်။

‘မေမေရေ. . မေမေ ဒီမှာ ဆရာပါလာတယ်’

ခေါ်မြင့်မြင့်နွယ်က သူ့ကို ဝမ်းသာအားရ ထွက်ကြိုနေသည်။

‘လာ. . သား. . အတော်ပဲ၊ ဒီနေ့ ဝက်သားနဲ့ပုန်းချည်ကြီး

ချက်ထားတယ်၊ ချဉ်ပေါင်ရွက်အရည်သောက်လေးနဲ့ဆို ထမင်းပြန်မှာ သေချာတယ်’

‘ဆရာ သိလား. . မေမေကလေ ဟင်းချက်သိပ်တော်တာ

တို့ကိုရိုတုန်းကဆို သူ့အပျော်ဆုံးအချိန်က မေမေလက်ရာ ထမင်းနဲ့ ဟင်းစားရတဲ့အချိန်တဲ့လေ. . အခု ကိုကို လာမစားနိုင်တော့ဘူး’

တေးသံက ဝမ်းနည်းစွာပြောတော့ သူ့ရင်ထဲတွင် နာတုန်

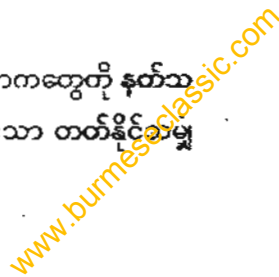
ရသည်။

‘ဟုတ်တယ် သား. . အခုဆို အန်တီတို့ထမင်းဝိုင်းမှာ သုံး

ယောက်တည်းရယ်၊ နေ့တိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ရင်ထဲမှာဆိုလွန်လို့ ထမင်းစားလို့ မဝင်ပါဘူး သားရယ်’

မှိုင်းသည် သူတို့ခံစားနေရသော သောကတွေကို နတ်သ

ထက် နက်မနေစေချင်တော့။ တိမ်သွားအောင်သာ တတ်နိုင်သမျှ

ကြီးစားကြည့်ချင်လာသည်။ ရုတ်တရက် သူ့ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာသော အတွေးအတိုင်း

'အန်တီ. . ကျွန်တော် ပြောရမှာအားနာလို့ခင်ဗျ၊ အန်တီတို့ အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် ညနေဖက် ဒီမှာ ထမင်းလပေး စားပါရအောင် အဆောင်နဲ့လည်း သိပ်မှမဝေးတာ ညနေတိုင်း ကျွန်တော် လာစားမယ်လေ'

'သားရယ်. . ကိုယ့်သမီးလေးကို စာအလကားသင်ပေးနေတာ အန်တီတို့ ထမင်းလခယူစရာလားကွယ်၊ ပိုက်ဆံတော့ မလိုချင်ဘူး၊ လူပဲလာရင် တော်ပြီ၊ နေ့တိုင်း လာစားရမှာနော် ဒါမှ သမီးတို့အဖေ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ရှိမှာ'

'ကျွန်တော့်ကိုနေ့တိုင်းလာစေချင်ရင် ကျွန်တော် ကန်တော့တဲ့ပိုက်ဆံလေးတော့ ယူမှဖြစ်မယ် အန်တီ'

အပေးအယူမတည့်ဖြစ်နေသောသူတို့နှစ်ယောက်ကို တေးသံက ဝင်ပြီး သတိပေးရသည်။

'ဆရာ ထမင်းတွေ အေးကုန်တော့မှာပဲ၊ နောက်မှ ညိုကြဲတော့လေ၊ အခု ထမင်းစားကြရအောင် ဒီနေ့ ဖေဖေတောင်မှ ထမင်းပိုင်းမှာ ကြိုရောက်နေပြီ သိလား'

မှိုင်းက တေးသံရဲ့အနောက်က လိုက်လာခဲ့သည်။

ဦးသက်နွေသည်ထမင်းပိုင်းတွင်ငူငူကြီးထိုင်နေလေသည်။

မှိုင်းက

'ဦး. . နေကောင်းရဲ့လား'

ဟု ချိုသာစွာနှုတ်ဆက်လိုက်ရာ

'အေး. . ကောင်းပါတယ်၊ မင်းက သမီးဆရာဆိုတာလား'

မှိုင်း ပျော်သွားသည်။

ဒီလောက်ဆို တေးသံတို့ဖေဖေ ကျန်း မာရေးကောင်းလာပြီထု ပြော၍ရသည်။ တေးသံကပဲ ကြိုပြီးပြောထားလို့လားတော့ မသိပါ။

'ဟုတ်တယ် ဦး. . တေးသံက ဉာဏ်သိပ်ကောင်းတာ. . ဒီအတိုင်း သွားရင် MC တော့ ကျိန်းသေတယ် ဦး'

'မြင့်. . ကလေးကို ဟင်းထည့်ပေးလေ'

ထမင်းပိုင်းလေးမှာ ဟင်းခွက်အမျိုးအမည် နည်းသော်လည်း တစ်ခွက်ဆိုတစ်ခွက် အရသာမှာ ထူးခြားလှသည်။ တစ်ခါစားရုံနှင့် လျှာရင်းမြက်ပြီး စွဲသွားစေမည့်လက်ရာမျိုးပင်။

'စားနော် သား၊ အားရပါးရစား သိလား ဟောဒါက မြင်းခွာ နှုတ်သုပ်၊ ဒါက ငါးနီတူခြောက်ကို ငရုတ်သီးစပ်စပ် ထည့်ကြော်ထားတာ'

ဆရာပေါက်ဟင်းပေမယ့်လို့ခွဲချိန်မှာတော့ ဘယ်ဟော်တယ်
ထဲ ထင်းလျှာနဲ့မှ မလဲနိုင်ပါဘူး။

‘မြင့်ရေ ကြည့်စမ်း၊ ငါတို့ထမင်းခိုင်းမှာ လူလေးယောက်ဖြစ်
သွားပြီ ဟား. . ဟား. .’

လစ်ဟာသွားတဲ့နေရာလေးမှာ မှိုင်း ဝင်ထိုင်လိုက်ရုံနှင့် ဦး
သက်နွေတို့မိသားစု ပျော်သွားသတဲ့လား။ ဒါဆိုရင်တော့ တစ်သက်
လုံး ဒီကွက်လပ်ကလေးကို ဖြည့်ပြီး စောင့်ရှောက်ခွင့် သူ့မှာ မရှိဘူး
လား။

ရိုချင်ပါသည်။ ခင်တွယ်ရာ မှီတွယ်ရာမရှိတဲ့သူ့ဘဝမှာ ဒီ
မိသားစုကလေးကို စတွေ့ကတည်းက တွယ်တာမိတာ ဘဝရေစက်
ကြောင့်ပဲ ထင်ပါသည်။ သူ့အရိပ်အကဲကိုကြည့်နေသော တေးသံက

‘ဆရာ. . ထမင်းနည်းနည်းထပ်ထည့်ပေးမယ်နော်’

မှိုင်း မငြင်းမိပါ။ အသာတကြည်ပင် ပန်းကန်ကို ထိုးပေး
လိုက်သည်။ မှိုင်း အားရပါးရစားတာကိုကြည့်ပြီး ဦးသက်နွေ အကျေ
နပ်ကြီး ကျေနပ်နေရှာသည်။ ဦးသက်နွေလည်း ဒီနေ့ ထမင်းတွေစား
သည်။

တေးသံပင် အံ့ဩနေပုံရသည်။

‘ဟယ်. . ဖေဖေပန်းကန်ထဲမှာ ထမင်းတွေ ကုန်သွားပြီ. .’

ဆရာနောက်နေ့တွေလည်း ဖေဖေနဲ့အတူ လာစားပါနော်. . ကိုကို
ဆုံးပြီးကတည်းက ဖေဖေ ပျော်တာ ဒီနေ့ ပထမဆုံး တွေ့ဖူးတာပဲ
ထမင်းလက်ဆုံစားရင် ရင်းနှီးမှုတွေ ပိုစေတယ်ဆိုတာ
မှိုင်း လက်ခံလိုက်ပါပြီ။ ဒီမိသားစုလေးနှင့် သူသည် တစ်သားတည်း
ဖြစ် သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

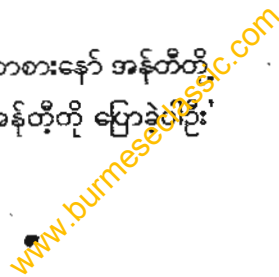
ထမင်းစားပြီးနောက်. . မှိုင်းက ဦးသက်နွေနှင့် စကားတွေ
ဖောင်ဖွဲ့အောင် ပြောဖြစ်သည်။ ဆေးကျောင်းက အတွေ့အကြုံတွေ၊
အလွဲတွေကို ပြောပြတော့ ဦးသက်နွေက အူတက်မတတ် ရယ်(ရီ)
လေသည်။

တေးသံရဲ့ဖေဖေကိုကြည့်ရတာ ဒီနေ့ တော်တော်ပျော်နေ
ပုံရသည်။ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ စိတ်ကြည်လင်နေပုံပင်။

နာရီကိုကြည့်တော့ ညရှစ်နာရီထိုးနေပြီ။ သူပြန်ဖို့ အချိန်
တန်နေပြီပဲ။ တေးသံကို မတွေ့ရတော့ ဒေါ်မြင့်မြင့်နွယ်ကဲ့ပဲ နှုတ်
ဆက်ပြီး ပြန်ဖို့ပြင်ရသည်။

‘အန်တီ. . ကျွန်တော် စာကျက်ရဦးမှာမို့ ပြန်လိုက်ဦးမယ်
နော်၊ ဦး. . ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး’

‘အေး. . အေး. . သား နောက်နေ့လာစားနော် အန်တီတို့
မျှော်နေမှာ၊ ဒါနဲ့ သားကြိုက်တဲ့ဟင်းရိုရင် အန်တီတို့ ပြောခဲ့ပါဦး’

'တွန်တော်က အန်တီလက်ရာကို စွဲသွားပြီဗျ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် အတုန်စားမှာပဲ'

ဒေါ်မြင့်မြင့်နွယ်က ကျေနပ်စွာပြုံးနေသည်။ တေးသံ ဘယ်မှာလဲ။ သူ့ မပြန်ခင် ဖျက်နှာလေးတော့ မြင်သွားချင်သည်။

'သားညီမက ညကျရင် သားစားဖို့ လက်ဖက် သုပ်ပေးနေတာ၊ သမီးရေ ဒီမှာ သမီးအစ်ကို ပြန်တော့မယ်နော် မြန်မြန်သုပ်ဦးလတ်ထဲမှာ လက်ဖက်သုပ်ထည့်ထားတဲ့ ဘူးပြားလေး ကိုင်ပြီး တေးသံ ပြေးထွက်လာသည်။

'ဆရာ. . ညကျရင် စာကျက်ရင်း အိပ်ချင်ပြေးစားဖို့.'

'ကျေးဇူးပါပဲ တေးသံ'

သူ ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကို ပြောမိတာပါ။ တေးသံရဲ့ အလိုက်သိတတ်မှုက သူ့ရဲ့ပင်ပန်းမှုတွေအားလုံးကို သူပစ်လိုက်သလို အစွမ်းရှိသည်။ ဆရာလို့ အားကိုးတကြီးခေါ်သံ၊ သားလို့ နူးညံ့ချိုသာစွာ ခေါ်တဲ့ အသံတွေဟာ မှိုင်းရဲ့ရင်ထဲမှာ ကပ်ငြိပြီး ပါလာသည်။ လက်ဖက်သုပ်ဘူးလေးကို လက်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိသည်။

တေးသံသည် အရိပ်ကောင်းသော ပီတောက်ပင်အောက်တွင် စာကျက်ရင်း လမ်းလျှောက်နေသည်။ တေးသံရဲ့ စိတ်တွေတဆရာ ဒီနေ့ ထမင်းများ လာစားမလားဟု မျှော်နေမိသည်။

ဆရာ စာမေးပွဲဖြေနိုင်ရဲ့လား။ ချိုချိုနှင့် သူမကို ဆရာစာထာမသင်တာ တစ်ပတ်တောင်ရှိနေပြီပဲ။

ဆရာ မလာနိုင်မှန်းသိနေသားနဲ့ ဘာလို့မျှော်နေမိတာလဲ။ အမှတ်တရတွေနဲ့ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ရင် သတိရစိတ်က အလိုလို ဖြစ်ထွန်းလာတာ အဲဒါကို ဘယ်လိုခေါင်းစဉ်တပ်ရမှာလဲ။

'လွမ်းနေတော့လည်း မျှော်မိတာပေါ့'လို့ တေးသံမှာ ပြောနှင့်မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် နောင်ဖွဲ့လာတဲ့ ကြီးတွေကြားမှာတေးသံပိတ်မိနေပြီ ဆရာ. . လှုပ်လို့မရတော့ဘူး.

ဘဝရေစက်ဆိုတာ ဆန်းကြယ်ပါတယ်။ ကိုကိုမရှိတဲ့အခါ
တစ်ပြေး မေတ္တာငတ်ခဲ့တဲ့ ကြင်နာယုယမှုကိုငတ်မွတ်ခဲ့တဲ့ တေးသံ
ဆရာကို စတုတ္ထကတည်းက စိတ်ထဲမှာ တရင်းတနှီးရှိလှသည်။ အ
လည်းကိုးမိသည်။ ကိုကိုရှိစဉ်ကလိုပဲ တေးသံ စာကျက်ပြီး ရသွား
ရှိရင် ဆရာဆီမှာ စာအံလို့ ရနေပြီ။ ထိုခံစားချက်လေးတစ်ခုနှင့်
သူမစိတ်ထဲမှာ နွေးထွေးနေပြီဖြစ်သည်။

တစ်ခါတလေကျလို့ ရှိရင် စိတ်ထဲမှာ ဆရာရော ကိုကို
တေးသံဘဝထဲက ထွက်သွားမှာလားလို့ တွေးမိပြီး စိုးထိတ်ရသည့်
ဝမ်းနည်းရသည်။

ဆရာက တေးသံကို ပြောထားတာရှိသည်။ ဆယ်တန်း
မေးပွဲမှာ ဂုဏ်ထူးတစ်ဘာသာ ထွက်ရင် ငွေတစ်သောင်းနှုန်းနဲ့ ဆု
မယ်တဲ့။ တေးသံ စာကြိုးစားနေတယ် ဆရာ။ ဆရာဆီက ငွေကို
ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ တေးသံက ဆရာစကားကို နားထောင်ချင်
ပါ။

‘မီးငယ်လေး.. စာကျက်နေတာလား သမီး’

ဦးသက်နွေက တေးသံကို စိတ်လိုလက်ရကလေး မေး
သည်။

‘ဟုတ်.. ဖေကြီး၊ သမီးကို ဘာခိုင်းစလို့လဲဟင်’

‘ခိုင်းစရာမရှိပါဘူးကွယ်၊ ဖေဖေက ဟိုသူငယ်လေးကို
မျှော် နေတာ.. သူ့ မလာတော့ ပျင်းတယ် သမီးရဲ့’

‘ဆရာ စာမေးပွဲဖြေနေလို့ပါ ဖေကြီးရဲ့၊ သူ စာမေးပွဲပြီးရင်
သာမှာပေါ့’

‘သူ ဘယ်နေ့လာမလဲလို့ မေးပြီး.. သမီးမေမေတို့ ဟင်း
ကောင်းကောင်းချက်ထားခိုင်းလိုက်သမီး၊ စာမေးပွဲဖြေထားတော့ ပင်
ခန်းနေရွာမှာ’

မျှော်လင့်လွန်းရင် အမျှော်ခံရသူရဲ့စိတ်ကိုသွားပြီး လှုံ့ဆော်
ဆတ်သလားတော့ မပြောတတ်ပါ။

တေးသံတို့အိမ်ရှေ့မှာ ပါဆယ်ဖော့ဘူးထုပ်တွေဆွဲပြီး ရပ်
နေသော ဆရာကို တွေ့ရသည်။

‘ဟယ်.. ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ ဆရာလာပြီ ဖေဖေ’
တေးသံသည် ဆရာဆီသို့ အပြေးလေးရောက်သွားပြီး ကြို

မီသည်။ မှိုင်းက သူ့ဆီပြေးလာနေသော တေးသံကို မြတ်နိုးစွာ လွမ်း
ဆွတ်စွာ မျက်တောင်မခတ်တမ်း ငေးကြည့်နေမိသည်။ တေးသံရဲ့ဆံ
နွယ်လေးတွေ လေထဲမှာလွင့်နေပြီး ရှိရင်းစွဲအသက်နှင့် လိုက်ဖတ်
စွာ ပျံ့ပျံ့နုနယ်နေသည်။

တေးသံသည် ဆရာရဲ့ ခေါင်းလေး ငဲ့ပြီး နှုတ်ခမ်းစေတာ

ကြည်ကြည်နူးနူးပြုံးတတ်ပုံလေးကိုအင်မတန်မှ ကြည့်ကောင်းသည်ဟု ထင်မိလေသည်။ ထိုအပြုံးလေးကိုပဲ သူမ လွမ်းနေရတာ။

‘ဆရာ စာမေးပွဲဖြေနိုင်ရဲ့လားဟင်၊ နည်းနည်းတော့ပိန် သွားသလိုပဲ’

မိုင်းက တေးသံရဲ့ စိတ်ပူလို့မေးတဲ့ အမေးကို ဘဟားဟား ရယ်ရင်း

‘ဒီဘားတော့ မထိလောက်ပါဘူး... မသကာ ဆပ်ပတ် လောက်တော့ ထိမှာပေါ့’

‘ကြည့်စမ်း ဆရာကလေး၊ တေးသံက စိတ်ပူလို့ မေးတဲ့ဟာကို’

‘ဒီမှာ... ဆရာ ဟင်းတွေ ဝယ်လာတယ်၊ ဒီနေ့ ဘာနေ့စာ သိလား’

တေးသံက သူ့ကို မျက်လုံးကလေးစွေကြည့်ကာ ချစ်စဖွယ် ပြုံးပြသည်။

‘ဘယ်သိမလဲ ဆရာရဲ့ ဘာနေ့လဲဟင်’

‘ဆရာမွေးနေ့လေ’

မိုင်းမျက်နှာကလေးညှိုးသွားတော့ တေးသံ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

ဆရာမှာ မိဘတွေမရှိဘဲ ကိုယ့်ဝမ်းစာကိုယ်ရှာပြီး ကျောင်း ဆက်နေရရှာတာ။ သူ့သူ့ကိုယ်ကိုယ် မွေးနေ့မှာပျော်ချင်မှာပဲ။ အနည်းဆုံး ကိုယ့်မွေးနေ့ကို အသိအမှတ်ပြုပေးမယ့်သူ တစ်ယောက်တလေ တော့ အနားမှာ ရှိစေချင်မှာပဲလေ... .

တေးသံသည် သူမမျက်နှာကို ချက်ချင်းပြင်လိုက်သည်။ အချို့သာဆုံးဖြစ်အောင် ပြုံးရင်း

‘Happy Birthdayပါ ကိုကို’

ဆရာကို ကိုကိုလို့ခေါ်မိတဲ့အတွက် တေးသံရှက်ရွံ့မနေပါ။ ဆရာက တေးသံရဲ့ ကိုကိုပဲလေ။ တေးသံတို့မိသားစုတွေ ဆရာကို ဆိုကို့နေရမှာ အစားထိုးပြီး ချစ်နေရတာ... .

တေးသံက သူ့ကို ကိုကိုလို့ခေါ်လိုက်တာ သူကြားပြီး ပီတိ ခြာသွားပေမယ့် တေးသံ ရှက်သွားမှာစိုးလို့ မသိချင်ယောင်ဆောင် နေလိုက်ရသည်။

‘Thank you ပါ တေးသံ၊ ဒီနေ့ ဆရာမွေးနေ့မှာ အားလုံး ခြိန်ခြိန်ယှက်ယှက်စားကြရအောင် ဦးကို သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်နော်’ မိုင်းကိုတွေ့ကတည်းက ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်ပြီး ကျေနပ်နေတဲ့

တေးသံရဲ့ ဖေဖေဦးသက်နေ့ကို မိုင်းက

‘ဦးရေ... ကျွန်တော် ဟင်းတွေ ဝယ်လာတယ်၊ ဝတ်ခေါ်တာ’

တင်း နံနိုးချိုချိုနဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော်တွေ ပါတယ်. . စားမယ် မဟုတ်လား ဦး'

'စားမယ်. . စားမှာပေါ့'

ဒေါ်မြင့်မြင့်နွယ်က အိမ်ထဲမှာစားဝတ်နေရေးအတွက် အိမ်ထဲမှာစက်ချုပ်ဆိုင်လေး ဖွင့်ပြီး စီးပွားရှာရသည်။

ခုလည်း အထည်တွေ လက်ချုပ်လိုက်နေရင်း မှိုင်း လာတော့သဖြင့် လက်စသတ်ကာ ထလာခဲ့သည်။

'သားရယ်. . မလာတာကြာလို့ အားနာပြီး လာမစားတာလားလို့ မင်းဦးကဆို မင်းကို စာမျှော်မျှော်နဲ့လေ'

'မေမေ. . ဒီနေ့ ဆရာ့မွေးနေ့တဲ့. . ဒီမှာ ဟင်းတွေ စားလာတယ်'

'ဟယ်. . ဟုတ်လား. . အန်တီတို့လည်း ကြိုမသိရပါဘူးကွယ်၊ သိရင် တစ်ခုခုစီစဉ်ထားလို့ရတာပေါ့'

'အဲလိုတွေ လျှောက်လုပ်မှာစိုးလို့ တမင်ပြောခဲ့တာ၊ မနာကျင်တာ ကျွန်တော် ဘုရားတက်ပြီးပြီ၊ မရှိတော့တဲ့မိဘတွေကို ရည်စူးမေတ္တာပို့ အမျှဝေခဲ့ပြီးပြီ'

'ကောင်းပါတယ် သားရယ်၊ လာ. . ထမင်းစားကြရအောင် ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောကြတာပေါ့'

ထမင်းစားချိန်တွင် မှိုင်းက ဦးသက်နွေနှင့်ဒေါ်မြင့်မြင့်နွယ်တို့ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းတွေခတ်ထည့်ပေးပြီး ဦးချလိုက်သည်။

အထွေထွေလိုသဘောထားပြီး ကျွေးတယ်ဆိုလည်း မှန်တာပါပဲ။ မွေးနေ့ရောက်တိုင်း အဖေနှင့်အမေကို လွမ်းသည်။ တမ်းတသည်။

မိဘမဲ့ဖူးသူတိုင်း သူခံစားရသောဝေဒနာတွေကို စာနာပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။

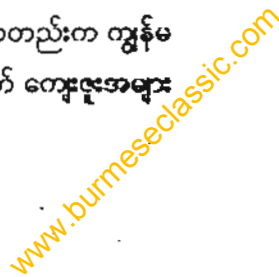
'ဆရာ မလာတော့ တပည့်တွေ လွတ်လပ်ရေးရနေကြမှာပေါ့၊ ဘယ်လိုလဲ စာတွေ ပိုင်ပြီလား စားသံ'

'Revision တော့ ပြန်နေပြီ ဆရာ. . တေးသံက ဆရာ့စာမှာ အိုးမည်းမသုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ချပါနော်'

ဦးသက်နွေက မှိုင်းနှင့်တေးသံကို ကျေနပ်စွာကြည့်ပြီး ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည် မသိ။

'ငါတို့မိသားစုလည်း အခုမှပဲ အဓိပ္ပာယ်ရှိသွားတော့တယ်၊ ဦး. . တွေ့လား၊ ဘုရားက ငါခံစားနေရတာ မကြည့်ရက်လို့ မှိုင်းကို ခေါ်ပေးလိုက်တာ၊ ငါ့မှာ သားအစား ရသွားပြီကွ. . ဟား. . ဟား'

'ဟုတ်ပတော်. . မှိုင်း ရောက်လာပြီးကတည်းက ကျွန်မလည်း စိတ်တွေ ကြည်လင်လာတယ်၊ အဲဒီအတွက် ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် သားရယ်'

မိုင်း ရင်ထဲတွင် နင့်သွားသည်။ သူ တကယ်ခံစားလိုက်တာပါ။ အတွယ်အတာကင်းတဲ့၊ အနှောင်အဖွဲ့ကင်းတဲ့ သူ့ဘဝကြီးထဲမှာ သူ့ကိုလိုလားတဲ့ မိသားစုလေးတစ်ခု တကယ်ပဲရှိပါသေးလား။ ဒါဟာ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားက ပေးတဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

မိုင်းရဲ့ မွေးနေ့ညချမ်းလေးသည် သာယာစွာဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ရှိနေသည်။ အချိန်တွေ တဖြည်းဖြည်းကုန်လွန်လာခဲ့သည်။ သူ မပြင်ခင်လေးမှာ တေးသံရဲ့ မိဘနှစ်ပါးကို ဦးချပြီး ကန်တော့သည်။

ဦးသက်နွေနှင့် ဒေါ်မြင့်မြင့်နွယ်တို့အမြင်မှာတော့ သူ့ရှေ့မှာ ဦးချပြီး ကန်တော့နေတာ သားလေး နွေဦးဟု ထင်နေသည်။ ကျေနပ်သောစိတ်၊ ကြည်နူးသောစိတ်အဟုန်ဖြင့် ဆုတွေ တသိဖြင့် ပေးနေမိတော့သည်။

သွေးရင်းသားရင်း မဟုတ်ပေမယ့် ဘဝရေစက် ပါလာခဲ့တဲ့ သွေးသားရင်းချာပမာ သံယောဇဉ်ကြီးတတ်ကြတာ လက်တွေ့မို့ ယုံသွားပါပြီ။

မိုင်းကို တေးသံက ခြံဝိုင်းရှေ့ထိ လိုက်ပို့ပေးသည်။ တေးတိုခြံထဲက ဆိတ်ဖလူးပန်းရနံ့လေးက ချိုအိမွေးမြလွန်းသည်။ မပြည်လေးတစ်ချက်အဝေ့မှာ စံပယ်ရနံ့ပါတဲ့ သနပ်ခါးနံ့လေး အ

သွားသည်။ တေးသံဆီက လွင့်ပျံ့လာတဲ့ ရနံ့ကလေးမို့ စိတ်ထဲတွင် ကြည်နူးမိသည်။

‘ကိုကို နောက်နေ့လည်း ထမင်းလာစားရမယ်နော်. . . ဟိုဆူ. . . sorryနော် ဆရာ. . . တေးသံက ဆရာကိုတွေ့ရင် တိုတို့ကို ဆက်ရလွန်းလို့ အဲလိုခေါ်ဖြစ်သွားတာ’

မိုင်းက ညအမှောင်ထဲမှာ လှချင်တိုင်းလှနေသော တောင်ကလေးကို ကြင်နာစွာပြုံးပြီး ကြည့်သည်။

‘ဆရာက တေးသံရဲ့ကိုကို လုပ်မယ်ဆိုရင်ရော. . . ဘယ်လိုခေါ်မိ အဆင်ပြေလား’

‘ဒါဆို ကိုကိုလိုမို့ တေးသံတို့ကိုထားပြီး ထွက်မသွားရဘူးနော်’

‘တေးသံရယ်. . . ညီမလေးက သိပ်ပြီး အစွဲအလမ်းကြီးတာနဲ့. . . ကဲ. . . ညဉ့်နက်နေပြီ၊ အထဲဝင်တော့. . . စောစောအိပ်ရမယ်နော်. . . ကိုကို သွားပြီ’

တေးသံ အထဲပြန်ဝင်သွားတော့မှ သူ ထွက်လာမိသည်။ တေးသံရယ်. . . တကယ်တော့ ကိုကိုတို့တွေ အားလုံးဟာ ညီသည်တွေပါပဲ။

အခုရနေတဲ့ ခန္ဓာတွေဆိုတာ သေမင်းဆီက ခဏငှားလာ

ကြရတာ.. သူ့နေ့ စေ့ရင် ပြန်ပေးရတာ မမ္မတာပဲ.. ဒါတွေကို
ညီ မလေး သိအောင် ကိုကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ..

ငှားလာတဲ့ ခန္ဓာတွေကို ပြန်မပေးချင်လို့ နည်းပေါင်းစုံနဲ့
သေမင်းကို လာဘ်ထိုးနေကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့်လည်း
သေမင်းက ခေါ်ခဲ့ရင် တို့တွေ သွားကြရမှာပဲလေ.. သူ့ငွေးလည်း
သွားရမှာပဲ။ ဆင်းရဲသားလည်း သွားရမှာပဲ..

ဒီနေ့ တေးသံတို့ အောင်စာရင်းထွက်မည်မို့ သူ့မှာ ညတ
တည်းက ကောင်းကောင်း အိပ်လို့ မပျော်ခဲ့။ ကိုယ်အားညက်အား
နို့သရွေ့ အစွမ်းကုန် သူ သင်ခဲ့ပြီးပြီ။ ချိုချိုနှင့် တေးသံတို့ရဲ့ ရလဒ်
သည် တစ်နည်းအားဖြင့် သူ့ရဲ့အရည်အချင်းကိုစမ်းသပ်ခြင်းပင် ဖြစ်
သည်။

တေးသံတို့ သူ ဝင်မခေါ်ခဲ့ပါ။ ညတတည်းက မနတ်ကျရင်
တို့ကိုသွားကြည့်ပေးမည်ဟု မှာထားပြီးသား။

တေးသံတို့ကျောင်းရှေ့မှာ လူတွေပြုတိုးနေကြ၏။ အောင်
မယ် ဆိုတာ သိပေမယ့် ဒီဘယ်နှခု ပါမလဲလို့ သိချင်စိတ်က သူ့ကို
ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာစေသည်။ ပထမဆုံး သူ့ရှာတွေ့တာက ချိုချို

ခုံနံပါတ်၊ ဒီတစ်ခုပါသည်။ ပါတဲ့ဟာကလည်း သူ့ကြောက်လို့ တင့်တင့်
တရယ်ရယ်ဖြစ်နေသည့် BIOဘာသာ မှိုင်း ပြုံးမိသွားသည်။

သူ့ရဲ့တေးသံလေးရော။

ဟော... တွေ့ပြီ။

တေးသံရဲ့ခုံနံပါတ်နံဘေးမှာ တစ်ဘာသာ၊ နှစ်ဘာသာ၊ သုံး
ဘာသာ၊ လေးဘာသာ၊ ငါးဘာသာ... တစ်ဘာသာပဲ ကျန်ခဲ့သည်။

ချိုချိုမှာ ရှားရှားပါးပါးပါလာတဲ့BIOက တေးသံဆီမှာ ပါမလာပါလား။

လောကကြီးရဲ့ ဖြစ်တတ်ပျက်တတ်တဲ့ သဘောတရားတွေ
ကို အံ့ဩဖွယ် သူတွေ့လိုက်ရသည်။

တေးသံသာ သီရင် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြစ်ဦးမှာပဲ။ သူ့ကိုယ်
တိုင် တေးသံကို စာကျက်အားကောင်းလို့ Bio ဂုဏ်ထူးထွက်လိမ့်
မည်ဟု ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့ဖူးသည်။ ခုတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တာတွေ
က ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ တပည့်နှစ်ယောက်လုံးအတွက် သူ တာဝန်ကျေပြီ
ဟုခံစားရသည်။ ဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ပီတိက ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ စီးဝင်
ပျံ့နှံ့သွားသည်။

‘လုပ်ကြပါဦး၊ ဒီမှာ ဦးလေးကြီးတစ်ယောက် မူးလဲသွားလို့’

အထိတ်တလန့်အော်ဟစ်လိုက်သောအသံကြောင့် ထို နေ
ရာသို့ လူတွေစုပြုံလာကြသည်။

မှိုင်းသည် မူးလဲသွားသည့်လူကြီးတို့ ကြည့်ပြီး ရင်ထဲတွင်
ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

အဲဒီလူ သေပြီလား... လူအုပ်ကြားထဲမှ သူတို့ထွက်ရင်း
ထိုလူကြီးနံဘေးသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ လက်ကောက်ဝတ်မှာ သွေး
ခွန်နှုန်းစမ်းကြည့်သည်။ ထိုနောက် နှလုံးခုန်သံကို နားထောင်ကြည့်
သည်။ သွားပြီ... သူ ထင်သလိုပဲ၊ ဘာတစ်ခုမှ အလုပ်မလုပ်တော့ပါ
လား။

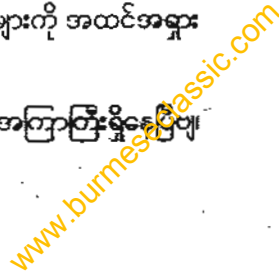
မှိုင်းသည် အထွေအထူးစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဦးလေးကြီး
၏နှလုံးရိုရာ ဘယ်ဘက်ရင်ဘတ်ပေါ် လက်တင်ပြီး နှလုံးခုန်လို့ခုန်
ငြား ဖိပေးမိသည်။

ထူးခြား မလာတော့ပါ။ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်း မသိပေမယ့်
ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ လူတစ်ယောက် အသက်ဆုံးရှုံးသွားသည့်အတွက်
စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

‘သူ... အသက်မရှိတော့ဘူး’

ဝိုင်းအံ့ကြည့်နေသော လူအားလုံး၏ မျက်နှာတွင် နာကျင်
ကြေကွဲခြင်း၊စိတ်မကောင်းခြင်းအရိပ်အယောင်များကို အထင်အရှား
တွေ့နေရသည်။ လူတစ်ယောက်က

‘ဒီလူက အောင်စာရင်းကြည့်နေတာ အကြာကြီးရှိပြီဗျ’

သူကြည့်ရတာ အရမ်းတုန်လှုပ်နေပုံပဲ။ သူ့ပါးစပ်ကလည်း သူ့သမီး
နာမည် ဘာဖြစ်လို့မပါရတာလဲလို့ တိုးတိုးလေးပြောနေသေးတာ။
စိတ်မကောင်းလိုက်တာဗျာ'

မိုင်းသည် တပည့်မနှစ်ယောက်၏အောင်မြင်မှုအတွက် ဂုဏ်
ယူရမည်လား။ ဒါမှမဟုတ် သမီးဖြစ်သူ၏ကျဆုံးမှုအတွက် အသက်
ပေးသွားခဲ့တဲ့ လူကြီးအတွက် နာကျင်ရမည်လား ဝေခွဲမရတော့ပါ။
စိတ်တွေက ကစဉ့်ကလျားဖြစ်ပြီး လူက ကတုန်ကယင်ဖြစ်လာသည်။

အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းတရားတွေဟာ ခန္ဓာရှိတဲ့လူတိုင်း
ကို နှိပ်စက်နေဦးမှာပဲ။ ရောင်လွှဲမရတဲ့တရားသဘောကို ငါ လက်ခံရ
မှာပေါ့။

သတိထားလေ မိုင်း...။ မင်းက ဆရာဝန်လောင်းဆို...
ရှေ့ဆက်ပြီး မင်းမှာ လူနာတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး သေခြင်းတရားတွေကို
အများကြီးကြုံရဦးမှာ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကြိုးစားထားမှပေါ့...။

မိုင်း Fianl Part II တက်နေတုန်း စာမေးပွဲနီးမှ ထွန်းလူ
တစ်ယောက် Renal Failure ဖြင့် ဆေးရုံတင်လိုက်ရသည်။

မိုင်းအတွက်တော့ ထွန်းလူသည် တကယ့်ကို သူငယ်ချင်း
ကောင်း ဖြစ်သည်။ ကျောင်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက်က တတွဲတွဲရှိပြီး
ညီအစ်ကိုလိုပင် သံယောဇဉ်ကြီးကြသည်။

ထွန်းလူ၏မျက်နှာသည် နည်းနည်းအမ်းနေပြီး ခြေထောက်
တွေက သိသိသာသာပင် ရောင်ကိုင်းနေသည်။

မိုင်းမှာ စာကျက်ခြင်းအလုပ်တစ်ဖက်ဖြင့် သူငယ်ချင်းကို
ဆေးရုံမှာ ညစောင့်လည်း လုပ်ပေးရသည်။ ထွန်းလူက သူ့တိုယ်သူ
အားငယ်ပြီး စိတ်ဓာတ်တွေကို အောက်ဆုံးသို့ ရောက်အောင် ဆွဲနှုတ်
နေသည်။

သောကျားတန်မဲ့ ကျိတ်ပြီး မျက်ရည်ကျနေရှာသည်။ သူ
မိဘတွေက သာမန်လူတန်းစားမို့ သူ့အတွက် စရိတ်စက ပိုကုန်မှာ
တို့လည်း တွေးပြီးစိုးရိမ်နေပုံရသည်။ ထွန်းလူ့ခရာ မှိုင်းလိုပင် study
guide လုပ်ပြီး သူ့ကျောင်းစရိတ် သူ့ရှာနေရသူဖြစ်သည်။

ဒီနေ့ ထွန်းလူ့ကို ကျောက်ကပ် ဆေးရမည်။

သူ့မှာ ဆီးကလည်း သိပ်မထွက်ချင်တော့။ ရေကိုတောင်
အတိုင်းအတာဖြင့် သောက်နေရသည့်ဘဝ၊ သနားစရာကောင်းလိုက်
တာလေ။

မှိုင်းက ထွန်းလူ့ကို သွေးလျှို့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီး သူ မသိ
အောင် အားလုံးကို ပိတ်ထားရသည်။ သူ သိသွားရင် လက်ခံမည်
မဟုတ်။ စာမေးပွဲနီးနေတဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဆီက သွေးကို ထွန်း
လူ ယူမှာမဟုတ်မှန်း မှိုင်း သိနေသည်။

သွေးအမျိုးအစားချင်း တူသဖြင့် လျှို့ခွင့်ရတာကိုပဲ သူ့မှာ
ဝမ်းသာနေရသည်။

ညကတည်းက စောင့်အိပ်ပြီး မနက် ထွန်းလူ မနီးခင်
သူ့ သွေးကိုဖောက်ပြီး ယူထားလိုက်သည်။

ကျောက်ကပ်ဆေးတဲ့လူနာတွေကိုကြည့်ရတာ ပင်ပန်းလှပဲ
သည်။ လေးနာရီလုံးလုံး ကုတင်ထက်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေနေရသည်။

သွေးဟောင်းတွေကို လက်ကတစ်ဆင့် ထုတ်ယူသလို သွေးသစ်တွေ
ထို့လည်း တစ်ပြိုင်တည်းသွင်းပေးနေသည်။

လက်မှသွေးကြောတွေ ပျက်စီးသွားလျှင် လည်ပင်းရှိ သွေး
ကြောကို အသုံးပြုသည်။

ထွန်းလူသည် ပိုက်ပေါင်းစုံနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ခွပ်ယှက်ခတ်
နေသည်။

ကုတင်ခြေရင်းမှာ ခုံလေး ချပြီး စောင့်နေသော မှိုင်းကို
သူ အားနာလှပြီ။

‘မှိုင်း.. မင်း အဆောင်ပြန်ပြီး အနားယူလိုက်ဦးလေတာ၊
စာမေးပွဲနီးနေပြီ.. ငါတော့ ဖြေရတော့မှာမဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်း
ရာ.. မင်း ငါ့အစား ပိုပြီးကြိုးစားနော်.. မင်း စာမေးပွဲအောင်ရင်
ငါကျေနပ်ပါပြီကွာ’

မျက်ရည်လေးတစ်စင်းစမ်းဖြင့် ဒီလိုစကားတွေပြောနေသော
ထွန်းလူ့ကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ နာလာသည်။

တစ်နှစ်ပတ်လုံး စာတွေဖိကျက်ရင်း သူ့ကျန်းမာရေး သူ
ဇျစ်လျှူရှုခဲ့သော ထွန်းလူ..

သူ့ကြိုးစားမှုတွေ အရာမထင်နိုင်တော့ဘူးလား၊ တံကြွေမှာ
ထ ဒီလိုနည်းနှင့် ကျီစယ်စရာလား။

'ငါ ညနေကျမှပြန်တော့မယ် ထွန်းလူ့ . ငါ့အတွက် ဘာ အဝန်းမကြီးပါဘူးကွာ . . မင်းသာ နေသာသလိုနေပါ။ ငိုက်ဆာရ လည်း ပြောနော်၊ ငါ ခွဲကျွေးပေးမယ်'

မှိုင်းက ထွန်းလူ့ သွေးမသွင်းခင်၊ ကျောက်ကပ်မဆေးက တည်းက ထမင်းကြော်တစ်ပွဲ ပြေးဝယ်ထားပြီးသား။ ကျောက်ဆေးတဲ့လူနာတွေက တစ်ချိန်လုံး စောင့်ကြည့်နေရသည်။ တစ်တလေ တစ်ဖက်လူရဲ့ သွေးက အရမ်းအားကောင်းနေရင် တုန်ထတာ၊ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်လာတာမျိုးတွေ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် က ထွန်းလူ့ကို မျက်ခြည်ပြတ်မခံဘဲ စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

'မင်း ပင်ပန်းလှပြီ မှိုင်းရာ . . အဖေတို့ မလာသေးဘူးလား မသိဘူး . . မနေညနေကတည်းက ပြန်သွားလိုက်တာ ခုချိန်ထိ အယောက်မှပေါ်မလာတော့ဘူး'

ဘယ်လာနိုင်မှာလဲကွာ၊ သူတို့ မင်းကို ကျောက်ကပ်ဆေးအတွက် ငွေလိုက်ရှာနေကြတာ . . ဘယ်လောက်ပင်ပန်းလိုက်သလဲ ဒါတွေကို မင်းသိအောင် ငါဘယ်လိုပြောရမှာလဲ ထွန်းလူ့ . .

'ငါ မလာခိုင်းတာပါကွာ၊ သူတို့ခမျာ အကြီးအမှန်ဒီမှာထိ စောင့်ဖို့ သက်သောင့်သက်သာရှိတာမှမဟုတ်တာ . . မင်းနဲ့ငါ ညီ အစ်ကိုတွေပဲဟာ၊ ဘာမှအားနာမနေနဲ့'

ထွန်းလူ့စိတ်ပြောင်းသွားအောင် စကားတွေ လျှောက်ပြော နဲ့ ခဏနေတော့ သူ့အိပ်ပျော်သွားသည်။

ထွန်းလူ့ အိပ်သွားတော့ မှိုင်း စာခဏထိုင်ကျက်ရင်း သွေး ချောက်ထားသည့်အရှိန်ဖြင့် လူက နုံးချိုလာသည်။ ငိုက်မျဉ်းလာ သည်။

(ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာများ ပေးပို့လိုပါက အမှတ်-၄၁၊ မြေညီထပ်၊ မေတ္တာရောင်ပြန်ရုပ်ရွှင်၊ လမ်း ၉၀၊ ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပေးပို့နိုင်ပါသည်။)

ဘာလုပ်ဖို့လဲ. . ဘာအတွက် မှတ်ထားတာလဲ။ ဒေါက်တာ
ရွှေမောင်ဆိုတာကရော ဘယ်သူလဲ. . ။

ထွန်းလူနာမည် မပါသည့်အတွက် သူ တို့တိပြီး ဝမ်းသာ
သွားသည်။

စာအုပ်ကြီးကိုင်ပြီးလိုက်မှတ်နေသူဟာ ရုပ်ရှင်တွေ၊ ပြဇာတ်
တွေမှာ သူမြင်တွေ့ဖူးသော 'သေမင်း'နှင့်တူနေသည်။ ထိုသူသည်
ပြည်နေတုန်းမှာပင် ထွန်းလူ၏ကုတင်နံဘေးမှ ထွက်ခွာသွားလေ
သည်။

ထွန်းလူကုတင်နားကို နောက်ထပ်ရောက်လာသူမှာ ဝူတီ
အုတ်ဝတ်ပြီး မျက်မှန်တပ်ထားသော ဆရာဝန်တစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။

ထွန်းလူကို လာကြည့်ပေးပုံ ရသည်။ မှိုင်းက ဘာရယ်
တုတ်။ ဆရာဝန်၏ရင်ဘတ်ဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

'ဒေါက်တာရွှေမောင်'ဟု သူတွေ့လိုက်ရသည်။ ခုနတုန်းက
ဆိုလူကြီးစာအုပ်ထဲမှာ မှတ်ထားတဲ့ နာမည်ပဲ။ ထူးဆန်းလိုက်တာ။
ဘာလို့ လာပြီးတိုက်ဆိုင်နေရတာလဲ။

ဆရာဝန်သည် အခန်းထဲမှပြန်ထွက်သွား၏။ မှိုင်းက လတ်
နာရီကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

လူတစ်ယောက် ထွန်းလူရဲ့ကုတင်နားကို တရွေ့ရွေ့ အ
ကပ်လာနေသည်။ လူဆိုပေမယ့် တကယ့်လူနှင့်မတူပါ။ တစ်ကိုယ်တ
အဝတ်နက်တွေ ဝတ်ပြီး မျက်နှာမှာလည်း ခေါင်းစွပ်လိုလို၊ ခေါ
ဆောင်းလိုလို စွပ်ထားသေးသည်။

ဒီလူ ဘာလာလုပ်တာလဲ. . လက်ထဲမှာလည်း စာအုပ်ကြ
ကိုင်လို့။ ခုထိ ရုပ်နေတုန်း။ ထွန်းလူကိုလာခေါ်တာများလား။ စ
အုပ်ထဲမှာလည်း မှတ်နေသည်။ မှိုင်းသည် သိချင်စိတ်ဖြင့် ထိုလူ
စာအုပ်ထဲကို တိတ်တိတ်လေးချောင်းကြည့်မိသည်။

'ဒေါက်တာရွှေမောင်'တဲ့. . ဘေးမှာ နေ့စွဲနှင့်အချိန်ပါ မှတ်
ထားသေးသည်။

မွန်းလွဲ တစ်နာရီနဲ့ဆယ့်ငါးမိနစ်. .

ဟာ. . ဒါဆို ဟိုစာအုပ်ထဲကအချိန်ကို ရောက်နေပြီပဲ ဆရာဝန်အတွက် သူ့စိုးရိမ်သွားသည်။

‘ဆရာ. . သတိထား. .’

သူ့အော်သံကိုက ချောက်ချောက်ချားချားရှိလှသည်။

သို့သော် သူ့နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ။

ဆရာဝန်သည် အခန်းဝမှာပင် ဝိုင်းကနဲ လဲကျသွားပြီ ဖြစ်

သည်။

နောက်ဆက်တွဲသတင်းက ဒေါက်တာရွှေမောင် သေပြီတဲ့

မိုင်းတစ်ယောက် သူငယ်ချင်းထွန်းလူကို သေမင်း လား

ခေါ်သွားခြင်းအတွက် ဝမ်းသာနေမိသည်။ ထွန်းလူ ကျိန်းသေပေါ်

ကံကောင်းပြီဟု တစ်ထစ်ချယုံကြည်မိသည်။

ထိုအခိုက်တွင်

‘မိုင်းရေ. . ဆရာဝန်ခေါ်ပေးပါဦး၊ ဒီမှာ သွေးတွေ ထွက်

နေပြီ’

ထွန်းလူအသံပါလား. .

မိုင်းမျက်လုံးတွေ ပွင့်လာသည်။ သူ အိပ်ပျော်နေတာ

လား။ ဒါဆို ခုနက မြင်တာတွေဟာ အိပ်မက်ပေါ့။

အိပ်မက်မက်ပြီး အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် မိုင်းက

‘ဆရာဝန်က သေပြီလေ’

ဟု ပြောမိသည်။

‘ဟိုမှာ roundလှည့်နေတယ်လေကွာ. . မြန်မြန်သွားခေါ်

ကွာ. . ဒီမှာ သွေးတွေထွက်နေပြီ’

ထွန်းလူပြတုံ့နေရာ သူ့ကြည့်မိတော့မှ ပိုပြီးအံ့ဩရသည်။

သူ့အိပ်မက်ထဲက ဆရာဝန်ပါလား။

ဘုရား. . ဘုရား. . ဒေါက်တာရွှေမောင်ပဲ. . မွန်းလွဲ ၁၁၅

နာ သေမည့်သူဟု သူသိထားသည်။

ထွန်းလူ ကြောက်သွားမည်စိုး၍ သူ ထပ်မပြောတော့ပါ။

အချိန်တိုတိုလေးအတွင်းမှာ သူ့ဘာတွေလျှောက်မက်နေတာလဲ။

အိပ်ရေးပျက်လို့ပဲ ကြောင်သွားပြီလား။ ညနေ ထွန်းလူမိဘ

တွေရောက်လာရင် အဆောင်ပြန်ပြီး တစ်နေ့အောင် အိပ်ပစ်လိုက်

ဦးမည်။

‘ထွန်းလူ. . မင်း ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး သိလား၊ စိတ်အေး

အေးထားပြီးသာနေ၊ ဒီနှစ်မဖြေဖြစ်လည်း နောက်နှစ်ဖြေလို့ရသေး

တာပဲ၊ အဓိက မင်းကျန်းမာရေးကောင်းဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ကံ. .

ဝမ်းစပ်ဟ၊ ငါ ထမင်းကြော်ခွံပေးမယ်’

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၁၂၆

သူ့ရဲ့ ပင်ကိုစိတ်ကိုက ပရဟိတဆန်သည်။

ဒါကြောင့်ပဲဘုရားက ဆရာဝန်ဖြစ်ခွင့်ပေးသနားတာလား
မဆိုနိုင်ပါ။

အယုတ်အလတ်အမြတ်မရွေးပြုစောင့်ရှောက်ဖို့ သန့်ရှင်း
ချထားမိသည်။

ညောင်ရောက်နေသည် ဆို၍ ရေစက်တွေကို ခြောက်
အောင် တဘက်ဖြင့် ပွတ်သုတ်ပြီးနောက် တီရှပ်အဖြူတစ်ထည်ကို
ဆောက်စွပ်လိုက်သည်။ နံရံမှာကပ်ထားသောမှန်ကို ကြည့်ပြီး ခေါင်း
ငြိလိုက်သည်။

အဲဒီမှာတင် ဆေးကျောင်းသားဆရာဝန်လောင်း၏ အလှ
ခြင်ခြင်းကိစ္စ ပြီးဆုံးလေသည်။

ရင်ထဲကတေးသံလေးဆီ မရောက်တာ တစ်ပတ်ပြည့်တော့
သည်။ သတိရတိုင်း၊ တိုက်ဆိုင်မှုရှိတိုင်း လွမ်းမိသည်။

တေးသံလည်း သူ့ကိုလွမ်းနေမှာပဲ။

အခြေအနေအရ သူက မသွားနိုင်ပေမယ့် တေးသံရောက်

သာနှင့် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲဟု စိတ်ထဲမှ တောင့်တမိသည့်
ထိတ်တခိုးမျှော်လင့်မိသည်။

ဥည့်ခန်းထဲမှာ ကျောပေးပြီး ထိုင်နေသော ကောင်မတော်
နှစ်ယောက်။

ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာလုံးဆိုးသွားသည်။ သူ့ရဲ့တေးသံကလေး
ရောက်လာပြီပဲ။

‘တေးသံ’

သူ့ရဲ့ ဝမ်းသာလို့ထွက်လာတဲ့ ခပ်မြူးမြူးခေါ်သံနှင့်အတူ
မျက်နှာကြီးကလည်း ပြုံးနေမှာ သေချာသည်။

‘ကိုကို. . နေမှကောင်းရဲ့လားလို့ စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ စာမေး
ပွဲနီးပြီဆိုတာ သိပေမယ့် ဖေဖေနဲ့မေမေက မရဘူးလေ. . ကိုကို
နေ့တိုင်း မျှော်နေတာ’

တေးသံရော မမျှော်ဘူးလားဟု မေးလိုက်ချင်ပေမယ့် ချိန်
ရှိနေလို့ ထိန်းထားရသည်။ မတွေ့တာကြာလို့လား မသိ။ တေးသံ
လေးပို ပိုပြီးလှလာသည်။ ချစ်စရာကောင်းလာသည်။

‘ကိုကိုသူငယ်ချင်း ဆေးရုံတင်ထားလို့ စောင့်အိပ်ပေးနေ
တာ၊ ဒီနေ့ သူ့ကျောက်ကပ်ဆေးလို့ ကိုကို သွေးလျှူခဲ့သေးတယ်’
‘ဟင်. . စာမေးပွဲ ဒီလောက်နီးနေတာ ကိုကိုကလဲ’

‘တေးသံရယ်. . သွေးလျှူတာကဒီလောက်မွန်မြတ်တဲ့ဥစ္စာ၊
အခါအခွင့်သင့်လို့လျှူရတဲ့ဟာ ငါတို့က သာဓုတောင် ခေါ်ရဦးမယ်’

‘ချိုနော်. . နင့်မှာက အစ်ကိုအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီး တစ်
ယောက်လုံးရှိနေတော့ ဘယ်စိတ်ပူပိုမလဲ၊ ငါ့မှာ အစ်ကိုမရှိလို့ ကိုကို
ထိုပဲ အားကိုးနေရတာ’

ချိုချိုက တေးသံကို မျက်စောင်းလှမ်းချိတ်တာတွေဖြင့် ဘာ
ရယ်မဟုတ် ရင်ထဲတွင် ကျေနပ်သွားသည်။

ဥတစ်လုံး၊ တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝမှာ တိုယ့်ကို စိုးရိမ်ပူဝန်
ပေးမယ့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှိနေတာ စိတ်ချမ်းသာစရာ
မဟုတ်ဘူးလား။

‘ဒီချိုငဲ့တွေက ဘာလဲ တေးသံ’

‘အမေလေ. . ကိုကို စာမေးပွဲနီးနေလို့တဲ့၊ ဟင်းတွေဇော၊
လက်ဖက်တွေရော လုပ်ပေးလိုက်တာ’

‘ဟာ. . အတော်ပဲ၊ အန်တိုလက်ရာကို လွမ်းနေတာ၊ တော
လှလည်းတင်တယ်၊ ကုန်အောင်လည်း ဆွဲမယ်လို့ ဆက်ဆက်ပြော
ပေးနော်’

တေးသံလေး ရယ်နေပါသည်။ ဒီနေ့တစ်နေ့တုန် သူ့ စာ
ကျက်လို့အဆင်ပြေမှာ သေချာနေပါပြီ။

ဘဝတစ်ခုကို ထပ်ပြီးမြှင့်တင်ဖို့အတွက်၊ ဆရာဝန်ဘဝကို ဝိသိပြင်ပြင်ရောက်နိုင်ဖို့အတွက် နောက်ဆုံးစာမေးပွဲကြီးကို သူ့ဖြေဆို ခဲ့ပြီ။ viva ဖြေအပြီးမှာ ညနေထွက်မည့် အောင်စာရင်းအတွက် ကြိုတင်ရင်ခုန်စွာဖြင့် 'မယ်လမု' ဘုရားသို့ သူထွက်လာခဲ့သည်။

အချိန်တွေ အများကြီး ရင်းပြီး ကြိုးစားခဲ့ရသည့်အတွက် အောင်မြင်မှုကို သူရလိုသည်။

သတ္တဝါတွေရဲ့ အသက်ကို မလွဲမသွေ ကယ်ဆယ်ခွင့်ရသူ ဖြစ်ပါစေလို့အဓိဋ္ဌာန်ပြုကာ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားဆီမှာ သူ့ဆုတောင်း ပါသည်။

ဒီညနေမှာ အောင်မြင်မှုတွေ ပွေ့ပိုက်ပြီး တေးသံဆိုကိုသွား ချင်သည်။ သူ့အောင်မြင်မှုအတွက် ဝိုင်းဝန်းဂုဏ်ပြုပေးမည့် ဦးနှင့် အန်တီတို့ကို သူ့အလိုရှိပါသည်။

တစ်နေ့နေ့မှာ . . ဘယ်တော့မှန်းမသိသည့် တစ်နေ့နေ့မှာ တေးသံရဲ့အချစ်ကို သူရလိုသည်။

တစ်သက်လုံးအတွက် စောင့်ရှောက်သွားချင်သည်။

အနာဂတ်မှာ ဆရာဝန်ဖြစ်လာမည့် တေးသံကို ညီမလေး လိုရော၊ ချစ်သူလိုပါ 528+1500=2028 ရှိရှိသမျှအချစ်တွေ အား လုံးပုံပေးပြီး ချစ်ရပါသည်။

မိုင်းသည် ဘုရားကို တစ်ပတ်ပတ်ပြီး စနေနံ့ထောင့်တွင် ထွန်းလူအတွက် ဝင်ပြီး ဆုတောင်းပေးသည်။ ကြိုးစားသမျှ အရာ မထင်ခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းအတွက် ယူကြုံးမချစ်မိသည်။ နှမြောမိ သည်။ နောင်နှစ်တွေမှာလည်း ထွန်းလူ စာမေးပွဲဖြေနိုင်မည်မဟုတ် ပါ။

ထွန်းလူရဲ့ရောဂါက တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် ကျောက်တပ်ဆေး မှသာ အသက်ရှင်ဖို့အခွင့်အရေးရှိသည်။ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်ဟုတ် ဘဲ ဒီထက်ပိုပြီး လေး၊ ငါးရက် တစ်ကြိမ် ဆေးရမည့်အခြေအနေ ရောက်လာခဲ့ရင် . . .

မိုင်း ဆက်ပြီး မတွေးရဲတော့ပါ။ တစ်ကြိမ် ဆေးဖို့ အရေး တောင် ပိုက်ဆံကို အသည်းအသန် ရှာဖွေနေရသော ထွန်းလူမိဘ တွေရဲ့မျက်နှာကို သနားစဖွယ် မြင်ယောင်လာသည်။

ကျောက်ကပ်သာ မဆေးဘဲ လွှတ်ပေးလိုက်ပါတ သူ့မှာ အသက်ရှင်ဖို့အခွင့်အရေး တော်စော်နည်းနေပြီဖြစ်သည်။

သူ့ကျောက်ကပ်တွေက အလုပ်မှ သိပ်မလုပ်နိုင်တော့တာ၊ အားလုံး ပိတ်ဆို့ကုန်မှာပဲလေ . . .

တဖြည်းဖြည်း အချိန်တွေ ကုန်လာသည်။ သူ့ဗိုက်ထဲတို့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နှင့်မုန့်တစ်ခုသာ ဝင်သေးသည်။

စိတ်တွေ လှုပ်ရှားပြီး ဟုတ်တိပတ်တိ ဘာမှစားလို့မရ၊
အဖေ့ကို သတိရလာသည်။

အဖေ့ကိုလည်း လွမ်းလာသည်။

တကယ်လို့ သူ့သာ စာမေးပွဲအောင်ခဲ့လို့ ရှိရင် ဟောက်စ်
ဆင်းပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ဘွဲ့ယူရလိမ့်မည်။

‘ငါ့သား ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီဟေ့’ ဆိုပြီး ခေါင်းကိုမော့၊ ရင်ကို
ကော့ကာ ဘယ်တစ်ယောက်၊ ညာတစ်ယောက် သားလက်ကိုတွဲလို့
ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံမည့်မိဘတွေ ဘယ်မှာလဲ။

ဝမ်းနည်းလာသည်။ တောက်လျှောက် ပင်ပင်ပန်းပန်းရုန်း
ကန်ပြီး ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ အားငယ်တဲ့အခါ၊ ဖျားနာတဲ့အခါ မိဘ
ရင်ခွင်ကို သူတမ်းတတာပေါ့။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ငယ်စိတ်က
လေးဖြင့် အဖေ့ဆီသွားရမှာ၊ အဖေ့အိမ်ပြန်ရမှာ သေမလောက်ရှက်
ခဲ့မိသည်။ အခုအချိန်မှာတော့ . . .

ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ အဖေ။ အဖေဟာ သူ့ဘရာဇာ
မကလို့ဘာကြီးပဲဖြစ်နေပါစေ၊ အဖေ့အိမ်ကလေးကို ကျွန်တော်လွမ်း
တတ်နေပါပြီ။

ရင်ထဲမှာ လှိုက်ပြီးတက်လာသည်။ မျက်လုံးတွေထဲမှာ မျက်
ရည်တွေ ပြည့်လာသည်။

မျက်ရည်ကျတာကို ငိုတယ်လို့ပြောရင် အခု ကျွန်တော်ငို
နေပြီ အဖေ . .

မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလားလို့ အဖေဆူရင်လည်း ခံ
ဖို့အသင့်ပါပဲ။

ဟိုးကောင်းကင်မှာ နေမင်းရဲ့အရောင်တွေဖျော့လာပြီ . .
နေတောင် ဝင်တော့မှာပါလား။

မှိုင်းသည် ထိုအခါကျမှ အောင်စာရင်းကြည့်ဖို့ သတိရပြီး
ဘုရားမှပြန်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ပေးဆပ်ခြင်းရယူလိုခြင်းမရှိတဲ့အချစ်၊ အနှုံးအမြတ်မကြည့်
တဲ့ အချစ်၊ အရောင်တွေ မချယ်ထားတဲ့ ပကတိ အဖြူရောင်သက်
သက်အချစ်ပါ ကိုကို။

ဟော... ကိုကို လာပြီ။

ဖြတ်သန်းသွားသော ကားတစ်စီး၏ ကားမီးရောင်ကြောင့်
ဆိုကိုကို သူမ တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ညအမှောင်ထဲမှာပေမယ့် တေးသံက ကိုကို့လမ်းလျှောက်
ခံကို ကြည့်ပြီး စာမေးပွဲအောင်လာတယ်ဆိုတာ ချက်ချင်းသိလိုက်
ပါသည်။ ကိုကိုက လမ်းလျှောက်ရင် ခါးကိုမတ်မတ်ထားပြီး စမတ်
ထူကျလေး လျှောက်တတ်သည်။ အရပ်က ခြောက်ပေနီးနီးမြင့်တာ
ဆိုတော့ ဘယ်မှာပဲ တွေ့တွေ့ ဘယ်နေရာမှာပဲ ကြည့်ကြည့်၊ တိုကို
က ထင်းခနဲပေါ်လွင်နေသည်။ တေးသံက တံခါးပြေးဖွင့်ပေးရင်း

‘စာမေးပွဲအောင်တယ် မဟုတ်လား ကိုကို’

‘ကိုကို အောင်တယ် တေးသံ၊ ဝမ်းမသာဘူးလားဟင်’

မိုင်းက တေးသံရဲ့လက်ကလေးကို အုပ်မိုးရင်း ဖေးလိုက်
သည်။

‘ဝမ်းသာတာပေါ့ ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုအောင်မယ်ဆိုတာ သိ
ပေမယ့် စိတ်က ပူနေတာပဲ၊ တစ်နေ့ကုန် ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး သိလား’

ညနေစောင်းလောက်ကတည်းက တေးသံ ကိုကိုကို မှော်
နေမိသည်။ ဒီည ကိုကို ကျိန်းသေပေါက်လာလိမ့်မည်။

တေးသံရဲ့ကိုကို ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်တော့မှာပေါ့။ တေးသံ
ဂုဏ်ယူပါတယ် ကိုကို။ ကိုယ့်ကို control လုပ်ပြီး ထိန်းကျောင်းပေး
မယ့် မိဘ မရှိပေမယ့် ကိုယ့်အသိစိတ်နှင့်ကိုယ် ရိုးသားစွာ ကြိုးစား
ခဲ့သောကိုကို။

သူ့အနာဂတ် သူ ရွေးတတ်သည်။ သူ့ပန်းတိုင်ကို သူ
သိသည်။ ရုပ်ရည်ကလည်း ယောက်ျားပီသည်။ ခန့်ညားသည်
မိန်းကလေးသဘာဝ ဖွင့်ပြောဖို့အခွင့်အရေးမရှိပေမယ့် တေးသံ
ကိုကိုကို ချစ်တယ်...

‘ဦးတို့ အန်တီတို့ရော’

‘ရွှေတယ် ကိုကို. . မေဖေကလေး ခုဆို ညတိုင်း တရားထိုင်တယ်။ အဲဒါ ကိုကို သင်ပေးထားတာဆို’

‘ဒါပေါ့. . အလကားရတဲ့ လေ့ကို မရွံ့တတ်ရင် လူမိုက်စီ meditation (တရားထိုင်ခြင်း) လုပ်တာဟာ စိတ်ကို တည်ငြိမ်စေတယ်။ အာရုံစူးစိုက်မှု ပိုပြီးကောင်းစေတယ်။ ကျန်းမာရေးအတွက်လည်း ကောင်းစေတယ်လေ. . တေးသံလည်း အားရင် တရားထိုင်နော်’

တေးသံက ချစ်စဖွယ်လေး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘ဟုတ်. . တရားထိုင်ရင် တေးသံ စာတွေကောင်းကောင်း ကျက်လို့ရမှာပေါ့နော်။ ဒါနဲ့ တေးသံ ဆေးကျောင်းတက်ရင် ကိုကို့ကဲ့သို့ guide လုပ်ပေးရမယ်နော်’

‘စိတ်ချ. . တေးသံ ကျောင်းပြီးတဲ့အထိ ကိုကို တာဝန်ယူတယ်’

သူ့ရဲ့ဘာလို့လိုစကားကြောင့် တေးသံက ရှက်စနိုးလေးဖြူသွားသည်။ တေးသံအနားကပ်ပြီး ‘တစ်သက်လုံးအတွက်’ဟု တိုးထိုးလေး ထပ်ပြောမိတော့ ကောင်မလေးခမျာ ခေါင်းပင် မဖော်ရဲတော့ပါ။

‘ကိုကိုနော်’

‘ဗျာ. . ’

‘ကြည့်ပါလား. . ဘယ်သူက ခေါ်နေလို့လဲ’

‘သူ့အလိုလို ထူးချင်နေတာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲကွ’

မျက်လုံးလေးနှစ်စုံ ခလုတ်တိုက်မိကြသည်။ မျက်လုံးသည် မိတ်၏ပြတင်းပေါက်လို့ပြောကြသည်။ ဒါဆို တေးသံရဲ့မျက်လုံးထဲမှာ ချစ်ခြင်း၏အငွေ့အသက်တွေ လွှမ်းမိုးနေတာ သူတွေ့လိုက်ရပြီပဲ။

ကျေနပ်ပါပြီလေ။ ကိုယ့်အချစ်တွေ သူသိအောင် ဖွင့်ပြောခဲ့ မပြောဖို့ထက် သူ့အချစ်တွေကို ဖတ်တတ်ဖို့သာ အရေးကြီးပါသည်။ ဒါပေမယ့် တေးသံဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို သူ သေမလောက် ချစ်ရတယ်ဆိုတာ ကိုယ်စောင့်နတ်က အသိဆုံးပါပဲ။

ဒေါ်ရင်ရဲ့အခြေအနေက အဆိုးဆုံးအဆင့်ကို ရောက်နေ
ပြန် CA Cervix(သားအိမ်ခေါင်းကင်ဆာ) မှာ သူက နောက်ဆုံး
အဆင့်ရောက်မှာ အချိန်တွေ လွန်ကာမှ ရောက်လာခဲ့သည်။

ဆရာဝန်ကြီးက သူ့ကို chemဝသွင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
လူနာရှင်ကို ဖွင့်ပြောသော်လည်း ဆေးပညာဗဟုသုတမရှိသူမို့ သိပ်
ပြီး နားလည်ပုံမရပါ။

သူတို့ သိချင်နေတာက ဘာဆေးသွင်းမှာလဲ ဆိုတာထက်
ဆေးရဲ့တန်ဖိုး ဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုတာသာ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ရင်ဟာ မှိုင်းကိုတွေ့တိုင်း ဆရာလေး၊ ဆရာလေးထံ
အားကိုးတကြီးခေါ်တတ်သည်။ ဒီနေ့ မှိုင်းကို ဒေါ်ရင်စောင့်နေပုံ
သည်။

‘ဘယ်လိုလဲ ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒီနေ့ နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား
ဒေါ်ရင်ရဲ့မျက်နှာလေး ညှိုးသွားသည်။

‘ကျုပ် ပြန်တော့မယ် ဆရာလေးရယ်. . ဆေးသွင်းဖို့ ပိုမို
ဆံ့ပြည့်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာလေးကို နှုတ်ဆက်ချင်လွန်းလို့ စောင့်
နေတာ’

သူပြောတာ ဟုတ်မှာပါ။ သူ့ပစ္စည်းတွေ အားလုံး ထုပ်ထွင်း
ထားပြီးပြီ။ ဒီအတိုင်းပြန်သွားရင်သူ့သက်တမ်းပိုပြီး တိုသွားမှာမို့

မှိုင်း ဒေါ်ရင်ကို မဖြစ်မနေ တားရလိမ့်မည်။
‘ဒီမှာ ဒေါ်ဒေါ်. . ကျွန်တော် ပြောပြမယ်၊ ဒီဆေးကိုတော့

ဒေါ်ဒေါ်ဖြစ်အောင်သွင်းသွားပါ၊ ပိုက်ဆံမတတ်နိုင်ဘူးဆိုရင်လိုတဲ့ငွေ
ကျွန်တော်စိုက်ပေးပါမယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်မှာ ဘယ်လောက်ရှိသလဲပြော’

‘ဘယ်မှာသိပ်ရှိပါ့မလဲ သားရယ်၊ တစ်နေ့လုပ်မှတစ်နေ့စား
ရတာ၊ ရှေ့နှစ် စပါးပေါ်တုန်းက သားလေးနှစ်ယောက်ကို ပဉ္စင်းခံဖို့

ထားတဲ့ငွေလေးပဲ ရှိတာ၊ အဲဒါကလည်း သောင်းဂဏန်းလေးမဖြစ်
လောက်ပါ ဆရာလေးရယ်. . ကျုပ်တော့ စိတ်ကို လုံးလုံးလျှော့ချ
ဆိုက်ပြီကွယ်၊ သေမင်းခေါ်တဲ့အချိန် လိုက်သွားရတော့မှာပေါ့’

ပြောပြီး ဒေါ်ရင် ငိုနေပါ၏။ ရှိရင်းစွဲ အသက်အရွယ်ထက်
ပိုပြီးအိုစာနေသော ဒေါ်ရင်။ ရောဂါ၏နှိပ်စက်မှုကြောင့် လောက

ကြီးကို အနွှဲပေးထားသော ဒေါ်ရင်. . မှိုင်းရင်ထဲတွင် နှင့်လာသည်။
အမေ့တုန်းကလည်း အဲဒီလို ကင်ဆာနဲ့ပဲ ဆုံးသွားခဲ့တာ။ သူ့အိတ်

ထဲမှာ ဘယ်လောက်ပါသလဲလို့ထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ထောင်
ထန် အရွက်နှစ်ဆယ်ထွက်လာသည်။

‘ကျွန်တော် သိတာတော့ လေးသောင်းကျော် ငါးသောင်း
လောက်ဆို ရမှာပါ’

ဒေါ်ရင်မျက်နှာမှာမျှော်လင့်ချက်တွေဖြင့်ဝင်းပလာသည်။

'တကယ်... ဆရာလေး တကယ်ပြောတာလားဟင်၊ အဲ
လောက်ပဲ ကုန်မှာလား'

ဇိုးသားဖြူစင်လွန်းတဲ့ ဒေါ်ရင်ရယ်လေ။ သူ့ခမာ အသံ
ရှင်ချင်ရှာမှာပေါ့။ သူ့မိသားစုနဲ့အတူနေချင်ဦးမှာပေါ့။ မလွဲသာလွှာ
လို့သာ အားလျော့ထားရတာ။

မိုင်းမှာ သူ့ကိုကြည့်ပြီး သနားတာသာ သိတော့သည်။
လေးငါးသောင်းဆိုတာ ဆေးတစ်ကြိမ်သွင်းဖို့အတွက် ကု
ကျငွေဆိုတာသာ သူ့သိသည်။ နောက်ထပ် ထပ်သွင်းမည့် ဆေး
တွေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးရှာမလဲ။

ငွေကြေး တတ်နိုင်သောသူ တစ်ဦးဦးက ဒေါ်ရင်အတွက်
ဆေးဖိုးတွေလာလှူပေးရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲဟု သူ တော
တမိသည်။

'ဒေါ်ဒေါ်ယောက်ျားကော မတွေ့ပါလား'

'သူကငွေသွားရှာနေတာ... ရလို့ရငြားပေါ့ဆရာလေးရ
ဒေါ်ဒေါ်တို့ဘဝက အိုစာနာစာစုဆောင်းဖို့ အခွင့်အရေးမှမရှိတ
ဟော... ဟိုမှာ ပြန်လာကြပြီ'

ဒေါ်ရင်ယောက်ျားသည် ချွေးတွေကိုသုတ်ရင်း မိုင်း
အား ကိုးတကြီးတိုင်ပင်ရှာသည်။

'ဆရာလေး... ပိုက်ဆံ သွားရှာတာ နှစ်သောင်းခွဲပဲ ရလာ
တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မသိတော့ဘူး'

မိုင်းက သူ့အိတ်ထဲမှ ငွေနှစ်သောင်းကို ဒေါ်ရင်လက်ထဲသို့
ရိုရိုသေသေထည့်ပေးလိုက်သည်။

'ဒါလေး လက်ခံပါ ဒေါ်ဒေါ်... ကျွန်တော် ထတ်နိုင်သမျှ
ဒါနပြုတာပါ'

ဒေါ်ရင်က မျက်ရည်တွေဝဲပြီး မိုင်းကိုကြည့်သည်။

'ဆရာလေးမှာ သုံးဖို့ရော ရှိသေးရဲ့လားကွယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်သိ
တာက ဆရာလေးမှာ ကိုယ့်တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် ကိုယ့်တာကိုယ်
ရုန်းနေရတာဆို'

'ဒါတော့ ဒါပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ အခုဟာက ကြံကြိုက်တုန်း
ကျွန်တော် ကုသိုလ်ပြုခွင့်ရသွားတာ'

ဒေါ်ရင်က ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြင့် ဆုတွေ တသိကြီးပေးပါ
တော့သည်။

'ဆရာလေးဘဝတစ်လျှောက်လုံး လူနာတွေကို တယ်တင်
စောင့်ရှောက်နိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ပါစေ၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့လို ဝင့်နာ ထံနာ
ဝေ ဒနာတွေ ကင်းရှင်းပါစေကွယ်'

ဆေးရုံမှာ ဒေါ်ရင်လိုလူတွေ အများကြီးရှိပါသည်။

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၁၄၄

တန်လို့ မာန်လျှော့ပြီး အိမ်ပြန်သွားရတဲ့သူတွေ ဘယ်လောက်သနား
ဖို့ တောင်းသလဲ။

ဒေါ်ရင် ပေးတဲ့ဆုကို ခံယူပြီးနောက် လူနာတစ်ယောက်ဆီ
ထွက်ခဲ့ရပြန်သည်။

ဒီလူနာ၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်မှာ ဒီဝေဒနာနဲ့ပေမယ့် နောက်လူနာ
နောက်ခန္ဓာမှာတော့ နောက်ထပ်ဝေဒနာတွေနှင့် သူ့ကို ဆီးကြိုနေ
ဦးမည်။

မူပိုင်နှင်းဆီကို
Facebook ပေါ်တွင်လည်း အားပေးနိုင်ပါသည်။
Find "Mu Paing Rose" on Facebook and
become a fan

ဆောင်ရွက်ရန်

‘ဆရာ... ဟိုကုတင်ပေါ်က လူနာက HIV(+)နော်၊ ဒီနေ့
ဆရာ roundလှည့်ရင် သတိထားရအောင် ပြောတာ’

သူနာပြုဆရာမလေး ပြတဲ့ တစ်ယောက်ဟာ ဘယ်သူ့ကို
မှ မကြည့်ဘဲ မျက်လုံးတွေ အမြဲမှိတ်ထားသတဲ့။ ဂျစ်တီးဂျစ်တန်နဲ့
အားလုံးကို ခွကျကျဆက်ဆံသတဲ့။ အဆိုးဆုံးက သောက်ဆေးတွေ
ကို မသောက်ဘဲ လွှင့်ပစ်တဲ့ကိစ္စ။ ဒီနေ့တော့ ဒီလူနာနှင့်သူ နဝန်း
လုံးရဦးမည်။

‘ကိုဝဏ္ဏ’

မှိုင်းခေါ်တော့ သူပြန်မထူးပါ။ အိပ်နေတာမဟုတ်မှန်း သိ
ပေမယ့် အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေသူဆိုတော့ နိုးရခက်နေတာပဲ။

ဆောင်ရွက်ရန်

'ခင်ဗျား မအိပ်ဘူး မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်ပြောစရာလေး နှိုလို့ မျက်လုံးခဏဖွင့်ပါဦး'

ဘာသံမှထွက်မလာသလို မျက်လုံးလည်း ဖွင့်မလာပါ။
ဘေး ကုတင်မှာရှိတဲ့ လူနာတွေက မှိုင်းကို အားနာလာကြသည်။

'ဟေ့လူ့ . . ဆရာခေါ်နေတယ်လေ'

'သူက ဒီလိုပဲ ဆရာ . . တစ်ချိန်လုံး ဒီလိုပဲနေနေတာ'

လူနာတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဝိုင်းပြီး ပြောတော့
ကိုဝဏ္ဏဆိုတဲ့သူက

'အဲဒီဆရာဝန်ကတော့ လက်အိတ် ဆယ်ထပ်လောက် စွပ်
လာရဲ့လား'

ထိုသူက နာကြည်းစွာ မေးလာသည်။

'အေးပေါ့လေ . . ဝိုင်းပြီး ရွံမယ်ဆိုလည်း ရွံလောက်တာကို
လမ်းပေါ်က ခွေးတစ်ကောင်လောက်တောင်မှ တန်ဖိုးမရှိတော့ဘူး'

သူ့ဘဝ သူ့အားငယ်နေတာကိုး။ ဝမ်းနည်းနေရှာတာ . .

မှိုင်းသည် သူ့လက်တွင်စွပ်လာသောလက်အိတ်ကို ဆွဲချွတ်
ပစ်လိုက်သည်။

မိုက်ရွေးရဲဆန်တယ်ပြောလည်း ခံရုံပါပဲ။

'ကဲ . . ကိုဝဏ္ဏ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် လက်ဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်

ရအောင်၊ ကျွန်တော့်နာမည် မှိုင်းဝေဟင်ပါ။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါ
တယ်'

ကိုဝဏ္ဏသည် မျက်လုံးတွေ ပွင့်လာပြီး မှိုင်းဝေဟင်လိုခေါ်
တဲ့ အလုပ်သင်ဆရာဝန်လေးကို ထူးဆန်းအံ့ဩစွာ ကြောင်ပြီး ကြည့်
နေမိသည်။

'ဘာလဲဗျ၊ ဘာလို့ ကြောင်ပြီးကြည့်နေတာလဲ . . ခင်ဗျားနဲ့
ကျွန်တော် မိတ်ဆွေဖွဲ့နေတာလေ'

ကိုဝဏ္ဏခမျာ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် သူ့လက်တစ်ဖက်
ကို တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် တမ်းပေးရှာသည်။

'Thank you ဗျာ . . အခုချိန်ကစပြီး ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်
ဘော်ဒါတွေ ဖြစ်သွားပြီ၊ ခင်ဗျားမှာလိုအပ်နေတဲ့ အခက်အခဲတွေ၊
အကူအညီတွေကို အချိန်မရွေး ရင်ဖွင့်လို့ရတယ်၊ နောက်တစ်ခုပြော
ရဦးမယ် ကိုဝဏ္ဏ၊ လူတွေအားလုံးဟာ ဘာအတွက်မွေးဖွားလာတယ်
လို့ ထင်သလဲ'

'နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာ သေခြင်းနဲ့အဆုံးသတ်ရမှာပါပဲ'
ကိုဝဏ္ဏက ဒီလိုဖြေပေးတဲ့အတွက် မှိုင်းစိတ်ထဲတွင်

အကျေ နပ်ကြီး ကျေနပ်သွားသည်။ မှိုင်းက ကိုဝဏ္ဏတူတင်ခေါ်တွင်
တင်ပါး လွှဲဝင်ထိုင်ရင်း

'Rihgt. . ခင်ဗျားက သေခြင်းတရားဆိုတာကို သဘောပေါက်သားပဲ၊ အရမ်းချမ်းသာတဲ့ ဖိလျံနာကြီးတွေလည်း သေမှာပဲ၊ ဆင်းရဲလွန်းလို့ လမ်းဘေးမှာတောင်းစားနေရတဲ့ သူတောင်းစားတွေလည်း သေတာပဲ၊ ဒါဖြင့်ရင် ရောဂါရှိတဲ့လူတွေပဲ သေလို့လား၊ no မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဘာရောဂါမှမရှိဘဲ လမ်းသွားရင်း ကားတိုက်လို့ဖြစ်ဖြစ်၊ သင်္ဘောမောက်လို့၊ လေယာဉ်ဖျက်ကျလို့. . သေနေတဲ့လူတွေကမ္ဘာပေါ်မှာ အများကြီးပဲ၊ နောက်ပြီး ခင်ဗျားရောဂါကြောင့် လူတွေရဲ့ပစ်ပယ်ခြင်းကိုခံနေရတယ်လို့ အားငယ်တဲ့အတွေးတွေ မတွေးပါနဲ့ဗျာ. . ဆရာဝန်တွေ၊ nurseတွေက လက်အိတ်တွေ၊ maskတွေ တပ်တယ်ဆိုတာက သူတို့ဆီမှာ ပါလာနိုင်တဲ့ ရောဂါပိုးတွေ ခင်ဗျားကို ကူးစက်မှာစိုးလို့ပါဗျာ၊ ခင်ဗျားမှာက ကိုယ်ခံအားနည်းနေတာလေ. . အဲဒီတော့ ဘယ်သူ့ဆီက ရောဂါမဆို အလွယ်တကူလက်ခံနိုင်လို့ သူတို့က ကာကွယ်ပေးတာ၊ အကောင်းမြင်တဲ့ စိတ်ကလေးမွေးပြီး လူတိုင်းကိုကြည့်နိုင်ရင် သိပ်ပြီး အေးချမ်းတာဗျ'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာလေး၊ ကျွန်တော်က သေမထူးနေမထူးဘဝမို့ အချိန်တိုင်း သေချင်နေတာ၊ အဖန်ငါးရာငါးကမ္ဘာကိုတောင် မကြောက်နိုင်တော့ဘူး၊ အခွင့်အရေးရရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေဖို့အထိတောင် တွေးထားတာ'

'အဲဒီလိုလုပ်ရင် ခင်ဗျား လုံးဝမှားသွားမှာပေါ့၊ သေနေတာထက် ရှင်နေတာက ပိုမြတ်တယ် ကိုဝဏ္ဏဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် သေခြင်းတရားကို ကိုယ်က ပိုင်းဖြတ်နေစရာမလိုဘူး. . ဒီရုပ်ကြီးရှိနေရင် ဖောက်ပြန်တဲ့သဘောတရားတွေ ရောက်လာမှာပဲ. . အဲဒါကိုလိုက်ပြီး ခံစားနေရင် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ညှဉ်းဆဲနေသလိုပဲ. . နော်. . ငါ့မှာမှ ဖြစ်ရလေခြင်းရယ်လို့ ကံကြမ္မာကို အပြစ်တင်နေတော့ရော ဘာထူးမှာလဲ၊ ကိုယ့်ဆီကိုရောက်လာတဲ့ ဆိုးခြင်း၊ ကောင်းခြင်းတွေအကုန်လုံးကို လိုလိုချင်ချင်နဲ့ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး လက်ခံလိုက်ပါ ကိုဝဏ္ဏ၊ ဒါဆို ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ တော်တော်နေလို့ကောင်းသွားမယ်ဗျ'

ကိုဝဏ္ဏက သူ့စကားတွေကို သေသေချာချာ နားထောင်ပြီး မေးခွန်းပြန်ထုတ်လိုက်သည်။

'တကယ်လို့ ဆရာလေးမှာ ကျွန်တော့်လို လူတကာ ရွံ့စွာတဲ့ ရောဂါကြီးဖြစ်လာပြီဆိုရင် ဘယ်လိုနေမလဲ. . sorry ကျွန်တော် ဒီလိုမေးလို့ စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ သိချင်လို့ပါ'

'ကြိုက်တယ်ဗျာ. . ခင်ဗျားမေးတာ ကျွန်တော် ပြောပါလား၊ ကျွန်တော်သာဆိုရင် ခင်ဗျားလို ဆေးတွေ လွှင့်ပစ်မနေဘူး အထက်ရှင်ခွင့်ရတဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ဆေးတွေ သောက်ပြီး စောင့်ညွှတ်

ခယ်၊ ဥပမာပြောရရင် ဟိုးအရင်က တီဘီရောဂါဆိုတာနဲ့ သေတာ
တ ချားတယ် . . အခုအချိန်မှာတော့ ဆေးခြောက်လသောက်တာနဲ့
အမြစ်ပြတ်သွားပြီ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား . . ခင်ဗျားရောဂါလည်း
အဲဒီလိုမဖြစ်လာဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူးလေ . . နောက်ဆုံးတစ်နေ့ထိ
မွှင်လင့်ချက်ဆိုတာ ရှိသင့်တယ် ကိုဝဏ္ဏ၊ ဘယ်ရောဂါမဆိုပေါ့ဗျာ

ကိုဝဏ္ဏသည် မှိုင်းလက်မောင်းကို အားပြုကာ အိပ်နေရာ
မှ ထပြီးထိုင်လိုက်သည်။ ထိုနောက်

‘အခု ကျွန်တော် ဘာဆေးသောက်ရမလဲ ဆရာ၊ ဆေးဝေ
လေ’

မှိုင်း ကျေနပ်ပါသည်။ ရောဂါသက်သာအောင် ဆေးနဲ့ထိန်း
လို့ရပေမယ့် စိတ်ထဲကို အားဖြည့်ပေးဖို့ကျတော့ ဆေးတိုက်ရုံနှင့်မလို
လောက်ပါ။ ထိုအခါမျိုးမှာ လူနာကို ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျနှင့်ကြင်နာ
စွာ နွေးထွေးစွာ ပြုမူဆက်ဆံဖို့ အလွန်အရေးကြီးပါသည်။

သူတို့လိုလူနာတွေက နဂိုကတည်းက စိတ်ဓာတ်က ZERO
ဖြစ်နေပြီလေ . . အဲဒါကိုမှ ဝိုင်းပြီး ထိုးနှက်ဦးမယ်ဆိုရင် ရူးပြီး သေ
ဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့။

ကိုဝဏ္ဏသည် မှိုင်း ကိုယ်တိုင်တိုက်သော ဆေးကို အသာ
တကြည်ပင် သောက်ရှာသည်။

‘ကိုဝဏ္ဏ . . ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် ထမင်းအတူတူ
ဘာစားဦး မယ်နော် . . ကျွေးမှာလား’

‘ခင်ဗျာ . . ဆရာ . . ဆရာက တကယ်လာစားမှာလား’
‘ဒါပေါ့ဗျ’

‘ကျွေးမှာ . . ကျွေးမှာပေါ့ဗျ . . ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မိတ်ဆွေ
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ထမင်းအတူတူစားခွင့်မရှိတာ ကြာပါပြီ၊ ဟိုးအရင်
အတော့ ညတိုင်း သူငယ်ချင်းတွေ တရုန်းရုန်းနဲ့သွားစားကြတာ . .
ဆရာနဲ့ ကျွန်တော် ထမင်းအတူတူစားဖို့ မထိုက်တန်ပါဘူးဗျာ’

မှိုင်း ဝမ်းနည်းလို့ မျက်ရည်တောင် ဝဲလာသည်။ ဒါဝေမယ်
သူသိလို့ မဖြစ်ဘူး။ လူတွေ ဒီလောက် ပစ်ပယ်ထားမှတော့ သူဘယ်
ထို ရှင်သန်တော့မလဲ။ ဘာအတွက် အသက်ရှင်ရဦးမှာလဲ . .

အချိန်နည်းနေပြီဆိုမှ သူ့စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားပေးရ
မှာပေါ့။ ခက်တာက . . သူ့အနားမှာ သူ့ရဲ့မိသားစုဆိုတာကို အခိုင်
အယောင်တောင်မှ မတွေ့ရပါ။

ဝမ်းကြီးလိုက်တာ ကိုဝဏ္ဏရာ . .

‘ကဲ . . ကိုဝဏ္ဏ၊ ကျွန်တော်က စားချင်တယ်ဆိုရင် လာစား
မှာပဲ . . ခင်ဗျား ငြင်းလို့မရဘူး . . အခုတော့ တခြားမှာ သွားကြည့်
ရဦးမှာမို့ ခွင့်ပြုပါဦးနော်’

ကိုဝဏ္ဏ ဆိုသူသည် သူ့ကို အထူးအဆန်းတစ်ယောက်ထံ
ငေးကြည့်ပြီး ကျန်နေခဲ့သည်။

သူနာပြုဆရာမလေးတွေ မှိုင်းနောက်ကို အပြေးလိုက်
ကြသည်။

‘ဟေး... ဒါမှ ဒေါက်တာမှိုင်းဝေဟင်ကွ၊ တို့ဆရာက သိ
တော်တာပဲကွာ... တကယ်ချီးကျူးတယ် သိလား’

လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး မှိုင်းကို သူတို့ဂုဏ်ပြုနေကြသည်
‘ကျွန်တော်လုပ်သလို ခင်ဗျားတို့လည်း လုပ်နိုင်တာပဲ ဘယ်
လိုလဲ လုပ်မယ် မဟုတ်လား’

‘လုပ်မယ် ဆရာ’

သူတို့ရဲ့ ဖြေသံက တညီတညွတ်တည်း ထွက်လာသေး
အခါ မှိုင်း ကျေနပ်စွာပြုံးမိပါသည်။

နေ့တစ်နေ့၏အစတွင် မှိုင်းသည် တက်ကြွသောခြေလှမ်း
ကြားသော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ဆေးရုံသို့ လာခဲ့သည်။

ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ ဝသီအတိုင်း တွေ့သမျှသူအားလုံးကို နှုတ်
ဆက်သွားသည်။

‘Morning’

Sister ကြီးကို မှိုင်းက နှုတ်ဆက်တော့

‘သား... သားဘော်ဒါကြီး ညက ဆုံးသွားပြီ’

‘ဗျာ... ကိုဝဏ္ဏကြီးလား’

‘ဟုတ်တယ် သား၊ သူ သေခါနီး ဘာပြောသွားတယ် မှတ်
ထဲ... တော်ပါပြီ သားရယ်၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဆိုလွန်းလို့ပြောမထွတ်တော့
မိဘူးမင်းဘာသာမင်း သွားကြည့်လိုက်ပါတော့... သူ့ကုတင်ဘေး
က စားပွဲပေါ်မှာ မင်းအတွက် သူ့ထားပေးခဲ့တယ်’

မိုင်းသည် ကိုဝဏ္ဏ နောက်ဆုံးအိပ်ခဲ့သော ကုတင်ဆီ တုန်
လှုပ်သောခြေလှမ်းများဖြင့် ရောက်အောင်သွားမိသည်။

ပါဆယ်ဖော့ဘူးလေးတစ်ဘူးက သူ့ကို ဆီးကြိုနေသည်။
တစ်ဖက်ကုတင်ဘေးမှ လူနာကို သွေးပေါင်ချိန်ပေးနေသော သူနာ
ပြုဆရာမလေးက

‘ဆရာ. . ကိုဝဏ္ဏကြီးက ဆရာ့ကိုကျွေးမလို့တဲ့၊ မနေ့ညနေ
က လူနာစောင့်တစ်ယောက်ကို ပိုက်ဆံပေးပြီး တကူးတကွ သွား
ဝယ်ခိုင်းထားတာလေ၊ ကျွန်မတို့တောင် စကားမပြောစဖူးပြောသွား
သေးတယ်၊ ဆရာဝန်လေးက သိပ်ပြီး ကြင်နာတတ်တာပဲတဲ့. . သူ
ကျွေးတဲ့ကြက်ဆီထမင်း ဆရာက ကြိုက်ပါ့မလားမသိဘူးလို့ ပြောနေ
သေးတာ’

ဖော့ဘူးလေးကို လက်မှာ ကိုင်ထားရင်း ကိုဝဏ္ဏကို မြင်
ယောင်လာသည်။

သူ့ အကျင့် ဘယ်လိုရှိသလဲ ကျွန်တော် မသိဘူး။

သူ့စရိုက်တရောဘယ်လိုလဲ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘူး။

သူ့ အထာကိုတော့ ကျွန်တော် သိခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သူ့ဟာ ဒီဆေးရုံကို နောက်တစ်ခါ လာခွင့်မရှိ

တော့ဘူး။

HIVပိုးရှိလို့ လူတွေရဲ့ကဲ့ရဲ့ခြင်းကိုလည်း သူခံရမှာ
ထုတ် တော့ဘူး။

‘ဆရာမ. . သူ့ဆွေမျိုးတွေ လာသေးလား’

‘အကြောင်းကြားသေးတယ်. . တစ်ယောက်မှ မလာလို့ သူ
adyကို ပိုင်ရှင်မဲ့လုပ်လိုက်ရတယ်လေ’

သနားစရာဗျာ။

တစ်ယောက်တည်း လာပြီး တစ်ယောက်တည်း ပြန်သွားရ
တိုဝဏ္ဏ။

နောင်ဘဝဆိုတာရှိခဲ့ရင် သူ့ဘဝမှာ ခုလိုမျိုးအဖြစ်ဆိုးကြီး
လွတ်မြောက်နိုင်ပါစေ။

‘သူ့ကို ဆရာက အလေးအနက်ထားတယ်ဆိုပြီး ပျော်သွား
တာ’

‘လူနာတစ်ယောက်ကကျွေးတဲ့ ထမင်းကို ကျွန်တော် ဘယ်
ချက်ပါ့မလဲဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ခုတော့ သူ့စေတနာကို အသိအမှတ်

မပြုဘူး စားရတော့မှာပေါ့’

ထိုနေ့နံနက်က မိုင်းစားရသော ကြက်ဆီထမင်းသည် အေး
တာ မာတောင့်နေသည်။

သို့သော်လည်း သူ မစားလို့မဖြစ်။

ပုဂံခင်းဆီ - ၁၅၆

ကိုဝဏ္ဏကြီး ကျေနပ်သွားစေချင်သည်။

ကိုဝဏ္ဏရဲ့စေတနာကို သူနားလည်ထားသည်။ ထမင်းစားမယ် ပြောလိုက်လို့ ပျော်သွားတဲ့ ကိုဝဏ္ဏမျက်နှာကို တရော့မြင်ယောင်လာသည်။

သူ့မျက်လုံးမှ ပူနွေးသောမျက်ရည်များ စီးကျလာသလိုပင် ငါ ငိုနေတာပါလား...

(ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာများ ပေးပို့လိုပါက

အမှတ်-၄၁၊ မြေညီထမ်း၊

မေတ္တာရောင်ပြန်ရုပ်ရှင်၊

လမ်း ၉၀၊ ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့သို့

ပေးပို့နိုင်ပါသည်။)

သောင်ညပြာသီစာပေ

မိုင်း အလုပ်သင်ဆရာဝန်ဘဝရောက်ကတည်းက ဦးသက်တို့အိမ်မှာ ပြောင်းပြီးနေရသည်။

အဆောင်နေရင် ပိုက်ဆံကုန်တယ်ဆိုပြီး တေးသံတို့အဖေ သူတို့အိမ်မှာ လာနေခိုင်းသည်။

မိုင်း ငြင်းဖို့မစဉ်းစားမိပါ။ ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ မျက်နှာလေးကို ချစ်နေကုန်ထိုင်ကြည့်ခွင့်ရမည့် အခွင့်အရေးကို သူ လက်လွတ်မခံပါ။

အားကိုးလောက်စရာ ယောက်ျားသား မရှိတဲ့အတွက် ထိုအခါတွင် မိုင်းသည် အခရာဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဒီနေ့ အိမ်ပြန်လာရတာ မလန်းဆန်းပါ။ အသွားတုန်းက ဆန်ကျင်စွာ တက်ကြွမှုတွေ ကင်းမဲ့နေသည်။

သောင်ညပြာသီစာပေ

'ကိုကို ပြန်လာပြီ. . တေးသံတို့ ထမင်းစားမလို့ ကိုကို
စောင့်နေတာ. . '

'စားနှင့်ရောပေါ့ တေးသံရာ၊ တော်ကြာ ဗိုက်တွေတာ
အောင့်နေဦးမယ်'

တေးသံရဲ့ လက်နဲ့လေးတွေက သူ့လက်မောင်းကို
လာရင်း

'အောင့်. . အောင့်ပေါ့. . တေးသံမှာ ကိုကိုဒေါက်တာ
တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာပဲ ဥစ္စာ ကိုကို ကုပေးမှာပေါ့နော်. .
ဒါကြောင့်လေ. . တေးသံက ဘာရောဂါမှမကြောက်တော့ဘူး

ပြောပြီး သူ့ဘာသူ့သဘောကျရာ တဟင်းဟင်းနှင့် ရယ်
သည်။ ဆည်းဆာရဲ့ရွှေအိုးရောင်ဖြန့်ကျက်မှုအောက်မှာ အညို
ဆံနွယ်လေးတွေနဲ့ တစ်ဖက်လူ အသက်ရှူမှားအောင် ညှိုငင်နိုင်
ရှိတဲ့ ကျွန်တော့်အုပ်စု။

ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့်. . ကြည့်လို့ မဝသလို ချစ်လို့
မဝနိုင်ပါ။ နှိုင်းသည် တေးသံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် ပြင်
ရင်း တေးသံရဲ့ ပခုံးဝန်းဝန်းကလေးကို လက်နှစ်ဖက်
ညင်သာစွာကိုင် ရင်း

'တေးသံ. . '

ဟု တိုးဖွဲ့စွာခေါ်မိသည်။ တေးသံက အရည်လဲနေသော
မျက်ဝန်းလေးတစ်စုံဖြင့် ဆွဲငင်စွာ မော့ကြည့်လာသည်။

'မင်းကို ကိုကို သိပ်ချစ်တယ်. . သိလား'

ရှက်သွားတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့မျက်နှာကို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ
ဝှက်ထားလိုက်သည်။

'ဟေ့. . ကိုကိုကို ချစ်တယ်လို့ ပြောပါဦး ကြားချင်လို့ပါ
တော့'

တေးသံက ရှက်ပြီးလေးပြီးရင်း သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ထွက်ပြေး
သွားပါသည်။ တော်တော်ရှက်တတ်တဲ့ကောင်မလေး။

သူ့ရင်ထဲတွင် ကျလိ ကျလိနှင့် အသည်းတွေ ယားပြီး တုန်
ခွဲရသည်။ သူ့ဘဝမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပထမဆုံးအကြိမ်
ရည်းစားစကား ပြောမိသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ဒီကောင်မလေးကို သူ့ရင်ထဲမှာ အလေးအနက်ထားပြီးချစ်
ရတာပါ။ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ အရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်လို့ တယု
တယ ထားချင်သည်။

တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်ရတဲ့ အရုပ်ကလေးကို စိတ်မပြိုင်စေ
ချင်ပါ။ တစ်မိုးအောက်မှာ နီးနီးကပ်ကပ်လေးရှိနေခွင့်ရတာကိုပဲ
တံ ကြမ္မာကို ကျေးဇူးတင်ရမည်။

ထမင်းဝိုင်းတွင် အသံတိတ်နေသော မှိုင်းကို တေးသံက အတဲခတ်နေသည်။ မေမေကတောင် ကိုကို စကားနည်းလို့ အံ့ဩနေပုံရသည်။

‘သား.. အသံတိတ်လို့ချည်လား၊ ဒီနေ့ ဆေးရုံမှာ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့လို့လဲကွယ်’

‘ကျွန်တော် ဟိုတစ်နေ့က ပြောပြတဲ့ ကိုဝဏ္ဏ.. ဆုံးသွားပြီ အန်တီ’

‘ဟယ်.. မြန်လိုက်တာ၊ သားပြောပြလို့ အန်တီကတောင် ဘုရားမှာ ဆုတောင်းပေးသေးတယ်ကွယ်.. အားလုံးဟာ အနိစ္စ သဘောတွေပါပဲ’

‘သူ့ဆုံးသွားတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်တယ်မဟုတ်လားမှိုင်း’
‘ဖြစ်တယ် ဦး.. ခုထက်ထိ ရင်ထဲမှာ နှင့်နေတုန်းပဲ’

‘ဒါတောင် မင်းနဲ့ဘာမှသွေးသားတော်စပ်တာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ ဦးသားလေးတွေဦး ဆုံးသွားတော့ ရူးမတတ်ဖြစ်ခဲ့ရတာ၊ ကိုယ် ချင်းစာတတ်မှာပါကွာ’

ဒေါ်မြင့်မြင့်နွယ်က ဦးသက်နွေကို စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပေးလိုက်သည်။ အတိတ်ကို ပြန်ပြီး တူးဆွနေရင် နာကျင် ကြေကွဲတာတွေ ပြန်ပြီး ပေါ်လာလိမ့်မည်။ သူမမှာ အခုချိန်ထိ

မေ မေရေ.. သားခေါင်းကို တူနဲ့သာ ထုပေးပါတော့ဗျာ’လို့ နာလို့ နီနီ ပြီး ပြောတဲ့ သားရဲ့အသံလေးကို ‘နားထဲမှာစွဲနေတုန်းပဲ။

‘သူ မသေခင် ကျွန်တော့်ကို ကျွေးဖို့ ကြက်ဆီထမင်းဝယ် သွားပေးတယ် ဦး’

အဲဒီအတွက် မှိုင်း တကယ်ကြေကွဲရပါသည်။ သူ စိတ်မ ကောင်းဖြစ်နေမှန်းသိလို့ ဦးသက်နွေက

‘သူ သာဓုခေါ်နိုင်အောင် အမျှဝေပေးပေါ့ သားရယ်’
ထမင်းကို ဟုတ်တိပတ်တိမစားနိုင်သော မှိုင်းကို တေးသံ သနားမိသည်။

လူကြီးတွေ ထမင်းစားပြီး ထသွားတော့ တေးသံက မှိုင်းတို့ ချီးတိုးလေး ခေါ်သည်။

‘ကိုကို..’
မှိုင်းနှင့်သူမ မျက်လုံးချင်းဆုံမိစဉ် တေးသံက လက်ညှိုးနှစ်

ချောင်း၊ လက်မနှစ်ချောင်းဖြင့် အသည်းပုံလေး ဖော်ပြလိုက်သည်။ ဒီးစပ်မှလည်း အသံမထွက်ဘဲ လှုပ်ရုံလေး ‘I Love You’ တု ပြော သေးသည်။

နောက်ဆုံးပေါ်အဖြေပေးနည်းလေ.. အသံတိတ်လေးနဲ့ ပေါ့။
မှိုင်းမျက်လုံးတွေ ပြုံးလာသည်။ မျက်နှာလေးက လင်းလာ

သည်း

တေးသံလိုချင်တာက အချိန်တိုင်း ကိုကို ပျော်နေစေဖို့
ဘာအကြောင်းကြောင့်မှ ကိုကိုကို စိတ်မညစ်စေချင်ပါ။

နက်နဲတဲ့ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ သံသရာဆုံးတဲ့အထိ တေးသံ
ချစ်သွားမယ် ကိုကို. .

'ကိုကိုချစ်သူ ဖြစ်သွားပြီနော်. . ကျောင်းတက်ရင် မထဲ
ဘူးနော် ကလေး'

'သဝန်တိုတာကလည်း လွန်ရော'

မိုင်းသည် တေးသံရဲ့နဖူးလေးကို ဖျတ်ကနဲ နမ်းရင်း
လေးနှစ်ဖက်ကို ချစ်စနိုးလေး ဆွဲလိပ်မိသည်။

အချစ် ဆိုတာ. . လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကို အချိန်မရွေး
ပြောင်းလဲစေနိုင်တာပဲလေ. .

ထိုအချိန်ကလေးသည် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲမှာ ထဲ
သက်စာ သိမ်းထားရမယ့် အမှတ်တရပုံရိပ်ကလေးပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

လူ့ဘဝလောကလမ်းပေါ်မှာလျှောက်လှမ်းခဲ့သောနေ့ရက်
တွေ ကြာလာသည်နှင့်အမျှ၊ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဖြစ်ပျက်နေသော
အတွေ့အကြုံများအရ မိုင်းသည် လူ့ဘဝရဲ့သဘောသဘာဝနှင့်
လူ တွေရဲ့စိတ်ကို ကောင်းစွာဖတ်နိုင်ခဲ့သည်။

ထို့အတူ လူတွေမှာ တကယ်ရှိတာက အစဉ်သဖြင့် ဖောက်
ပြန်နေသောရှုပ်နှံ့ထိုရုပ်ဖောက်ပြန်တိုင်း လိုက်ပြီးခံစားတတ်သော
နာမ်သာ ဖြစ်သည်။

အတ္တစိတ်တွေနဲ့ အစွဲကြီးတတ်ကြတဲ့ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးတွေ၊
ရာထူးဂုဏ်သိန်တွေ၊ရွှေငွေရတနာတွေ၊လုံးချင်းတိုက်တာတွေ၊ mo-
del မြင့် ကားအကောင်းစားကြီးတွေ။ဒါတွေအားလုံးတာ နောက်ဆုံး

တစ်နေ့မှာ ဘာတစ်ခုမှယူသွားလို့မရဘူးဆိုတာလည်း မှိုင်း ကောင်
ရွာ သိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

'After death, everyone the same uniform plane'
ဆော့ပြီးတဲ့နောက်မှာ လူတိုင်းဟာ တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားကြတာ
ပါပဲ။

မသေခင်မှာ စိတ်ထားတတ်ဖို့ လိုသည်။ ဒါန၊ သီလ မြဲဖို့
အရေးကြီးသလို ဝိပဿနာ ဘာဝနာတရား ပွားများအားထုတ်သင့်
သည်။

ကြုံတောင့်ကြုံခဲ လူ့ဘဝရတုန်း အခိုက်အတံ့မှာ 'Noble
person' မြင့်မြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားသင့်သည်။

မှိုင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုတွေးမိသလဲဆိုတော့ လွန်ခဲ့သောရက်
ပိုင်းအတွင်းမှာ သူ ဆေးခန်းထိုင်သော ရပ်ကွက်အတွင်း၌ သံဝေဝ
ရဖွယ် အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့လိုက်ရသော
ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုရပ်ကွက်တွင်နေထိုင်သောလူအများစုမှာ သာမန်လက်
လုပ်လက်စားလူတန်းစားများနှင့်ရုံးစာရေးတွေ၊ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေ
က ပိုများသည်။

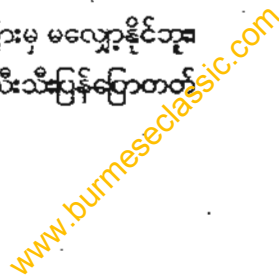
လကုန်ရက် လိုငွေပြချိန်တွင် လူအများစု၏ အားထားရာ

သည် ဦးလွန်းမောင် လို့ခေါ်တဲ့ ငွေတိုးချေးတဲ့ သူဌေးကြီး၏အိမ်ဖြစ်
သည်။

ပေ ၈၀ x ပေ ၆၀ပေါ်တွင် ခေတ်မီသုံးထပ်တိုက်ကြီးကို
တီးထ၊နေအောင် ဆောက်ထားပြီး အိမ်စီးကားနှစ်စီးနှင့် Taxi ကား
ငါးစီးကို ပိုင်ဆိုင်သေးသည်။ သားသမီးလေးယောက် ရှိပြီး အားလုံး
က ဆရာဝန်တွေ၊ အင်ဂျင်နီယာတွေ၊ အစိုးရအရာရှိတွေ ဆိုတော့
ဦးလွန်းမောင်တို့လင်မယားမှာ သားဂုဏ်၊ သမီးဂုဏ်၊ ဥစ္စာနေဂုဏ်
တွေ မောက်ပြီး တော်ရုံလူဆို သူတို့မျက်စိထဲမှာ မြင်ကို မမြင်တာ။
တစ်ရပ်ကွက်လုံးမှာ ငါအချမ်းသာဆုံး ဆိုတဲ့ စိတ်ကြီးဝင်
ပြီး ငွေလိုလို အပေါင်ထားပြီး သူ့အိမ်မှာငွေလာချေးသူတွေကို မချေ
မင် သိပ်ပြောတတ်သည်။ ငွေကို လိုသလောက်မပေးဘဲ ပစ္စည်းတန်
ဖိုး၏တစ်ဝက်လောက်ကိုသာ တွက်ပြီး ချေးလေ့ရှိသည်။

ကျိကျိတက်ချမ်းသာနေပေမယ့် မရှိလို့ ငွေလာချေးရတဲ့သူ
တွေကို အတိုးလျှော့ပေးရိုးထုံးစံမရှိပါ။ သူက အမြဲတမ်း ငါးကျပ်တိုး
ယူထားသည်။

အတိုးလျှော့ပေးဖို့ ပြောမိလျှင် 'တစ်ပြားမှ မလျှော့နိုင်ဘူး
ကြိုက်ရင် ချေး၊ မကြိုက်ရင် မချေးနဲ့'လို့ ရင်ရင့်သီးသီးပြန်ပြောတတ်
သည်။

မလွဲသာလို့ သူ့ဆီမှာ ငွေဆေးကြပေမယ့် ရပ်ကွက်ထဲမှာ တော့ သူဟာ လူ့မေတ္တာတိုးကြီး ဖြစ်သည်။ သူတင်ပဲလားဆိုတော့ သူ့သားသမီးတွေပါ လူမှုဆက်ဆံရေး၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ညံ့ဖျင်းကြသည်။

ဦးလွန်းမောင်သည် ရပ်ကွက်ထဲရှိ ဦးရွှေဝင်းနှင့်လုံးဝမတည့်ပေ။ မတွေ့လိုက်နှင့်၊ တွေ့သည့်နေရာတွင် စကားများ ရန်ဖြစ်ကြတော့သည်။

ရပ်ကွက်ထဲရှိ လူတွေအပြောအရ ဦးရွှေဝင်း ဘဝနိမ့်ပါးပြီး စုတ်ပြတ်သတ်သွားအောင် ဦးလွန်းမောင်က စီးပွားရေးမှာ အလဲထိုးပြီး ယုတ်မာခဲ့လို့တဲ့ . . .

ဦးရွှေဝင်းကို မှိုင်း သိပါသည်။ မှိုင်းဆီမှာ ဆေးလာလာထိုးဖူးသည်။ ဆေးဖိုးမတတ်နိုင်တဲ့သူဆိုတော့ မှိုင်းက အလကား ကုပေးပြီး ကုသိုလ်ပြုနေတဲ့သူပေါ့။

သူ့ဘဝကလည်း တကယ်သနားဖို့ကောင်းသည်။ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ သူ့ငွေ့သားဘဝကနေပြီး သူညဘဝလည်းရောက်ရော သူ့မိန်းမ က သူ့ကို ထားပစ်ခဲ့သည်။

သားထောက်သမီးခံကလည်း မရှိတော့ အသက်အရွယ်ရလာချိန်တွင် သူ့များအိမ်မှာ မှီခိုပြီးကပ်နေရတဲ့ဘဝ။

ဒါတွေကို သိသိကြီးနှင့် ဦးလွန်းမောင်က လျစ်လျူရှုပြီးနေနိုင်ရက်သည်။ တကယ်ဆို သူတို့နှစ်ယောက်က သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးတွေ။

သူ့ကြောင့် ဦးရွှေဝင်း ဘဝပျက်ခဲ့ရတာ၊ နည်းနည်းဝါးပါးတာ၊ ထောက်ပံ့ပေးကမ်းသင့်တာပေါ့။

ဦးလွန်းမောင် ဒုက္ခရောက်နေစဉ်တုန်းက ဦးရွှေဝင်းတယ်ခဲ့ဖူးသည်။

ဦးလွန်းမောင် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အတ္တနှင့်လောဘစိတ်တွေ မွမ်းမံနေသည်။ သူ့မိသားစုအကျိုးကလွဲလို့ တခြားဘာကိုမှ ခေါင်းမထည့်သည့်လူစားမျိုး မဟုတ်။

သူက အပြစ်ရှိသူဆိုတော့ ဦးရွှေဝင်းကိုတွေ့ရင် ရန်သူလိုဆက်ဆံသည်။

ဘယ်လောက်ထိ ယုတ်မာမိုက်ရိုင်းသလဲဆို ဦးရွှေဝင်း သူ့တစ်စိရွှေကို ရောက်မလာစေခဲ့တဲ့။ ကျက်သရေတုံးလို့တဲ့ဗျား၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ကိုယ့်အောင်နိမ့်လျှင်

သူ့ကာစိတ်ကလေး ထားရမည်ဆိုတာ သူ့နားမလည်ဘူးလား။ ဦးရွှေဝင်းကို တွေ့တိုင်း စောင်းမြောင်းဆဲဆိုပြီး

အချဆက် ဆဲတတ်တဲ့ ဦးလွန်းမောင်။

သားသမီးတွေကမာန်တားတဲ့အပြင် မြောက်ထိုးပင့်တော်
လုပ်ကြသည်။

အကြောင်းသိနေတဲ့သူတွေကတော့ ဦးရွှေဝင်းဘက်က
ချင်ဖြစ်ပြီး ဦးလွန်းမောင်ကို ရွံ့မုန်းကြသည်။

တစ်ယောက်က ကံအကြောင်းမလှလို့ ချမ်းသာတဲ့ဘဝ
နေပြီး ဆင်းရဲချို့တဲ့ရရှာတယ်။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ဉာဏ်ကို လွှာသုံးပြီး သူငယ်
ချင်းအချင်းချင်း နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ထိုးပြီး လူချမ်းသာဖြစ်လာ
ခဲ့တယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်က ရေစက်ကို ပါလာကြတာ။

ဘယ်လိုမှမတည့်ပါဘူးလို့ဆိုတဲ့ လူနှစ်ယောက်ဟာ တစ်
တည်း တစ်ချိန်တည်းမှာ မီးသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရတယ်ဆိုရင် လူတွေယုံကြည်
ပါမလား။ အံ့ဩစရာ မကောင်းဘူးလား။

ဒါပေမယ့် ဒါဟာ တကယ့်အဖြစ်အပျက်ပါ။ ဦးလွန်းမောင်
ဟာ အပူချိန်မြင့်မားပြီး အလွန်ပူတဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာ ဒန်ပေါက်တွေ
စားပြီး သွေးတိုးကာ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး သေသွားပါတယ်။

ဦးလွန်းမောင်လည်း သေရော၊ သူ့အကြွေးနဲ့မကင်းဘဲ
ရပ် ကွက်ထဲက လူတွေ ဝိုင်းပြီး မေတ္တာပို့ကြပါသည်။

'ကာလနာကြီး.. သူ့စရိတ်နဲ့သူ ဒန်ပေါက်စားပြီး ကြွသွား
ပြီ'

'ဒီလောက် အစားငမ်းတာ သေမှာပေါ့ဟယ်၊ တလောက
ဆို အလှူအိမ်မှာ ဆီထမင်းကို ငါးပန်းကန်တောင် စားတာ၊ ငါ့ဗျက်စိ
နဲ့ မျက်မြင်ပဲ၊ တစ်ခါမှ မစားဖူးတာ ကျနေတာပဲဟယ်.. ဒုလည်း
ကြည့်လေ.. ဒီလောက်ပူတဲ့ရာသီမှာ ဒန်ပေါက်စားရဲတယ်လို့ အံ့ပါ
နဲ့တော်'

'မတရားလောဘကြီးနဲ့ လူလူချင်း စာနာထောက်ထားမှုမရှိ
တဲ့ လူမျိုး.. သေသွားတော့လည်း မြေကြီးမှာ တာဝန်ပေါတာပေါ့
သွား'

ဤသို့ ဤပုံ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံပြောဆိုနေကြပေမယ့် အသုဘ
အိမ်မှာ အဖေသေလို့ ဝမ်းမနည်းအားဘဲ အမွေကိစ္စနဲ့ စကားတွေ
အားနေလို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာပြောစရာအတင်းဖြစ်ရပြန်သည်။

ပညာတတ်တွေဆိုတော့လည်း အော်ကြီးဟစ်ကျယ်တော့
နဲ့မဖြစ်ကြဘူးပေါ့လေ.. အတွင်းကျိတ်ပြီး တိုးတိုးတိတ်တိတ်ဖြစ်
နေကြလို့ အတွင်းသိတွေက တစ်ဆင့် ထိုသတင်း ဖျံ့ထွက်လာခြင်း
ပင်။

အသက်ရှင်စဉ်မှာ ဦးလွန်းမောင်အတ္တတွေကြီးခဲ့သည်။

ငါ သားအတွက်၊ ငါ့သမီးအတွက်၊ ငါ့မိန်းမအတွက် ဆိုပြီးငါ့မုငါ့မ
မာနတွေထောင်လွှားခဲ့သည်။ အလျှူအတန်းလည်း နည်းပါးခဲ့သည်။

တကယ်တမ်း သူ့သေသွားတော့ ဘာများပါသွားလို့လဲ။
ဘယ်လောက် သံဝေဂရဖို့ကောင်းသလဲဆိုရင် သူ့ သေဆုံးကြော
ဒီစီထုတ်ဖို့ ဘယ်သားသမီးကမှ သတ်မရကြပါ။

သူ့မှာ သားဆရာဝန်ရှိတယ်ဆိုပြီး ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဆေး
လာဖွင့်တဲ့ မှိုင်းကို နှိမ့်ချဖော်ကားစွာ ပြောဆိုခဲ့ဖူးသည်။

ဦးလွန်းမောင်ဟာ မှိုင်းကို လမ်းဘေးက ဆရာဝန်လို့
ခေါ်ခဲ့သည်။ သူ့သားဆရာဝန်လောက် အသိပညာမရှိဘူးလို့လည်း
ရဲ့ခဲ့ဖူးသည်။

အခု အဲဒီလမ်းဘေးက ဆရာဝန်ကပဲ သူ့ သေတော့
ထုတ်ပေးခဲ့သည်။

မှိုင်းဝေဟင် ဆိုတဲ့ သူ့မှာ သူ့တော်ကောင်းတို့အားအပ်
စိတ်ထားနှင့် ဖြူစင်သောနှလုံးသား ရှိပါသည်။

သူ့ကို ဘာတွေပဲ ပြောခဲ့၊ ပြောခဲ့ ဝေပယူဘဲ ဦးလွန်းမောင်
အတွက် လိုအပ်တဲ့အကူအညီကိုသာ သူ့ပေးခဲ့သည်။

ဦးလွန်းမောင်ရဲ့ bodyကို ရေဝေးပို့ပြီးနောက် သုံးရက်
ရင် မီးသင်္ဂြိုဟ်ဖို့ သူ့သားသမီးတွေက သတ်မှတ်ထားကြသည်။

ဦးလွန်းမောင်ကို သင်္ဂြိုဟ်မည်နေ့ နံနက် စောစောတွင်
နောက်ထပ် သတင်းတစ်ပုဒ် ထပ်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဦးရွှေဝင်း ဆုံးပြီတဲ့။

မှိုင်း ဆေးခန်းသွားဖွင့်ချိန်တွင် ဦးရွှေဝင်းနေသည့်အိမ်က
ကောင်မလေး ပြေးလာပြီး အမောတကောဖြင့် လာခေါ်သည်။

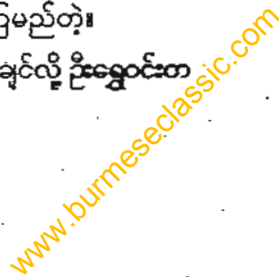
'ဆရာ... ဆရာ... အိမ်မှာလေ ဘာကို ခေါ်လို့မရတော့
ဘူး။ လိုက်ကြည့်ပေးပါဦး ဆရာ'

သူ့ လိုက်သွားကြည့်တော့ ဦးရွှေဝင်း ဆုံးနေပါပြီ။ ခန့်မှန်း
ခြေအားဖြင့် လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနာရီလောက်ကတည်းက သူ့ အသတ်
မရှိတော့တာ။

ဦးရွှေဝင်းရဲ့ မျက်လုံးတွေ ပြုန်းကျယ်နေသည်။ ပါးစပ်က
လည်း တစ်ခုခုကို အားယူပြီး ပြောနေသည့်ပုံဖြင့် ဟောင်းလောင်း
ကြီးပွင့်နေသည်။ သေပန်းမလှဖြစ်နေသည့် ဦးရွှေဝင်းအတွက် သူ
စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာတော့ အမှန်ပင်။

တစ်စုံတစ်ခုကို အကြောက်လွန်ပြီး နှလုံးရပ်သွားပုံရသည်။
ဦးရွှေဝင်းရဲ့အသုဘကို နေ့ချင်းပြီး သင်္ဂြိုဟ်ကြမည်တဲ့။

သူ့အတွက်ဘယ်သူမှဒုက္ခမရောက်စေချင်လို့ ဦးရွှေဝင်းက
အသက်ရှင်စဉ်ကတည်းက မှာထားခဲ့လို့ဆိုပဲ။

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၁၇၂

အဲဒီမှာ လူတွေ ပြောစရာဖြစ်ကုန်တာပေါ့။

ဒီလောက်ရန်စောင်ပြီး ဘယ်လိုမှမတည့်တဲ့သူနှစ်ယောက်ကို တစ်နေ့တည်းမှာ သင်္ကြိုဟ်မှာဆိုတော့ ဝိုင်းပြီး စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

တစ်ရပ်ကွက်တည်းမှာ အသုဘ နှစ်လောင်းကို အခုလိုမျိုး တစ်ရက်တည်း သင်္ကြိုဟ်တာ ဒါပထမဆုံးပဲတဲ့။

မိုင်းကတော့ ကောင်းတဲ့ဘက်က တွေးကြည့်လိုက်သည့် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မပြီးဆုံးသေးတဲ့ ရန်ပွဲတွေ အဆုံးသတ်သွားတာပေါ့။ နို့မို့ဆို အသက်တွေကြီးပြီး ရန်ဖြစ် ဒေါသတွေထွက်နေရတာ ဘယ်လောက် ပူလောင်လိုက်သလဲ။

သူဌေးဆိုတော့ ဦးလွန်းမောင်ရဲ့ အိမ်ရှေ့မှာ အသုဘလိုက် ဦးမို့ ကားတွေ လေးငါးစီး ရပ်ထားသည်။

အချိန်တန်တော့ ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေ ကားပေါ်ဝိုင်းတက် ဆိုင်ကြသည်။ ကားလေးစီးစလုံး ပြည့်သွားသည်။ အံ့သြစရာပင်။

ဒါပေမယ့် ဒီလူတွေက ဦးလွန်းမောင်ကို ချစ်ခင် သံသော ခင်ရိုလို့ လိုက်ပို့ကြတာ မဟုတ်ပါ။ သူတို့က ဦးရွှေဝင်းအသုဘတို့ လိုက်ပို့ကြတာတဲ့လေ. . ဦးရွှေဝင်းက ဆင်းရဲတော့ ကားတစ်စီးသာ ထားပေးနိုင်သည်။

သင်္ကြိုဟ်မှာက သုဿန်တစ်ခုတည်း။ တစ်နေ့တည်းက တစ် ချိန်တည်းဆိုတော့ လူတွေက ကားကြုံလိုက်စီးကြခြင်းဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ဦးလွန်းမောင်ရဲ့ အသုဘရှင်တွေကတော့ အကြောင်းမသိ
ထဲ ဝုဏ်တွေ ယူနေကြသည်။ မှိုင်းကတော့ ဦးရွှေဝင်းကိုပဲ လိုက်ဖို့
မှာဆိုတော့ ဦးရွှေဝင်းရဲ့ အသုဘအိမ်က ကားကိုသာ စီးပါသည်။

စပ်စပ်စုစုနိုင်တဲ့လူတွေက သေပြီးသား လူနှစ်ယောက်ကို
နောက်ဆုံးအနေနဲ့ လိုက်နှုတ်ဆက်ကြတာလား. . ဒါမှမဟုတ် ထူး
ထူးဆန်းဆန်း သင်္ဂြိုဟ်မည့်အချိန်ပါ တူနေလို့ စိတ်ဝင်စားကြတာ
လားဆိုတာ သူတို့သာ သိနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ရေဝေးရုံ ခန်းမတိုင်းတွင် အလောင်းတွေ ပြင်ထားသည်။
ဦးလွန်းမောင်အလောင်းထားသော ခန်းမနှင့် ဦးရွှေဝင်းအလောင်း
ရုံသောခန်းမမှာ ကပ်လျက်ဖြစ်သည်။

ထိုအလောင်းနှစ်လောင်းကိုကြည့်ပြီး မှိုင်းစိတ်ထဲမှာ အသိ
တရားတစ်ခု ထပ်တိုးသွားသည်။

သူတို့မှာ ဘာတွေပါသွားသလဲ။

ဥစ္စာလား. . ဟင့်အင်း။

ဒါဖြင့် ပညာလား. . ဒါလည်း မဟုတ်သေးဘူး။

နောက်ဆုံးတော့လည်း ချမ်းသာတဲ့လူလည်း အဖေ ပြော
သလို သေလက်မှတ်ကလေးတစ်စောင် ရတာပါပဲ။

ဆင်းရဲတဲ့သူလည်း ရတာပါပဲ။

သူတို့မှာရှိတဲ့ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာတွေက ရေ
ဆေးကိုသွားလို့ မရပါဘူး။

DC လို့ခေါ်တဲ့ သေလက်မှတ်ကလေး ပါလာမှ သူတို့ရုပ်
အလောင်း ရေဝေးမှာ ထားခွင့်ရတာလေ. .

သေသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ လူတွေအားလုံးဟာ zero ပါပဲ။
အစ်တန်းတည်း တစ်သားတည်း တစ်ပြေးညီဖြစ်သွားကြတာပဲလေ။

ဒါဆို လူတွေ ဘာအတွက် အသက်ရှင်နေတာလဲ. . ဘာ
ကြောင့် အတ္တတွေကြီးနေမှာလဲ. .

သေခြင်းတရားကို မလွန်ဆန်နိုင်မှတော့ ရင်ဆိုင်နိုင်အောင်
အားစားကြရမှာပေါ့။ မွေးလာတာ သေဖို့တဲ့. .

သေတတ်ဖို့ လိုသည်။

လောကမှာ -

နေတတ်မှ ကျေနပ်မည်။

ကျေနပ်မှသာ သေတတ်ပါမည်။

လူဖြစ်လာကတည်းက အားလုံးဟာ လာခြင်းတူကြပါသည်။
သူတို့တွေ လူ့ဘဝ လူ့လောကထဲမှာ လူလုပ်ဖို့လာကြတာလေ. .

ရှင်သန်တယ်၊ နေထိုင်တယ်၊ အခြေအနေတွေ တွာခြားပြီး
အဆင့်အတန်းတွေ ခွဲခြားကြတယ်. .

အဲဒီအကြောင်းတရားတွေကြောင့်ပဲ သေပြီးတဲ့နောက်မှာ
လူတွေဟာ အပြန်လမ်းတွေ ကွဲသွားကြပါတယ်။

ဘယ်ဘုံ ဘယ်ဘဝကို ရောက်မယ်ဆိုတာကတော့ သူတို့
ပြုမှုတဲ့ ကံအတိုင်း သွားကြရမှာပါ။

ခဏငှားလာရတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ပြန်မပေးခင်မှာ အချိန်
ကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးချဖို့လိုသည်။ တခဏဖြစ်လာရတဲ့ လူ့ဘဝမှာ
အနှစ်တွေပြည့်အောင် ကြိုးစားသင့်ကြသည်။

သူများယောင်လို့ ကိုယ်ယောင်ရတဲ့ ယောင်ခြောက်ဆယ်
ဘဝကို ရပ်တန်းက ရပ်ပြီး နောင်ဘဝပါဖို့အတွက် ကုသိုလ်ကောင်း
မှုတွေ လုပ်သင့်သည်။

မိုင်းသည် သူ့ကိုယ်၌က တရားထိုင်ဖို့ နှစ်သက်သည်။ ဆေး
ကျောင်းသားဘဝကတည်းက စိတ်တည်ငြိမ်ပြီး စာကျက်လို့ကောင်း
အောင် တရားထိုင်ရင်း နောက်ပိုင်းမှာ အချိန်အားရလျှင် ရိပ်သာထဲ
အပြေးဝင်ပြီး တရားအားထုတ်တတ်သူဖြစ်နေပါပြီ။

သူ့လိုပဲ လူတွေအားလုံး ငြိမ်းချမ်းစေချင်သည်။

တေးသံလေး ဒီနှစ် 2nd MB ထက်နေရပြီ။ သူ့ရဲ့တို့တို့
နှွေဦးကို ခုချိန်ထိ မမေ့နိုင်သေးဘူး ထင်သည်။ ကင်ဆာရောဂါသည်
တွေကို ကုသပေးနိုင်တဲ့ Oncologist တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်သည်
တု ရင်ဖွင့်ဖူးပါသည်။

သူ့ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း စာလည်း ကြိုးစားရှာသည်။
ကြိုး စားတာ လွန်နေလို့ အားလုံးက ဝိုင်းပြီး ဖျောင်းဖျနေရသည်။

မိုင်း ဆေးခန်းပိတ်ပြီး ပြန်လာချိန်ဆို အမြဲတမ်း ညဆယ်
နာရီထိုးပြီ။

အဲဒီအချိန်ထိ တေးသံက မအိပ်ဘဲ စာကျက်ရင်း စောင့်
နေတတ်သည်။

တလေးစိတ်မကုန်သေးတဲ့ တေးသံက သူ့ဆီမှာ ပါလာမည့်
မုန့်တိုလည်း မျှော်တတ်သေးသည်။

ကလေးလေးကို ချစ်သူတော်ထားရသော မှိုင်းမှာ သူမ
ကြိုက်တတ်သည့် ပေါက်စီ၊ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်ကစပြီး အချဉ်ထုပ်၊
နေကြာစေ့၊ ဆီးပေါင်းပါမကျန် တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး ဝယ်လာပေးရ
သည်။

ဒီနေ့ည သူ ပြန်လာချိန်တွင် တေးသံ မသိအောင် တိတ်
တိတ်ကလေး ခြေဖွနင်းပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာမိသည်။

တေးသံက သူ့စိတ်ကြည့်စားပွဲမှာ ကျောပေးထိုင်ပြီး စာကျတ်
နေသည်။ မှိုင်းက အသံမပေးဘဲ အနားကပ်သွားပြီး

‘ဟိတ်..’

ဟု အလန့်တကြားဖြစ်အောင် စ,လိုက်မိသည်။ တေးသံက
‘အမယ် လေး... ကိုကို ကြီးတော့... ကြောက်စရာလည်း
မကောင်းဘူး... ဟင်း... ဟင်း...’

သူ့ကိုလှောင်ရယ်နေတာလေ။ တေးသံ လန့်သွားမယ်
ထင် နေတာ။

‘တေးသံက ကိုကို ဒီလိုလုပ်မယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေတာလေ
ဟောဒီမှာ တွေ့လား’

‘ဒီမှန်ကြီးက ဘာလုပ်တာလဲ’

‘ကိုကိုကို စောင့်ကြည့်နေတာလေ၊ ဒီမှန်ထဲကနေ အကုန်
လုံး မြင်နေရတယ်... ကိုကို ဒီနေ့ တေးသံအတွက် ဘာဝယ်လာလဲ
တင်’

မှိုင်းက သူ့နောက်မှာ ဝှက်ပြီး ယူလာသော ကြေးအိုးထုပ်
တို့ တေးသံမြင်အောင် မြှောက်ပြပြီး

‘ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဗိုက်ဆာနေတယ် မဟုတ်လား
ပြီးတော့ ကြေးအိုးလည်း စားချင်နေတယ်... ကိုကို အာရုံထဲမှာ ပေါ်
နေလို့ ဝယ်လာတာ’

တေးသံက ကလေးလေးတစ်ယောက်လိုခွန်ပေါက်ပြီး အော်
သည်။ ခြေဖျားလေးထောက်ပြီး သူ့မေးဖျားကို ဆွဲပြီး ဖျစ်ညှစ်လိုက်
သေးသည်။

အဲဒီအပြုအမူလေးကိုပဲ သေအောင် စွဲနေရတာ..

မှိုင်းက တေးသံရဲ့နဖူးလေးကို ညင်သာစွာ ဖွဖွလေးနမ်းမိ
သည်။ ဒီထက်ပိုပြီး ဘာအခွင့်အရေးမှ သူ မယူချင်ပါ။

အရောင်မဆိုးချင်ပါဘူး။ အဖြူရောင်သက်သက်နဲ့ ချစ်နေ
ရင် ကျေနပ်ပါပြီ။ သူ့စိတ်ဓာတ်ကိုက မပန်ခင်မှာ မချွေ့ရက်ချင်
ဘူး။

‘ကိုကိုလည်း စားနော်၊ တေးသံတို့ အတူတူ စားရအောင်
လာ..’

တေးသံက သူ့လက်ကိုဆွဲပြီး ထမင်းစားစားပွဲဆီ ခေါ်လာ
သည်။

ဒီအိမ်မှာရှိတဲ့ လူကြီးမိဘတွေက မိုင်းကို ယုံကြည်ကြသည်။
ထို့ကြောင့်လည်း စိတ်ချစွာပင် နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူနှင့်တေးသံ၏အခြေအနေကို လူကြီးတွေကို ပွင့်ပွင့်လင်း
လင်း ဝန်ခံထားပြီးသား ဖြစ်သည်။ ဦးနှင့်အန်တီက သူ့ကိုကြည့်ဖြူ
ကြသည်။

တေးသံ ဆေးကျောင်းပြီးတဲ့အထိ စောင့်ပေးဖို့ မေတ္တာရပ်
ခံထားတာတစ်ခုပဲ ရှိသည်။

တစ်ပင်တည်း တွယ်ငင်ရတဲ့ နွယ်ပင်လေး တေးသံ..

နောက်ဆုံးဆိုတဲ့ တစ်နေ့...

လူတိုင်းသွားရမယ့် တစ်နေ့...

အဲဒီနေ့ကို မကြိုချင်ဘူး။

မိုင်းသည် စိတ်ညစ်ရမည့်အတွေးများကို ခေါင်းထဲမှာ တာ
ရှည် အသိမ်းမခံနိုင်သောကြောင့် ချက်ချင်းပင် ဖြတ်တောက်ပစ်
လိုက်သည်။

ထိုနေ့ညက တေးသံကို ကြေးအိုး ခွံ့ကျွေးပြီး ကြည်နူးရ
သလို ချစ်သူက ပြန်ပြီးခွံ့ကျွေးလာတဲ့ ကြေးအိုးပူပူကလေးကို အရ
သာခံပြီးသောက်ရတာလောက် ကျေနပ်စရာကောင်းတာ မရှိတော့
ဘူး။

ကံကြမ္မာက ပေးလာတဲ့ ဒီအခြေအနေလေးကို အမြဲတမ်း
ဆုပ်ကိုင်ခွင့်ရချင်ပါသည်။

နေ့တိုင်း နေ့တိုင်းဟာ ရက်ရာဇာတွေချည်းဖြစ်နေတာ..
လက်ရှိသူ့ဘဝပင်။

ဂုဏ်ယူမိပါသည်။ ကိုယ့်ချစ်သူက သမီးကောင်းရတနာ
လေး မဟုတ်လား။

ဒီအချိန်ဆို အန်တီက ဈေးသွားပြီ။

ဦးကတော့ အိမ်ရှေ့မှာ သစ်ပင်ကလေးတွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်
နေပါလိမ့်မည်။

တေးသံက သူ့ကိုမြင်သွားပါသည်။

ကိုယ့်ကောင်မလေးမို့လို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တေးသံ
တလေ ရယ်လိုက်ရင် မျက်နှာလေးက ပိုပြီး ကြည်လင်လာတယ်။

တည့်တည့်ပြောရရင် ပိုပိုချစ် လာရတယ်ဗျာ။

'ကိုကို. . မျက်နှာသစ်ပြီးရင် ထမင်းကြော်စားလိုက်ဦးနော်
တော်ကြာ အေးကုန်ဦးမယ်၊ ဟိုကရားထဲမှာ ကော်ဖီလည်း ဖျော်ထား
ပြီးပြီ'

'ကျွန်တော်က တစ်ယောက်တည်း စားရမယ်ပေါ့. . တူတ်
လား. . ခင်ဗျားလေးက လာမစားဘူးလား'

'ဒီမှာ အလုပ်မပြီးသေးလို့ပါ ကိုကိုရယ်. . မေမေ ဈေးက
ပြန်လာရင် တစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းနေမှာစိုးလို့. . ကူလုပ်ပေး
နေတာ'

'ဦးရော စားပြီးပြီလား'

မိုင်း အိပ်ရာက နိုးတော့ မနက် ခုနစ်နာရီ ထိုးနေပြီ။
ခြောက်နာရီ alarm ပေးထားတဲ့ နှိုးစက်ကို အမြဲလာ ထား
ပြီး ပိတ်ထားတတ်တာ သူ့ရဲ့တေးသံတစ်ယောက်ပဲ ရှိသည်။ ခုလည်း
သူ့လက်ချက်ပဲ ဖြစ်မှာ. .

ဘေစင်မှာ မျက်နှာသစ်ဖို့အလား. . တေးသံတစ်ယောက်
တည်း မီးဖိုခန်းထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆွမ်းတော်ကပ်ချင်လို့ သူ့မ ချက်ပြုတ်နေခြင်းသာ။ အဲဒီ
အကျင့်လေးက အရမ်းကိုချစ်ဖို့ကောင်းတာ။ ငယ်ရွယ်ပေမယ့် ဆေး
ကျောင်းစာတွေ များတယ်ဆိုပေမယ့် ကျောင်းမသွားခင် ဘုရားမှာ
ရေချမ်း၊ ပန်း၊ ဆွမ်းတော်ကပ်လှူပူဇော်တတ်တဲ့ တေးသံ။

ပြီးတာ ကြာပြီ'

မိုင်းက ထမင်းကြော်ပန်းကန်ကို ယူလာပြီး တေးသံအနား
ရောက်လာခဲ့သည်။

'ကဲ. . ပါးစပ်ဟ. . ကိုကို ခွဲကျွေးမယ်'

မိုးတွင်းဆိုပေမယ့် ဒီနေ့ကျမှ ရာသီဥတုက ကြည်လင်နေ
သည်။ သာယာနေသည်။

တေးသံက သူ့ခွဲကျွေးသမျှ မငြင်းရဲတော့ စားနေရသည်။
မျက်နှာလေးကတော့ ကျေနပ်ပြီး ပျော်ရွှင်နေတာ အတိုင်းသားတွေ
နေရသည်။

'ဒီနေ့မနက် နှိုးစက်လာပိတ်ထားတာ ဘယ်သူ့လက်ချက်
လဲ. . ပြောစမ်း'

ရယ်ကျဲကျဲလေးလုပ်ပြီး တေးသံက

'ကိုကိုကို တစ်နာရီလောက် ပိုအိပ်စေချင်လို့ပေါ့၊ နေ့တိုင်း
ပင်ပန်းနေလို့ ဒီက မကြည့်ရက်လို့ပဲ ဥစ္စာ'

'အေးပါ. . ဒီလိုအပြောလေးတွေကြောင့်ပဲအရည်ပျော်နေ
ရတာ၊ ဒီနေ့ class မရှိဘူးလား'

'ရှိတယ်လေ၊ တေးသံ ဆွမ်းကပ်ပြီးရင် ရေချိုးတော့မှာ'

'ကိုကို ချိုးပေးမယ်လေ'

'ဟင်. . ကိုကိုနော်. . ကိုကို မကောင်းဘူး၊ ဘာတွေ လာ
ပြောနေမှန်းလဲ မသိဘူး. . သွား'

'ဟား. . ဟား. . ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှက်သွားပြီ၊
တိုကိုက တေးသံကို ကလေးလေးလို့ထင်နေတာ၊ ကိုကိုကလေးလေး
ဟေ့တ်ဘူးလား'

'ကလေးက ချစ်တတ်ပါ့မလား ကိုကိုရဲ့'

တေးသံက ကျက်သွားပြီဖြစ်သော ငါးရဲ့ခေါင်းနှင့် ဒန့်သ
ဆွန်သီးချုပ်ရည်ဟင်းအိုးကို မီးဖိုပေါ်မှချရင်း ချစ်စဖွယ်လေး ရန်တွေ့
တာသည်။

'စိတ်ဆိုးတယ်ပေါ့လေ. . စိတ်ဆိုးရင် ကိုကိုက ထိပ်တော့
ထိုးတတ်ဘူးနော်၊ ဟောဒီလို အာဘွားပဲ ပေးမှာ'

အလစ်မှာ ခံလိုက်ရလို့ တေးသံက ရှက်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲ
အနားနေအောင် ဝင်ပြေးသွားသည်။ အရှက်သည်းသည်း အချစ်က
ဆဲနှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တစ်ဘဝအတွက် အပိုင်ရမည့်
နေ့ကလေးကို စောင့်စားမျှော်လင့်ရင်း ဘဝအမောတွေကို
ဖြေယူနေ ရသည်။

တေးသံအတွက် တကူးတက လဲပေးထားရသည့် တစ်ရာ
အသစ်စက်စက်ကလေးတွေကို သတိရပြီး သူ့အခန်းထဲမှာ

www.burmeseclassic.com

ပြန်ဝင်လူရသည်။ တေးသံ ကျောင်းသွားရင် ထည့်ပေးလိုက်ဦးမယ်။
ဝဲလေ။

အသက်ကြီးကြီး ငယ်ငယ်၊ လမ်းမှာ ပိုက်ဆံတောင်းတဲ့သူတွေ့ရင် လျှူရမှ ကျေနပ်တတ်သည့် တေးသံ . .

မှိုင်းက ဘာလို့လျှူတာလဲဟု မေးဖူးပါသည်။

သူမအဖြေက ရှင်းရှင်းလေးရယ် . . မရှိလို့ တောင်းစားကြတာပေါ့တဲ့ . . ရှိရင် ဘယ်သူက တောင်းမှာလဲ ကိုကိုရယ်၊ တေးသံဘဝက သူများတွေလို ကြီးကြီးမားမား လျှူနိုင်တဲ့ အခြေအနေမထားဘူး မဟုတ်လား၊ ဒါလေးတစ်ခုတော့ လျှူပါရစေတဲ့။

အန်တီလည်း ပြောဖူးသည်။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက လိုပဲ အမြဲလျှူနေကျတဲ့။

အန်တီဈေးက ပြန်လာချိန်တွင် တေးသံလည်း ရေခိုးခိုက်ပြင်ဆင်လို့ပြီးနေပြီ။

သူလည်း ရေခိုးပြီး ဆေးခန်းသွားထိုင်ရဦးမည်။ ဒီအိမ်ထဲလေးမှာသူနှင့်တေးသံက တာဝန်ကိုယ်စီနှင့် နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားရင် အဘိုးကြီးနှင့်အဘွားကြီးနှစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်စွာ ကျန်နေခဲ့ပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက်က တေးသံကလေး ကျောင်းပိတ်ရက်ထိ

မျှော်ကြသည်။ မှိုင်းအားလျှင် မှိုင်းကိုပါ ခေါ်ပြီး ရွှေတိဂုံဘုရားတက်ကြသည်။ ကိုနွေဦးအတွက် ကုသိုလ်ပြုအမှုဝေကြသည်။

တေးသံက ကျောင်းသွားခါနီးတွင် မိဘနှစ်ပါးကို ခေါ်ပြီး ထိုင်ကန်တော့သည်။

ဒါက သူမ အပြင်သွားခါနီးတိုင်း ကန်တော့နေတော့။

ဒီအပြုအမူကလေးကို ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲတွင် အမြဲကြည်နူးရသည်။

အပြင်မှာ မိုးတွေ မှောင်မည်းနေသည်။ မကြာခင် မိုးရွာတော့မည်မို့

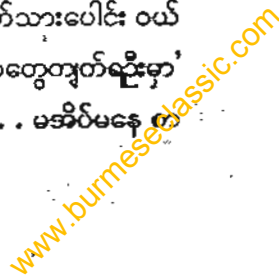
‘တေးသံ . . ကိုကို ကားဂိတ်အထိ လိုက်ပို့ပေးမယ်နော်၊ မိုးတွေ ရွာတော့မယ်’

မိုးရွာလျှင် သူက တေးသံကိုစိတ်မချပါ။ သူ့အစ်ကိုကို သတိ ရပြီး ထိုင်ငိုချင်ငိုဦးမှာ။

လေအေးအေးလေးတွေ ဝေပြီး တိုက်လာချိန်တွင် တေးသံ ပါပခုံးလေးကို သူဖက်ထားမိသည်။

‘ကိုကို . . ညကျရင် လက်ဖက်ရည်နဲ့ဝက်သားပေါင်း ဝယ်ခဲ့ပေးဦးနော် . . ဒီည တေးသံ အိပ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ စာတွေတုတ်ရဦးမှာ’

‘ကျန်းမာရေးက အရေးကြီးတယ်လေ . . . မအိပ်မနေ တ

ဆုတ်ထားခဲ့တော့ ကိုကို အားမပေးဘူးနော်၊ အိပ်ချိန်မှာ အိပ်ပြီး နောက်တို relax လုပ်ပေးရတယ်. . နောက်နေ့ကျ စောစောစောစော နေ့စာထကျက်ပေါ့၊ ခေါင်းက ကြည်နေတော့ ပိုပြီး မှတ်မိလွယ်တယ်လေ'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကို. . တေးသံက ကိုကိုစကားဆို အမြဲနားထောင်တယ်နော်. . ဟော ဟိုမှာ ကားလာနေပြီ ကိုကို. . တေးသံ သွားတော့မယ်နော်'

သူ့ကို လက်ကလေးပြုပြီး ကားဆီပြေးသွားသော တေးသံ 'တေးသံ. . အပြန်ကျရင် သတိထားပြီးပြန်နော်'

ဘာကို စိတ်မချမှန်းကို မသိတာ။ တေးသံကို သူ့ညီမလေး တစ်ယောက်လို တွယ်တာသည်။ ချစ်သူတစ်ယောက်လို တန်ဖိုးထားသည်။

ကားထွက်တဲ့အထိ ကားဂိတ်မှာ သူရပ်နေမိသည်။

တေးသံက ကားပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းကလေးပြုထွက်ပြီး သူ့ကို လက်ပြသွားသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ မကောင်းဘဲ ကျန်နေခဲ့ရသည်။

ခဏလေးခွဲရတာတောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ မှိုင်းဝေဟင်း ဖြစ်နိုင်ရင် တေးသံလေးကို ကျောင်းအကြိုအပို့လုပ်ပေးချင်

သည်။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ကိုယ်ပိုင်ကားလေးတစ်စီးလောက် ဝယ်နိုင်အောင် ကြိုးစားဦးမှပဲ။

အတွေးတွေ ရစ်ဝဲပြီး အပြန်လမ်းမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ရယ်. . စိတ်တွေက လွင့်နေတော့ ခဲလုံးအကြီးကြီးကိုဝင်တိုက်မိပြီး ခြေမမှာ သွေးတွေက မြင်မကောင်းအောင် စိမ့်သွားသည်။ အနာတို ကြည့်တော့ မချုပ်ရလောက်ပါဘူး။ အိမ်ရောက်မှပဲ ဆေးထည့်ယူရတာပေါ့. . .

အယူသီးတတ်သူမဟုတ်ပေမယ့် သူမစိတ်ထဲမှာ ထင်သွား
မိသည်။ ထိုစဉ် မှိုင်းပြန်ရောက်လာသည်။ ဒေါ်မြင့်မြင့်နွယ်က သူ့
ခြေထောက်မှဒဏ်ရာကို တွေ့သွားပြီး

‘သား.. ဘာဖြစ်တာလဲ သားရယ်’

‘လမ်းမှာ ခလုတ်တိုက်မိလို့ ခြေမ ကွဲသွားတာ’

‘ဘုရားရေ.. အိမ်မှာလည်း ပန်းအိုးကျကွဲလို့ ဘာတွေဖြစ်
နေတာလဲဟယ်’

‘မတော်တဆပါ အန်တီရယ်.. စိတ်ထဲ အစွဲမထားပါနဲ့’
မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသော အန်တီကို အာရုံလွှဲပေးလိုက်
ရသည်။

‘ဘာတွေ ဝယ်လာခဲ့လဲ အန်တီ’

‘အေးကွယ်.. ဒီနေ့ ဘောကျိပ်လေးတွေ ပေါ့လို့ ဝယ်လာ
ခဲ့တယ်။ သားအတွက် ဝက်နံနိုဝယ်လာသေးတယ်။ သားခြေထောက်
ကို ဆေးထည့်လိုက်ဦးလေ’

‘ရေချိုးပြီးမှပဲ ထည့်တော့မယ် အန်တီ၊ ကျွန်တော်
ဆေးခန်း သွားရဦးမှာ’

ဦးသက်နွေက ပန်းအိုးအကွဲများကို တစ်ယောက်တည်း သိမ်း
ဆည်းနေသည်။ ❖

ဒေါ်မြင့်မြင့်နွယ်သည် ဈေးခြင်းထဲမှာပါလာသော
အခြောက်အခြမ်းတွေကို သူ့နေရာနှင့်သူ သိမ်းဆည်းနေမိသည်။
ဦးသက်နွေက ပျင်းတယ်ဆိုပြီး အပ်ထည်အင်္ကျီလေးတွေကို ကြယ်
သီး တပ်ပေးနေသည်။ လေပြင်းတစ်ချက်အဝေမှာ ဘုရားကျောင်း
ဆောင်ပေါ်မှာတင်ထားသောပန်းအိုး အောက်သို့ပြုတ်ကျသွားသည်။
‘ခွမ်း..’

ဒေါ်မြင့်မြင့်နွယ် ပြေးထွက်လာသည်။

‘ဘာ.. ဘာဖြစ်တာလဲ ကို’

‘ဘုရားပန်းအိုး ကျကွဲသွားတာ မြင့်’

‘အို..’

မှိုင်းက လူနာတစ်ယောက်ကို ကြည့်ပေးနေတုန်း ဖုန်းသံ မြည်လာသည်။

သူငှားထားသောအခန်း၌ တယ်လီဖုန်းပါ ပါသဖြင့် အဆင် ပြေပါသည်။

‘ဟယ်လို’

‘...ဆေးခန်းက ဒေါက်တာမှိုင်းဝေဟင်နဲ့ပြောချင်လို့ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့...အခု ပြောနေပါတယ်’

တစ်ဖက်မှ အသံ ခဏရပ်သွားပါသည်။

‘ချိုတေးသံကို သိပါသလားခင်ဗျာ’

‘ကျွန်တော့်ညီမလေးပါဗျာ၊ သူ သူ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

‘သူ... အခု... ကားတိုက်ခံရလို့ဆုံးပြီ... ကလေးလေး တစ်ယောက် လမ်းဖြတ်ကူးတာကို သူဝင်တယ်ရင်း ဝှဲချင်းပြီး ဆုံးသွားတာ အစ်ကို’

‘ဗျာ’

ချောက်ချားစရာကောင်းတဲ့ သူ့ရဲ့အသံကြီးတို့ နားထဲမှာ အကျယ်ကြီးပြန်ကြားနေရသည်။

တေးသံ ဆုံးပြီ။

မဖြစ်နိုင်တာ။ ဟာ... ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

မနက်တုန်းကတောင် သူ့ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးခဲ့တာလေး။

ညကျရင် လက်ဖက်ရည်နဲ့ ဝက်သားပေါင်း ဝယ်သွားတေးရဦးမယ်။

‘ဟယ်လို... ဟယ်လို၊ ကြားရဲ့လားခင်ဗျာ... စိတ်ကိုထိန်းပါ အစ်ကို၊ သူ့စာအုပ်ထဲမှာ အစ်ကို့ဖုန်းနံပါတ်တွေလို့ အကြောင်းကြားပေးတာ၊ အခု သူ့တို့ ဆေးရုံကြီးအအေးတိုက်မှာ ပို့ထားတယ်ခင်ဗျာ’

နားတွေမကြားရတော့ရင် ကောင်းမွာ။ သူ့အမြင်တွေ

ဝေ ဝါးလာသည်။

ပူနွေးစွာစီးကျလာတာက မျက်ရည်တွေပဲ။

မဟုတ်ဘူး... မဖြစ်နိုင်ဘူး။

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၁၉၄

အလကား လမ်းဘေးကကောင် အခြေအမြစ်မရှိတဲ့စကား
တွေလာပြောနေတာ.. တေးသံကအကောင်းကြီး.. လိမ္မာရေးခြား
မို့တဲ့ မိန်းကလေး။

ဘာလို့ သေရမှာလဲ.. . .

မယုံဘူး.. လုံးဝမယုံဘူး.. . .

မယုံဘူးဆိုသော်ငြား.. သူ့ခြေထောက်တွေက တေးသံမို့
သောအရပ်ဆီ ဦးတည်နေသည်။

မူပိုင်နှင်းဆီကို Facebook ပေါ်တွင်လည်း
အားပေးနိုင်ပါသည်။
Find "Mu Paing Rose" on Facebook and
become a fan

ဆောင်ပုဒ်ပြဆိုစာပေ

'ချိုတေးသံက ဟိုမှာ'

ကုလားတစ်ယောက် သူ့ကို ညွှန်ပြသည်။

ဟုတ်ရဲ့လား.. .

ခါ.. အိပ်မက် မဟုတ်လား.. . .

အဲဒီဝိတ်ဖြူကို လှန်လိုက်ရင် တေးသံ မဟုတ်တဲ့ တခြား
တစ်ယောက်ဖြစ်နေပါစေ.. . .

သူ့လက်တွေ တုန်နေသည်။

တဆတ်အတ်ကို တုန်နေတာပါ။

ချောက်ချားနေသောစိတ်တွေကိုထိန်းထားဖို့ငှာ သူ မစွမ်း

ဆောင်နိုင်ပါ။

ဆောင်ပုဒ်ပြဆိုစာပေ

ရင်ဘတ်ထဲမှာလည်း တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်ပြီး ကတုန်ကယင်ကြီး
ဖြစ်နေသည်။

ဒီ ပိတ်ဖြူစလေးကို ဖွင့်ပြီးကြည့်ဖို့ အချိန်ဟာ စက္ကန့်ပိုင်း
လောက်သာကြာမှာဖြစ်ပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲတွင် ကမ္ဘာခြားသလိုခံစား
နေရသည်။

သွေးကြောင်နေမိသည်။

ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး အပွဲပွဲ နွဲ့လာသမျှ ချစ်သူ ဆိုတဲ့ အသိက
ရင်ဝကို မီးစနှင့်ထိုးနေသည်။

လူသေတွေ အများကြီး တွေ့ဖူးတာပဲ... တရားနှင့်ဖြေနိုင်ခဲ့
သည်။

အသုဘရှင်တွေ တွေ့တိုင်း တရားနှင့်ဖြေဖို့ ချွေးသိပ်နိုင်ခဲ့
သည်။

အခု ကိုယ့်အလှည့်လေ... .

သတ္တိတွေ ပျောက်ဆုံးနေသည်။

သူ့လက်တွေက အရဲစွန့်ပြီး ပိတ်ဖြူစကို လှုပ်လိုက်တယ်
ဆိုရင်ပဲ သွေးမရှိဘဲ ဖြူဆွတ်နေသော ချစ်သူ၏မျက်နှာလေးကို တွေ့
လိုက်ရသည်။

သူ့ရင်တွေ ကွဲကြေကုန်ပြီ။

တေးသံ... .

မင်း ညနေကျရင် ကိုကို့ဆီ ပြန်လာမှာဆို၊ မုန့်တွေ ဝယ်ခဲ့
ဆို၊ အခု ဘာဖြစ်လို့ ကိုကို့ကိုထားခဲ့ရတာလဲ။

မင်းတစ်ယောက်တည်းထွက်သွားရက်တယ် တေးသံရာ... .

အဲဒါတော့ မင်း တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာပေါ့... .

မင်း မရှိရင် ကိုကိုမနေတတ်ဘူးဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့တွာ... .

ဦးနဲ့အန်တီကို ကိုကို ဘာပြောရမှာလဲ... .

တေးသံ၏ပုံရိပ်တွေ... . စကားသံလေးတွေ... သူ့နှာထဲ

မှာ ကြားယောင်လာသည်။

တေးသံ၏မျက်နှာကလေးကို သူ့မျက်နှာနှင့် ဖိကပ်ထားပြီး

အားရအောင် သူငိုမိသည်။

ရက်စက်လိုက်တာ ကံကြမ္မာရာ... .

လူတွေ အများကြီးထဲမှာ

ဘာဖြစ်လို့ တေးသံကို

ရွေးပြီး ခေါ်သွားရတာလဲ... .

မတရားဘူး... .

လုံးဝမတရားဘူး

စိတ်ရှိလက်ရှိပေါက်ကွဲပစ်လိုက်ချင်သည်။

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၁၇၈

ချစ်သူ၏လက်ကလေးကို ဆွဲပြီး အိမ်ကို ပြန်ခေါ်ခဲ့လိုက်
ချင်သည်။

သူက မဖြစ်နိုင်တာတွေကိုရွေးပြီး လုပ်ချင်နေတာလား..
မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တာတွေက သူ့ကိုရွေးပြီး နှိပ်စက်နေတာလား။
တေးသံက သူ့တော်ကောင်းမလေးပါ။ သူ့ကိုကျမှ အလစ်
ချောင်းပြီးလာခေါ်သွားတဲ့ သေမင်းကို စိတ်နာသည်။

နာကြည်းသည်။

အဆိုးဆုံးက တေးသံသေသွားပြီဆိုတာ သူ့စိတ်ထဲကလက်
မခံနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဦးသက်ဇွေနှင့် ဒေါ်မြင့်မြင့်နွယ်ကို ဖျောင်းဖျဉ်း အင်အား
သူ့မှာ မရှိတော့ပါ။

သမီးအကြောင်းကြားပြီး အရပ်ကြီးပြတ်ဖြစ်သွားသည်မိဘ
နှစ်ပါး.. ပိုဆိုးတာက သားသမီးရတနာဆိုတဲ့ ရင်နှစ်သည်းချာလေး
တွေကို အချိန်မတန်ဘဲ လာပြန်ခေါ်သွားကြသည်။

မိဘဖြစ်တဲ့ သူတို့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်တောင် ပူသောင်
နေမလဲ။

သူတို့ကို ကိုယ်ကတရားမပြနိုင်သလို ကိုယ့်ကိုလည်း သူတို့
မနှစ်သိမ့်နိုင်ပါ။

တေးသံ မရှိတဲ့အိမ်ဟာ ပိုပြီး ခြောက်သွေ့သည်။ သူ့အခိုင်
တွေက တစ်အိမ်လုံးမှာ လွှမ်းမိုးနေသည်။

သတင်း ကြားကြားချင်း ကိုသံချောင်းတို့အုပ်စုက အပြေး
ရောက်လာကြသည်။

သူ့အခြေအနေကိုမြင်တော့ သူတို့အားလုံး စိတ်မကောင်း
ဖြစ်သွားကြသည်။ အလိုက်တသိပင် လိုအပ်တာတွေ သူတို့ဟာ သူ
တို့ စီစဉ်သွားကြသည်။

လမ်းထဲကလူတွေ အိမ်မှာ မထူပဲထိုးပေးကြသည်။ စားပွဲ
တွေကုလားထိုင်တွေ သယ်တဲ့လူက သယ်ကြသည်။ ကိုသံချောင်းက
သူ့အနားကပ်ပြီး

‘မိုင်း. . ဒီစီသွားထုတ်ပြီးပြီလား’

မိုင်းက ခေါင်းရမ်းပြလိုက်သည်။

‘တေးသံမှမသေတာ ဘာလို့ဒီစီထုတ်ရမှာလဲ သူမသေတာ
အမှန်ပဲ. . ကျွန်တော် တွေခဲ့တယ်၊ သူ့မျက်လုံးလေးတွေပွင့်ပြီးကျွန်
တော့်ကိုကြည့်နေတာဗျ၊ နှုတ်ခမ်းလေးက ပြုံးနေသေးတာ. . ကိုသံ
ချောင်း. . ခင်ဗျား သွားမထုတ်ရဘူးနော်၊ တေးသံအတွက် ဒီစီထုတ်
စရာမလိုဘူး. . ကျွန်တော့်ဘဝ ကျွန်တော့်ကမ္ဘာမှာချိုတေးသံဟာ
ဘယ်တော့မှမသေဘူး’

ရင်ထဲမှာ နှင့်သီးစွာ ခံစားပြီး ထိန်းချုပ်ထားသော
မိုင်းတစ် ယောက် သတိလစ်ကာ မေ့မြောသွားခဲ့ပါသည်။

‘သနားပါတယ်ကွာ သူ့ အရမ်းခံစားနေရတာ. . သူ့ကို
သွားပြောမနေပါနဲ့ကွာ. . မင်းတို့ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပေးလိုက်ကြ
တော့. . ’

မိုင်းကို ဘာမှပြောလို့မရတော့ပါ။ တေးသံ ဆုံးသွားတာ
သူ့မှ လက်မခံနိုင်ဘဲလေ. .

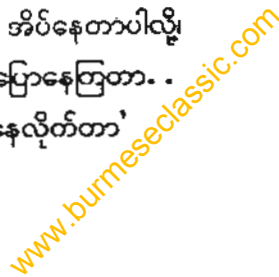
အားလုံးက ကိုယ့်အသိစိတ်နှင့်ကိုယ် တက်ညီလက်ညီခိုင်း
ဝန်းကူညီကြပါသည်။

တေးသံရဲ့မိဘတွေဆိုရင်လည်း လဲ့ယဲ့ကလေးသာ ရှိတော့
တာ။ အသုဘချမည့်နေ့တွင် မိုင်းကို မနည်းဖျောင်းဖျပြီး ခေါ်လာ
ခဲ့ရသည်။

ရေဝေးရှိ ခန်းမတစ်ခုတွင် တေးသံ၏ရုပ်အလောင်းကို
ပြင် ဆင်ထားကြသည်။ သေဆုံးတာနှင့်မတူဘဲ အိပ်ပျော်နေသလို
ညင် သာလှသည်။

မိုင်းက တေးသံကိုတွေ့သည်နှင့် စိတ်နှင့်ကိုယ် မကပ်တော့
ပါ။ သူ့ပြောချင်ရာတွေ ဇွတ်ပြောနေတော့သည်။

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောသားပဲ၊ သူ အိပ်နေတာပါလို့၊
လူတွေက နမိတ်မရှိ နမာမရှိ သေပြီလို့ လျှောက်ပြောနေကြတာ. .
ကြည့်ပါလား. . နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီးကို အိပ်နေလိုက်တာ’

သူ့ကို ကြည့်ပြီး အနားမှာရှိတဲ့ လူတွေ ငိုနေကြပြီ။ သူက တော့ ဒါတွေကို မသိနိုင်တော့ပါ။

လူအုပ်ကြားထဲသို့အင်္ကျီအဖြူနှင့်ယောဂီဝတ်ထားကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များ တန်းစီပြီး ဝင်လာကြသည်။

‘ဟောဟိုမှာ အသုဘရှုဖို့ လာနေကြပြီ’

‘ဘာလဲဗျ. . ခင်ဗျားစကားကို ပြင်ပြော၊ ဘာ အသုဘလဲ’ ဒေါသထွက်နေသော မှိုင်းကို ဝိုင်းပြီး ဖျောင်းဖျကြသည်။

‘မင်းစိတ်ကို လျှော့ထားလိုက်ပါ မှိုင်းရာ၊ အဲဒါ သူ့မိဘတွေ ရဲ့ဆန္ဒပါ။ သူများအတွက် အသက်ပေးသွားတဲ့ သူတို့သမီးကိုကြည့် ပြီး တခြားသူတွေ သတိသံဝေဂရစေချင်လို့ ဒီအစီအစဉ်ကလေးကို ထည့်လိုက်ကြတာ’

အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီအဖြူ အောက်ယောဂီ ဆင်တူဝတ်ဆင် ထားသောသူတော်ကောင်းများက တေးသံ၏အလောင်းနံ့ဘေးတွင် ဝန်းရံပြီး နေရာယူလိုက်ကြသည်။ ထိုသူများထဲက တစ်ယောက်က

‘အသုဘရှုအခမ်းအနားသို့ ကြွရောက်လာကြတဲ့ ပရိသတ် အပေါင်းတို့အား ကြိုတင်အစီရင်ခံတင်ပြပါရစေခင်ဗျား. . တကယ် တော့ အသုဘရှုအခမ်းအနားသို့ ကြွရောက်လာကြတယ်လို့ ထုံးတမ်း စဉ်လာအရ ပြောကြပေမယ့် . . .

* အသုဘအလောင်းကို သံဝေဂယူ ရှုမှတ်သူ ရှားပါးလွန်း နှင်း၊

* သေဆုံးသူအတွက် အမျှပေးဝေဖို့ မေ့လျော့နေတတ်ကြ သတယ်။ ဘုရားရှင်ရဲ့အလိုတော်ကျ အသုဘရှုအခမ်းအနားတွင်း စုံတို ဥပမာတင်ပြရရင် - ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်က ဘုရားရှင်ဟာ ပရိသတ်အပေါင်းတို့ကို အသက်ရှင်စဉ်က အလွန်ချော ဆာလှပတဲ့ သီရိမာ ဆိုတဲ့အမျိုးသမီးရဲ့ သေဆုံးပြီးနောက် စက်ဆုပ် ချောဖွယ် အသုဘအလောင်းကို ရှုမှတ်စေခဲ့လို့ ပရိသတ်များစွာတို့မှာ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်များအဖြစ်သို့ အဆင့်မြင့်တက်လာခဲ့ကြောင်း ထင်ရှား စွာပေသည်။ ဘုရားရှင်ရဲ့တိကျသေချာတဲ့ လမ်းညွှန်မှုတွေအောက် တွင် အဓိပ္ပာယ် ပြည့်စုံလှတဲ့ အသုဘရှုအခမ်းအနား ကျင်းပနိုင်နေ အတွက် အားလုံးမှ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ကြပါစို့။

မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်ပြီး ‘နမော အဿ’ သုံးကြိမ်ရွတ်ဆို၍ အခမ်းအနားကို ဖွင့်လှစ်ကြပါစို့။

(နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော အဗ္ဗာသမ္ဗုဒ္ဓဿ)။

အခမ်းအနားအစီအစဉ်ကို (၂)ဝိုင်းခွဲ၍ ပြုလုပ်ကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ပထမအစီအစဉ်က - အသုဘအလောင်းကို ပရိသတ်အားလုံး တန်းစီပြီး 'သံဝေဂဉာဏ်' ရရှိကြစေရန် အသုဘရှုကြခြင်း ဖြစ်ပြီး

ဒုတိယအစီအစဉ်က - ကွယ်လွန်သူအတွက် ပရိသတ်အားလုံးတို့ 'အမျှပေးဝေ'ကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ပထမအစီအစဉ်အရ ပရိသတ်အားလုံး တစ်ဦးစီ စိတ်ဖြင့် တေးသံ၏အလောင်းကို 'သံဝေဂဉာဏ်' ရရှိစေရန် အသုဘရှု ပါသည်။

* 'ပရိသတ်အပေါင်းတို့ရေ့ . .

ယခုမြင်နေရတဲ့ အသုဘအလောင်းကဲ့သို့ပင် မိမိတို့သားလည်း တစ်နေ့နေ့တွင် ၎င်းအသုဘအလောင်းကဲ့သို့ သေဆုံးရပါလား၊ လူသေအသုဘကြီး ဖြစ်ရမှာပါလား၊ ဆိုပြီးတော့ သေချာချာနုလုံးသွင်းဆင်ခြင်ပြီး ရှုကြပါစို့'

* 'ပရိသတ်အပေါင်းတို့ -

လူသားအားလုံးတို့ဟာ သေဆုံးသွားလို့ အသုဘဖြစ်ပြီး အချိန်ကုန်မှ အသက်ရှင်လျက်ရှိတဲ့လူတွေက အသက်သေဆုံးပြီး တဲ့လူအတွက်(အသုဘကြီးအတွက်) မည်သို့သောအကျိုးပြုမှုမျှ မလုပ်ပေးနိုင်ကြတော့ပါဘူးဆိုတာ အားလုံးသိရှိပြီးဖြစ်ပါက

ထိုအသံတွေကမိုင်းနှင့်ကင်းကွာနေသော သတိတရားတွေကို ပြန်ပြီး ကပ်လာစေသည်။

မိုင်းကို ကိုသံချောင်းက ဆွဲခေါ်ပြီး အများလိုပင် အသုဘရှုစေသည်။ ဘုရားရှင်ဟောတော်မူခဲ့သောသီရိမာအကြောင်းကို ပြန်ပြီး သတိရလာသည်။

ဘုရား. . ဘုရား. . သတိတွေလွတ်ပြီး ခေတ္တခဏ သူ နှုတ်မိပါလား. . .

အသုဘရှုနေစဉ်မှာ နံဘေးမှ သံဝေဂရစေရန် ပြောပေးနေပါသည်။

* အသက်ရှင်လျက်ရှိနေကြတဲ့ လူတွေအချင်းချင်းအပေါ်မှာသာလျှင် အကျိုးပြုမှုတွေကို လုပ်ချင်သလောက် လုပ်ပေးနိုင်ပြီးတော့ ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ကြတယ်ဆိုတာ အားလုံး သတိပြုအလေးထားစေချင်ပါတယ်။

* အဲဒါကြောင့် လူသားအချင်းချင်း အသက်ရှင်လျက်ရှိနေကြစဉ်မှာ ကိုယ်ချင်းစာတရား၊ မေတ္တာတရား၊ ဗြဟ္မစိုရ်တရားနှင့် အသုဘသံဝေဂတရားတွေကို ကျင့်ကြံပွားများနေကြမယ်ဆိုရင် - ကိုင်းချမ်းသာယာတဲ့လူ့ လောကကြီး မလွဲမသွေဖြစ်နိုင်သောကြောင့် အားလုံးမှ ယုံယုံကြည်ကြည်ဖြင့် လက်တွေ့ကျင့်ကြံကြပါစို့။

ထိုနောက် ဗြဟ္မစိုရ်တရား လေးပါးနှင့် အသုဘ သံဃာ
တရားတို့ကို ပြိုင်တူရွတ်ဆိုကြပါသည်။

* တန်းတူတွေ့လျှင် မေတ္တာဝင်၊ မဝင်နိုင်က ပြိုင်တတ်တယ်
ပြိုင်မယ့်အစား မေတ္တာ ပွား၊ စိတ်ထားပြုပြင် ပြောင်းပါမယ်။

* ကိုယ့်အောက်နိမ့်လျှင် ကရုဏာဝင်၊ မဝင်နိုင်က နိုင်တတ်
တယ်။

နိုင်မယ့်အစား ကရုဏာထား၊ စိတ်ထားပြုပြင် ပြောင်းပါမယ်။

* ကိုယ့်ထက်သာလျှင် မုဒိတာဝင်၊ မဝင် ဣဿာ ယိုင်တတ်
တယ်။

ယိုင်မယ့်အစား မုဒိတာ ပွား၊ စိတ်ထားပြုပြင် ပြောင်းပါမယ်။

* သဗ္ဗေသတ္တာ သတ္တဝါ တံ သာ မူလပိုင်ကြတယ်။

* ရုပ်ကိုလည်း ပြင်၊ စိတ်လည်းပြင်၊ ပြင်ဆင်တိုင်းရ ပြုထိုက်
လှ၊ သုခနိဗ္ဗာန် တိုင်လိမ့်မယ်။

* ဗြဟ္မစိုရ် လေးဆူ တရား ဟူသည်၊ နတ်လူချစ်ဆေး ချစ်
မွှေးကို မြတ်လေးဆောင်နွယ် ကင်းမပယ်နဲ့၊ တင့်တယ် ဆက်တိုက်
ကြိုင်လိမ့်မယ်။

* အဝိဇ္ဇာ ပိတ်ကာဆို မိစ္ဆာမြို့ပြင်ပြင်
(ဣဋ္ဌာလို့ ခင်မင်လျှင်) လွင့်စင်မည်မလွဲ

(အရွတ်စု အပုပ်ကောင်ကို) အဟုတ်ယောင်မှားဖို့ ဖန်နဲ . .

* (အသုဘရုပ် တစ္ဆေငယ်) မဟုတ်လေ ကိုယ်ထဲ
အပုပ်ရည် စိုတရွဲတာမို့ ယိုမစဲ သူ့မှာ
သွေးသည်းခြေ ပြည် သလိပ်တွေက တည်မဆိတ် လျှမ်းပြည်
သည်သာ . .

(သို့ကလောက် ရွံစရာပါကို) လွန်တကျမက်စွဲလို့
စက်ဝဲမှာ တပေပေ မွန်းနစ်ကြပလေ . .

သံရှည်ဆွဲပြီး အုပ်စုလိုက် ဆိုလိုက်သံ ကြားလျှင် မှိုင်းမှာ
သံဝေဂရပြီး မျက်ရည်တသွင်သွင်စီးကျလာသည်။

ဦးသက်နွေလည်း ငိုနေသည်။ သူ့သမီးလေးကို တစ်ဖုံစိမ့်
ကြည့်ပြီး ရှိုက်ရှိုက်ပြီး ငိုသည်။

တေးသံရဲ့ အမေကတော့ ဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီး မွေးခဲ့ရတဲ့မိခင်ဆို
တော့ သူ့များတွေထက်ပိုပြီး ခံစားရပါလိမ့်မည်။ တရားရှိလွန်းလို့သာ
သူ့ကိုယ်သူ အနိုင်နိုင်ထိန်းထားနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

* (တကျာဖမ်းတဲ့ အကန်းတွေမှာ) အပန်းမပြေ ဟိုက်မော
ရှာကြလေး . .

(တဏှာပူးတဲ့ အရှူးတွေမှာ)၊ အမူးမပြေ မိုက်မောရှာကြလေး
(တဏှာလိုက်တဲ့ အမိုက်တွေမှာ)၊ အဟိုက်မပြေ ပင်ပန်းရှာ
ကြလေး..

တေးသံကို သင်္ကြိုဟ်ဖို့အချိန် နီးကပ်လာပြီ။ အနီးကပ်လာ ပြီး
တရားပြပေးမည့်သူသာ မရှိလျှင် သူ သွက်သွက်ခါသွားနိုင်သည်။
တကယ်တော့ စွဲလမ်းမှုဆိုတဲ့ တဏှာနောက်ကို သူ့ကောက်ကောက်
ပါအောင် လိုက်နေမိတာပါလား။ အကန်းတွေ၊ အရှူးတွေ၊ လူမိုက်
တွေထဲမှာ သူပါနေပါရောလား..

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်မြင်လာချိန်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ်
သူ ထိတ်လန့်လာမိသည်။

ဒုတိယအစီအစဉ်အရ -

* ၈-၇-၂၀၀၈ ခုနှစ်က ကွယ်လွန်သွားရှာသော (ချိုတေး သံ)
အတွက် ပရိသတ်အားလုံးတို့က ကုသိုလ်အဝဝတွေကို အမျှပေး
ဝေကြပါစို့။

(ပြိုင်တူရွတ်ဆိုကြပါစို့)

* ကုသိုလ်ပြုဖက် ပါရမီရှင်မိသားတစ်စုတို့သည် ဘဝ
အဆက်ဆက်မှ ပြုခဲ့ပြီးသော ကုသိုလ်များ၊ ယခုဘဝ ပြုခဲ့ပြီးသော
ကုသိုလ်များနှင့် ပြုလုပ်နေဆဲ ကုသိုလ်အဝဝတွေကိုလည်းမိဘဆရာ
ဉာဏာနှင့် ထိုထိုစောင့်ကြပ် နတ်အပေါင်းတို့မှစ၍ ကွယ်လွန်သွား
ရှာသော (ချိုတေးသံ)အား အလေးထားပြီး သုံးဆယ့်တစ်ဘုံကျင်
လည်ကြကုန်သော ဆွေတော်မျိုးတော်အပေါင်းတို့အား အကျွန်ုပ်
တို့ ပါရမီရှင်မိသားတစ်စုတို့ရဲ့ကုသိုလ်အဝဝတွေကို အားလုံးညီတူ
ညီမျှ ရကြရအောင် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် အမျှပေး
ဝေလိုက်ပါ၏။

အမျှ.. အမျှ.. အမျှ ယူတော်မူကြပါကုန်လော့..
တေးသံရေး.. ကိုကို အမျှပေးဝေလိုက်ပါတယ်.. မင်း
ကြားပြီး သာဓုခေါ်နိုင်ပါစေ..

* အရိယာအပေါင်း၊ သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့ရဲ့ပို့သော
မေတ္တာ၊ ပေးဝေသောအမျှကိုလည်း အကျွန်ုပ်တို့က ဝမ်းမြောက်ဝမ်း
သာနဲ့ သာဓု.. သာဓု.. သာဓု..

သာဓုခေါ်သံတွေ ဝေစည်နေသည်၊ တေးသံတို့ သင်္ကြိုဟ်ဖို့
အချိန်ကျရောက်လာပါပြီ၊ တေးသံအလောင်းတို့ သူတို့ လာသတ်

နေကြပြီ။ ကိုကို မတားတော့ပါဘူး တေးသံရယ်. . သူတို့ကို ကိုယ့်
မတားတော့ပါဘူး. . ညီမလေး အရင်သွားနှင့်တော့နော်. . တစ်နေ့
နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကိုကို လိုက်လာခဲ့မှာပါ။

အသက်ရှင်နေရတဲ့ အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ ကိုကို ဘာ
လုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိသွားပါပြီ။ တရားဘာဝနာဖက်ပြီး ရှင်သန် နေ
ထိုင်မယ့် ကိုကိုအတွက် တေးသံ စိတ်ချပြီး သွားတော့နော်. . .

တေးသံရဲ့အခေါင်းထဲမှာ မှိုင်းထည့်ပေးလိုက်သော လက်
ဖက်ရည်နှင့် ဝက်သားပေါင်း ပါသွားပါသည်။

အလောင်းသယ်ရာလမ်းတစ်လျှောက်မှာ အသုတရှုသော
အဖွဲ့မှ 'ဧည့်သည်' ဆိုတဲ့သံဝေဂတရားဖြင့် မပြတ်ရွတ်ဆိုပြီး ပို့ဆောင်
နှုတ်ဆက်ကြသည်။

မျက်ရည်မခိုင်သူတွေက 'ဧည့်သည်' လို့ ဆိုလိုက်တာနှင့်
မျက်ရည်ကျလာပါတော့၏။ လူ့လောကရဲ့အမှန်တရားကို မီးမောင်း
ထိုးပြထားတဲ့ ဧည့်သည်။

ဧည့်သည်

* လာတုန်းကလည်း တစ်ယောက်တည်း နေ
လက်တွဲခေါ်ကာ အဖော်မပါဘူး
ဥစ္စာချည်းနီး ကိုယ်ထီးတည်း။

ဆောင်ညပြုသီစာပေ

* ပြန်သွားတော့လည်း တစ်ယောက်တည်း နေ
လက်တွဲခေါ်ကာ အဖော်မပါဘူး
ဥစ္စာချည်းနီး ကိုယ်ထီးတည်း။

* လာပြီးတော့နား မသွားသေးခင် ချိန်လေးတွင်မှ
ဝန်းကျင်ခက်နွယ် - နောင်ကြီးသွယ်ကြ
ပြုံးရယ်မဲ့ငို - ချစ်မုန်းပိုကြ
မလိုဒေါသ - လိုလောဘနဲ့
ဘဝရိပ်မြုံ - ကကြီးစုံခဲ့
ကံကုန်မိုးချုပ် - လက်တွဲဖြုတ်ကာ
သုတ်သုတ်ဆောလျင် - ခရီးနှင့်သည်
တို့များ ဧည့်သည်ပါတကား။

မှိုင်းမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ပူတွေ တလိမ့်လိမ့်ကျဆင်းလာ
သည်။ ရင်ထဲက ရှိုက်ရှိုက်ပြီး ငိုသည့်အတွက်လည်း မောပန်းလှပြီ။
ကိုကိုတို့ငှားလာတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကိုပြန်ပေးရမှာပေါ့. . .

ပြန်ပေးလိုက်ပါတော့ တေးသံရယ်. . တို့တွေ အားလုံးဟာ အငှား
ခန္ဓာနဲ့လူဖြစ်နေရတာ မဟုတ်လား. .

ကောင်းကင်ကြီးက မှောင်မည်းလာသည်။ လျှပ်ပန်းလျှပ်
နွယ်တွေ ဖြာပြီး မိုးက အရှိန်ပြင်းစွာ ရွာသွန်းလာသည်။

ဆောင်ညပြုသီစာပေ

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၂၂

မိုးရွာလို့ မဝင်ပါနဲ့တော့ ညီမလေးရယ်.. တမလွန်မှာ မင်း
သိပ်ချစ်တဲ့ ကိုကိုနွေဦးနဲ့ပြန်တွေ့ခွင့်ရပြီပေါ့..

‘ဂျိမ်း..’

မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ထဲကို တေးသံ ဝင်သွားပြီးနောက် တံခါးပိတ်
သံကြားလိုက်ရသည်။

ဒေါ်မြင့်မြင့်နွယ် မူးမေ့ကာ လဲကျသွားသည်။ တေးသံကိုယ်
စား စောင့်ရှောက်ရမည့်တာဝန် သူ့မှာရှိသည်။ အန်တိုကို ထွေးပွေ့
ကာ ပြုစုမိသည်။

သွားတော့.. ညီမလေးရေ.. မင်းကို ကိုကို ဘယ်တော့မှ
မမေ့ပါဘူး.. တို့အားလုံးဟာ ဧည့်သည်တွေပဲလေ.. အချိန်တန်ရင်
ပြန်ကြရမှာပေါ့.. မွေးလာတာ သေဖို့တဲ့။

ကိုကိုရင်ထဲမှာ နာကျင်နေပေမယ့် တရားဓမ္မနဲ့ ရအောင်
ဖြေပါမယ်.. ညီမလေးကို ကိုကိုနှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်..

သူတော်ကောင်းမလေး မြင့်မြတ်တဲ့ ဘုံဘဝမှာ ပျော်နိုင်ပါ
စေ...

မူပိုင်နှင်းဆီ

9:15 PM, Thursday

10th, June, 2010

ဆောင်ရွက်ပေးပါစေ

စာရေး ဆရာမ
မူပိုင်နှင်းဆီ ၏ ထွက်ရှိပြီး စာအုပ်များ

ဝယ်ယူချမ်း နွေအန်

အိုက်က 2009

ဥဒါ ဂုဏ် နုကပို့စု

ပေါ်ပေါက်သီ

တေးသံ

ထွက် ရှိစဉ်

နယ်မြေအိမ် ... ရေကြည် ငါးအိမ် ... အိမ်

မင်းမင်းလေးနဲ့ပြန်ဆက်သွယ်ရမှာပေါ့